

VOL. 2.

NO'S. 7, 8

ബ്രഹ്മനിമാസിക

MALANKARA
LIBRARY

പാപനിവാരണപത്രം

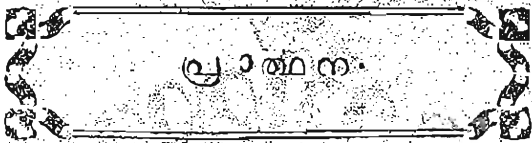
പുസ്തകം: ൨.

ഹരപ്പു കറുപ്പം

പ. ക്ലാസ്സ്: ൩.

കന്യാദേവ, നിന്നെ ജീവിതകാലത്തു നീ ക്ഷമ
 യുള്ളവനായിരുന്നു, ആ സംഗതിയിൽ പ്രത്യേകിച്ചു
 നിന്നെ പിതാവിനെയും കല്യാണയെ നീ നിറുത്താതെ
 ഇരിക്കാൻ, എന്തും നഭാഗ്രഹാപിയായ ഞാൻ
 നിന്നെ തിരുമനസ്സാണെന്നാണു ക്ഷമയുള്ളവ
 നായിരുന്നു, നീ തിരുമനസ്സാകുന്നതു ചെറു, അടുത്തു
 പോകുന്ന റോം ജീവിതത്തിലെ ഭാരം എന്റെ മക്ക
 റെപ്രതി വാഹിക്കുന്നത് ഉചിതമാകുന്നു.

മരണാനന്തരം

തന്നിൽ വാശപസിക്കുന്നവരെ സഹായിപ്പാൻ ശ്രാണിയും സന്നദ്ധതയും ഉള്ളവനായ മഹാകാരുണ്യപരനായ കർത്താവേ, ഞങ്ങളുടെ കുറ്റങ്ങളെ മോചിക്കുകയും അക്രമങ്ങളെ ക്ഷമിക്കുകയും ചെയ്യുവാനാൽ തിരുനാമത്തെ ഞങ്ങൾ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു. ദൈവമേ, നിന്നെ വിശുദ്ധകല്പനകളെ അനുസരണത്തോടുകൂടി നിറവേറ്റിക്കൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു നിന്നോടുള്ള നന്മയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ കരുണയോടെ തിരുത്തെ കരുണയോടെ ഞങ്ങൾക്കു നൽകേണമേ. ഞങ്ങളുടെ രക്ഷകനും കർത്തവ്യമായ യേശുക്രിസ്തുവും നിന്നാൽ ഉപാസിക്കപ്പെട്ട ഞങ്ങൾ വശുദ്ധിയും സുതൃതിയും ജീവിക്കാനായി റീ സംഗതിയുണ്ടേണമേ.

തന്നെ രാജ്യത്തിലേക്കും മഹത്വത്തിലേക്കും ഞങ്ങളെ വിളിക്കുന്നവനായ സമാധാനത്തിനും ദൈവമായുള്ളോവ, എല്ലാവിധ ദോഷങ്ങളിൽനിന്നും ഞങ്ങളെ സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമേ. ഞങ്ങളുടെ നാഥനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഏഴുന്നൂറ്റത്തുകൾ ഞങ്ങൾ ജഡത്തിലും ദേഹിയലും ആത്മാവിലും വശുദ്ധിയിൽ വരുകവാൻ ഞങ്ങളെ മുഴുവനോടെ നിസ്സംഖചെയ്യണമേ.

ഈ നിത്യപ്പുലോകത്തിൽനിന്നു തന്നെ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം, ഞങ്ങളെ വീണ്ടുകൊള്ളണമെന്നായി ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെപ്രതി തന്നെത്തന്നെ ഏർപ്പിച്ച മഹാഹൃദയപുരാതന, നിനക്കു ഏണെന്നേക്കും മഹത്വമുണ്ടാകട്ടെ, ആമീൻ.

കന്യാചാരം എല്ലാ കൃഷ്ണകാലമാണ്. ഇതു ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു കാര്യമാണ്; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രണ്ടായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതത്തിന് പുണ്യമുണ്ടാക്കാനുപാദിച്ചു. “ദൈവം തന്റെ തന്റെ മുഴുവനായി നമുക്കു തന്നു എങ്കൽ തന്റെ നമ്മിൽ വസിക്കയും തന്റെ മനസ്സിൽ നമ്മെ നടത്തുകയും ചെയ്യാൻ നാം നമ്മെ മുഴുവനായി ദൈവത്തിന്നു കൊടുക്കണം.”

നാം പഠിച്ചുവന്നുവരുന്ന ആശ്രയജീവിതം നയിക്കുന്നവരെങ്കിൽ, ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ ജോലികളും, നമ്മുടെ പ്രയത്നഫലങ്ങളും, നാം സമ്പാദിക്കുന്നതും, നാം സഹിക്കുന്നതുമായ സകലവും തൃപ്തിപ്പെടുകയും കൊണ്ടുവന്നു. തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി സമർപ്പിക്കാം. നമ്മുടെ ദൈവത്തോടുള്ള ആരാധനയിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള അർപ്പണത്തിന്നു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നാം ചെയ്യുന്ന സകലവും കന്യാചാരം കല്പനപ്രകാരവും, തന്നിരുന്ന ലഭ്യകാലങ്ങളിലെല്ലാം കൃപയാലും, തന്നിട്ടു കാഴ്ചയായിട്ടും, തന്നോടുള്ള സംയോഗത്തോടുള്ള മാർഗ്ഗമായിട്ടും, തന്നിടയിൽ മാത്രമായും ആയിരിക്കണം.

പലപ്പോഴും നമ്മുടെ അർപ്പണങ്ങളെ അമിടുകയും, അഭിമാനം സമ്മതിക്കുകയും, ദൈവമഹത്വത്തിനായി നാം ആശ്രയിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിപ്പാൻ സാധിക്കാതെത്തീർന്നാൽ നാം ദുഃഖിക്കുകയും വേണം. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മനസ്സിൽ നമ്മുടെ അർപ്പണങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്, നമ്മുടെ അർപ്പണങ്ങളുടെ കർമ്മകലേയും അർപ്പണങ്ങളെയും നിറക്കണമേ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി മനസ്സമീപത്തോടെ കാഴ്ചയണക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതു. നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളോടു നമ്മുടെ അപേക്ഷയെ ദൈവം സാധിച്ചുതരികെത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു. “നേവൃത്തിയേ” എന്നും (യോഹ. ൧൪: ൨൦) “നീ ഇനിക്കു തന്നിട്ടുള്ള പേലയെ ഞാനു ചെയ്തു തീർത്തു” (യോഹ. ൧൪: ൨) എന്നും പറഞ്ഞു.

ആ അനുസരണമുള്ള പുത്രൻ നമ്മുടെ പരിശുദ്ധങ്ങളെയും
പുതിയായാക്കും. അവനാലും അവൻ മുഖാന്തിരവും പുതിയ
യാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായ നമ്മുടെ അല്പങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു,
തന്റെ പിതാവിനു സ്വീകാരോഗ്യമായ കഴുതായി താൻ
അണയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ദൈവത്തിനായേനും ചെയ്യുന്ന വേലകൾ പൂണ്ണത
പ്പെടുത്താൻ നമുക്കു തനിയെ സാധിക്കയില്ല. ഏതു രംഗം
പ്രയത്നങ്ങളുടേയും ഇപ്രകാരം പറയാമെങ്കിലും ആത്മീ
യവേലകളിലുണ്ടു ഇതു നമുക്കു കൂടുതൽ ഉൾനേടേണ്ടുന്നതും.
നമ്മുടെ സകല പ്രവൃത്തികളേയും പുതിയായാക്കുവാൻ പ്രകൃത
ഭിന്നമായ ഭംഗം കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നതു ദൈവമന്ത്രേ. മ
ശഹായം ആത്മവ്യായാമം വി. കൂദാശമാർഗ്ഗ്യാണ യോജി
ച്ചുരിക്കുന്നോടുകൂടി, ഇപ്രകാരമുള്ള പുതിയകണങ്ങൾ യാതൊ
രും തടസ്സവുമില്ല.

മതത്വത്തിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളെ കൃപാമാർഗ്ഗത്തിൽ ഇ
രിക്കുന്നോടുകൂടി വേണ്ടതായ മതങ്ങളുടേയും അനുതപത്തോടും
കൂടി വെക്കപ്പെടാതെ മരണവും നമ്മെ കൂടുതലായി തന്നോടു
യോജിപ്പിക്കുന്നു. അപ്രകാരം തന്മാത്രയോടുകൂടി യോജിക്കുന്നവ
ർക്കു കൃപാവരങ്ങളെ ധാരാളമായി തന്നെ നല്ലക
രും അതൊന്നു മണ്ണുക്കളെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും മശഹായം ക
രുന്ന അദ്ധർ സമർപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആ സമർപ്പണത്തെ
യേശുക്രൈസ്തോ പുതിയായാക്കി സ്വീകരിക്കുമെന്നു നമുക്കു ദൃഢ
മാണ്. വിശ്വാസം വി. കൂദാശമാർഗ്ഗ്യാണ മരണ
യോടു നരം യോജിക്കുന്നു കർമ്മം പ്രാപ്യവും ക്ലിപ്തമാക്കു
മെന്നു പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. നാം കഴിക്കുന്നവർ പാപം മുഖാന്തിരമാ
അവശ്യമായ മുഖാന്തിരമോ ഈ യോജിപ്പിനോ പ്രതിഷ്ഠ
യോ തടസ്സം വരാതെയിരിക്കുന്നവർ ദൈവം നമ്മിൽകൂടെ
വന്നുകാരുടെ പ്രാർത്ഥനകളെ വാഗ്ദാനം ചെയ്യാതെയിരിക്ക
മെന്നുള്ളതു സംശയമില്ലാത്ത സംഗ്രഹമന്ത്രേ. ദൈവമേ
മണ്ണായിനാമെല്ലാവരും അപ്രകാരമുള്ളവരായിത്തീരട്ടെ.

സ്വേദം തന്നെയായ പിതാവായ ദൈവമേ, നീ ഞങ്ങളുടെ കടങ്ങളെ ക്ഷമിച്ചുതുപോലെ ഞങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുടെ കടങ്ങളെ ക്ഷമിക്കുവാനും, നീ ഞങ്ങളോടു കരുണചെയ്യുന്നതുപോലെ, മറ്റുള്ളവരോടു ഞങ്ങൾ കരുണചെയ്യുവാനും നീ ഇടയാക്കേണമേ.

ആകാശത്തിലുള്ള ഞങ്ങളുടെ ബാധ...

യേശു മശിഹാ ഉൾ പൂർണ്ണമാർ

ആദ്യമായി നാം ഇപ്പോൾ ഏതു സ്ഥിതിയിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്ന് കർത്താവേ. പിന്നീടു വി. കുർബാനയ്ക്കു മശിഹായോടുള്ള യോജിച്ചുവേണ്ടി ഏതു സ്ഥിതിയിൽ ആയിത്തീരേണ്ടെന്നും. നന്ദി ലഭിക്കാനും. ആ യോജിച്ചു ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ നമ്മുടെ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നും. അതിനോടു ബലം എടുത്തുവരികുമെന്നും. ആലോചിക്കുന്നതിനോ ഗ്രാഹിക്കുന്നതിനോ നമുക്കു ശക്തിയുണ്ടാകാനും. മശിഹായായുള്ള നമ്മുടെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണങ്ങളെപ്പറ്റി കൂടുതലായും ആലോചിക്കുമ്പോൾ പാശ്ചാത്യർ ചെയ്ത സമാഹാരവും പ്രവർത്തനവും നിരന്തരമിരിക്കുന്നതും പ്രകൃതിപരമായ ഒരു ആത്മീയജീവിതം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. ആ ജീവിതത്തിലേക്കു നമ്മെ നടത്തുന്നതിനാണു മശിഹാ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു. ആ സന്തോഷസമ്പന്നമായ പ്രവർത്തിക്കായിട്ടാണ് സഭാ നാം വർണ്ണനകളെഴുതുന്നത്.

ഇപ്പോൾ നാം യാതൊന്നിലും പൂർണ്ണ പ്രാപ്തിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതിനാൽ പൂർണ്ണ അലഭ്യമെന്നും, നമ്മുടെ ജീവിതം പൂർണ്ണമായും ആ പൂർണ്ണതയുടെയും അടയാളമായി എന്തെന്നും

സ്ഥിതചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും തോന്നിപ്പോകാം.

മശിഹായിലുള്ള ജീവിതം എന്താണെന്നു ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാതെതാണു ഇപ്രകാരമുള്ള നിരാശയുടെ പ്രധാന കാരണം. വി. കുർബാന അനുഭവിക്കുമ്പോൾ "മശിഹാ നമ്മിലും നാം മശിഹായിലും വസിക്കുന്നു" എന്നു നാം വേണ്ടപോലെ ഗ്രഹിക്കുകയോ അനുഭവമാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ആ അന്യോന്യോന്തപാസംകൊണ്ടുള്ള വാകുന്ന അനന്തരഫലങ്ങളെ നാം വിലമതിക്കുന്നുമില്ല. "ദൈവം സർവ്വപാപത്രയമായി നമുക്കു തരുന്നവനെ" ഗ്രഹിക്കാതിരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ഒരു വെലവേദി നതയാകുന്നു. ആതിനെ ജയിക്കാനാണ് നാം ശ്രമിക്കേണ്ടത്.

ശരിയായ ഒരുക്കത്തോടും ഭക്തിയോടും കൂടി വി. കുർബാന അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന സാധാരണ ഫലങ്ങളെന്തെല്ലാമെന്നു നോക്കാം. മശിഹായുമായുള്ള നമ്മുടെ ബന്ധം പുനരാരംഭിക്കുകയും, "എന്റെ ശരീരം ഭക്ഷിക്കയും, എന്റെ രക്തം പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവൻ എന്നിലും ഞാൻ അവനിലും വസിക്കും" മെന്നു കർത്താവു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ കർത്താവു നമ്മിലും നാം കർത്താവാലും ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മശിഹായുടെ ശരീരരക്തങ്ങൾക്കു നിമ്മേഹാചര്യക്കാരാക്കിത്തീർന്നതാണത്രെ ദൈവോദ്ദേശ്യം മശിഹായിൽ നമുക്കു പൂർണ്ണതയും നിരവധി ഉണ്ടാകുന്നതാണത്രെ. "സേകല വാഴ്ചയ്ക്കും അധികാരത്തിനും തലയായ ഇവനിൽ നിങ്ങൾ പരപൂർണ്ണരായിരിക്കുന്നു" (കൊല. ൨: ൧൦) എന്നു പൗലസ്തസ്യ്യിഹാ പറയുന്നതും ഇതുതന്നെയാണു്.

മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തു മശിഹാ മുഴുവനായി ഈ കൂടെ പാർത്തു. നമ്മുടെ വാസിക്കുന്നു എന്നു നാം ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ ഇ

ഞ്ചരന്തര സംഗതി ക്കുറച്ചുട സ്തുപുമാകുന്നതാണ്. ത
 ന്റെ പരിശുദ്ധമനുഷ്യത്വത്തിന്റെ സകല സൽഗുണങ്ങളും
 ലഭിക്കുന്നവഴിയായി നമുക്കു ലഭിക്കണം. തന്റെ ന
 മിഷനുകൾ എഴുന്നള്ളുന്നതു തന്റെ സകല സൽഗുണങ്ങളും,
 കൃപകളും, പൂർണ്ണമായി നമുക്കു നൽകുന്നതിനാണ്. വി
 കർവാന അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു വിനാശികയിൽ പരപൂർണ്ണ
 നായ മശിഹായോടു നാം യോഗിക്കയും അതിനാൽ ആത്മാ
 വിൽ നാം പൂർണ്ണ പ്രാപിക്കയും ചെയ്യാവുന്നതുവേണ്ടി
 നാം വിചാരിക്കയും പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്ന
 സകലത്തിലും പൂർണ്ണമായിരിപ്പാൻ നമുക്കു ശ്രമിക്കാം.
 മശിഹായുടെ ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങളായിരിക്കുന്നവ
 ക്കു ഇതിൽപരം സന്തോഷകരമായ വർത്ത എന്തുളളു? ത
 ന്റെ ജീവനാൽ അംശീകരി, തന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ ഭാഗ
 മിക്കാൻ, ആയിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ആത്മാവിനു ആനന്ദ
 കരമായ ഒന്നു വേറെ എന്തുളളു? യേശു മശിഹായ് നമുക്കു ന
 ൾകുന്ന എല്ലാ കൃപാപരങ്ങളും, സ്നേഹം തമ്മെ പ്രേരിപ്പി
 കുന്ന വിധത്തിൽ സ്വയംതാഴ്മയോടും അർപ്പണത്തിനുമായി
 ഉപയാഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ്. നമ്മുടെ ഹൃദയം മശിഹായ്ക്കു മു
 ഴുപനായി അർപ്പിക്കണം. അപ്രകാരമുള്ള അർപ്പണത്തിന്റെ
 ഫലമായി മശിഹായുടെ വരവിൽ തന്റെ മരണപ്രായം പ്ര
 ത്യക്ഷിപ്പട്ടം. (ആ നാളിൽ അവൻ തന്റെ വിശുദ്ധത്വത്തിൽ
 ഭാഗ്യപ്പെടുന്നതെന്നായി (൨. തെസ്സലോ. ൧: ൧൦) വരും.
 തന്റെ ജീവനും അവരിൽ ഇല്ലാതെ അതു എങ്ങിനെ സാ
 ധിക്കാൻ.

ദൈവത്തിനു നമ്മുടെ ആത്മാക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉള്ള
 ശ്രദ്ധാപൂർവ്വത! നമ്മുടെ പ്രത്യേകതയ്ക്കു തന്റെ സന്നദ്ധതയെ
 ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നു പ്രത്യേകം നാം ഭക്തിരീതികളെക്കു
 ണ്ട് ഹൃദയത്തിന്റെ യോഗ്യമായ നിലയെ പാലിക്ക

ഉദ്ദേശ്യം യേശുദേശം ഹാരിയിൽ പൂണ്ണമാർ

യും, നമ്മെത്തന്നെ മുഴുവനായും ദൈവത്തിന്റെ കൈകളിൽ പരമാർത്ഥമായും നിഷ്പക്ഷമായും എല്ലാപുരകാടുകുന്നതിന്നു സന്നദ്ധരാവുകയും, തേൻമരം ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനം (എഫെ ൧:൧) നമ്മുടെ സാല്യമാക്കുന്നതും നമ്മുടെ കൈയുമാണ് നാം ചെയ്യേണ്ട സംഗതികൾ.

വേദപുസ്തകത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളെയും, പരിശുദ്ധന്മാർ അവരുടെ ആത്മീയനരകങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിൽ ചില ഭാഗങ്ങളെയും, തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള യാതൊരു ചുരുക്ക ബോധവുമില്ലാതെ വായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. അദ്ദേഹർ യോഗ്യതയും സൽസപദോപയുമാണു ആത്മായാദിവിദ്യാകും കൃപാമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള ഉയർച്ചക്കും മുഖാന്തരമുള്ളതെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും നിഷ്പർഷിച്ഛിച്ചിട്ടുള്ളത്.

നോക്കൂ അവനിൽ പൂണ്ണമാർകുന്നു എന്നു ചെയ്തല്ല സുസ്ഥിരം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വാക്കുകൾ, വാഗ്ദാനങ്ങൾ, നിഷ്പത്യങ്ങളുപയോഗിച്ചു വളരെ ആശ്ചര്യം കൊടുക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ത്യാഗത്തിൽ തൃപ്തിയില്ലാത്തവരും, അല്ലെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഉത്തമമായ സംഗതികളെ സാമന്തസ്സാൽ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ക്രിസ്തുചിലുള്ള പൂണ്ണയുടെ ആനന്ദം അനുഭവിപ്പാൻ നിവൃത്തി ഉണ്ടാകയില്ല.

വിശ്വകർമ്മാനുഷ്ഠി കർത്താവുമായുള്ള നമ്മുടെ സംബന്ധം പൂണ്ണഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തുവാൻ നാമെങ്ങല്ലാമാണു ചെയ്യേണ്ടതു എന്നു നോക്കൂ.

മേൽപ്രകാരം പൂണ്ണമാരായിത്തീർന്നവർ നാം ഇന്നാമരായി ചെയ്യേണ്ടതു, നമ്മെത്തന്നെ മുഴുവനായും, അല്ലെങ്കിലും സാമന്തസ്സാൽകൊണ്ടി മാർദ്ദവത്താൽ, ക

വ്യാഖ്യാനം

പ്രാർത്ഥന.

“അതിനാൽ എന്തെ നീ ചെയ്യാതാക്കേണ്ട! ഉറച്ചു മഞ്ഞിനേക്കാൾ ഞാൻ ചെയ്യാതാകും.”

രംഗം.

ദൈവമേ, നീ സൃഷ്ടിക്കൊണ്ടു എന്റെ മേൽ തളിക്കേണ്ടാൻ ഞാൻ ചെയ്യാതാക്കേണ്ടതാകട്ടെ, നിശ്ചയം. ആ വധത്തിൽ മഹത്തരമായ തരം സൃഷ്ടയാണ് നീയെന്നു എന്നു എന്തായിരുന്നില്ല. സൃഷ്ടിക്കൊണ്ടു തളിക്കപ്പെട്ടാലും ദേഹത്തിന്റെ ഉൾഭാഗങ്ങളിൽ പാർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കറകൾ പോയിപ്പോകുമോ എന്നാണ് എന്റെ ഇഷ്ടം. ഞാൻ ചെയ്യാതാക്കേണ്ടതാകട്ടെ പാപം എന്നു മുഴുനോക്കിയാൽ പോലും ദേഹത്തിന്റെ ഉൾഭാഗങ്ങളിൽ യാതൊരു കറകും ഉണ്ടായിരിക്കരുത്. അകവും പുറവും ഒരുപോലെ ശുദ്ധമായിരിക്കണം. പുറമേ നോക്കിയാൽ അകവും കൂടി കാണാത്തവധത്തിൽ എന്റെ ദേഹം മുഴുവൻ വെള്ളനിറമായിരിക്കണം. ഞാൻ അങ്ങനെയുള്ള പ്രത്യേകതരം വെള്ളനിറത്താൽ പ്രശോഭിതനായിരിക്കണം. ഇതിന്നു എന്റെ സഹായകപാപങ്ങളെ നിശ്ചയം മാറ്റുകയെന്ന ഒരു കഴുകൽ ആവശ്യമുണ്ടല്ലോ. എന്നു പരിശുദ്ധപ്പെടുത്തുകയും, എന്റെ പാപങ്ങളെ യെല്ലാം മോചിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വധത്തിൽ ഒരു ആത്മീയവിത്തുമാ

കരണംതന്നെ എന്തെങ്കിലും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

“ഉറച്ചു മഞ്ഞിനേക്കാൾ ഞാനു ചെമ്മന്മാരും.” ഇങ്ങിനെയാക്കെ എങ്ങോട്ടുചെയ്യാൽ ഞാൻ ഹിമക്കൂട്ടപോലെ തെളിഞ്ഞെളി ശോഭിക്കും. നിന്റെ കൃപയാകുന്ന വിശുദ്ധകൊണ്ടു മാത്രമേ ഇങ്ങിനെ ഒരു അത്തുതംചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഞാനു എപ്പോഴും ഉറച്ചു മഞ്ഞുപോലെയിരിക്കണം. ഒരിക്കൽ കട്ടിയായിത്തീർന്നു ഹിമം മുഴുകി വെട്ടുന്നു അലിഞ്ഞു അദൃശ്യമായിപ്പോകുന്നതുപോലെ ഒരു വിധത്തിലും ഞാൻ നശിച്ചുപോകാൻ നിന്നു സംഗതിയാക്കരുതു. എപ്പോഴും ഒരു ഹിമക്കൂട്ടപോലെ ഞാനു സ്ഥിരകൊണ്ടിരിക്കണം. ചെങ്കളിപ്പൂശപ്പെട്ട ചുമർ വെള്ളനിറമാണു്. തുറന്നുനോക്കിയാൽ അതിന്നുള്ളിൽ പലേ അശുദ്ധികളും കാണും. ഹിമക്കൂട്ട അങ്ങിനെയുള്ളതല്ല. അതിന്റെ പുറവും ഉള്ളും ഒരുപോലെ ചെമ്മന്മാരുടെതായിരിക്കും. പുറമേ കാണപ്പെടുന്നതുപോലെ അതിന്റെ ഉൾഭാഗവും ചെമ്മന്മാരുടെതന്നെ എന്നു പ്രഥമവിചിന്തണത്തിൽ തന്നെ ആർക്കും കാണാൻ സാധിക്കണം. ഒരേപോലെ നോട്ടംകൊണ്ടു ഞാൻ മഴയനായി (അകവും പുറവും ഒരുപോലെ) ചെമ്മന്മാരുള്ളവനാണെന്നു — അതേ, പരിശുദ്ധനാണെന്നു — നിന്നു കാണപ്പെടണം. ഈ വിധത്തിലൊക്കെ എന്നെ ആക്കിത്തീർപ്പാൻ നിന്നു സാധിക്കും എന്നു നിന്നിലുള്ള എന്റെ വിശ്വാസം എന്നെ ചെയ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ദൈവമേ, എന്നിൽ അനുകമ്പ തോന്നണമേ!

“ഉറച്ചു മഞ്ഞിനേക്കാൾ ഞാനു ചെമ്മന്മാരും.” ഇതെങ്ങിനെയാണു് സാധിക്കുക? മഞ്ഞുതന്നെ സ്വതഃ ചെമ്മന്മാരുള്ളതാണു്; അതിനേക്കാൾ ചെമ്മന്മാരുള്ളതായിത്തീരണം എന്നു ഭാവിച്ചു ആഗ്രഹിക്കുന്നതു അപ്രകൃതമായി നമുക്കു തോന്നിയേക്കാം. ലോകത്തിൽ നിറങ്ങൾ പലതു

മുണ്ടു. ചുവപ്പു, നീല, പച്ച, കറുപ്പു, വെളുപ്പു— ഇങ്ങനെ ഓരോന്നിന്നും പേർ പറയപ്പെടുന്നു. ഈ വക നിലങ്ങളിൽ പലതിനെയും മരൊരു നിറത്തിന്റെ സഹായം കൊണ്ടു നിറയ്ക്കേണ്ട വരുത്താൻ സാധിക്കാവുന്നതാണ്. ചുവപ്പിനോടു കൂടി കറുപ്പു പച്ചച്ചായം ചേർത്താൽ ഒന്നാണ്ടരം കറുപ്പിനിലം കിട്ടും. അതുപോലെതന്നെ ചുവപ്പിനോടു അല്പം നീലച്ചായം ചേർത്താൽ ഉരുതനിറവുമാകും. വെള്ളനിറം മറ്റൊരാൾ ഇതിനേക്കാൾ എളുപ്പമാണെന്നും എന്നാൽ വെള്ളച്ചായം ഒഴിച്ചുള്ള എന്തെങ്കിലും ചായത്തെ വെള്ളനിറമാക്കിത്തീർപ്പാൻ എന്തൊരു ചിത്രകാരനാലും സാധ്യമായിരിക്കുന്നില്ല. ചുവപ്പിനേയും കറുപ്പിനേയും തമ്മിൽ വെള്ളയാക്കുവാൻ മനുഷ്യരൽ അസാധ്യമാണെന്നു. ഭാവീദി പരപനിമിത്തം രക്താംബരംപോലെ കടുംചുവപ്പായിരിക്കുന്നു. അങ്ങിയെപ്പോലെ ഒരാളെ എങ്ങിനെ വെള്ളനിറമുള്ളവനാക്കിത്തീർക്കേ? മനുഷ്യരാൽ സാധ്യമല്ലാത്തവയെങ്കിലും ദൈവവത്താൽ അതു സാധിക്കപ്പെടാവുന്നതാണെന്നുള്ള ഭാവീദിന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെ അധികതമാണ്. ഇവിടെ വെളുപ്പെന്നതു പരപത്താൽ കടുംചുവപ്പിനിറത്തേയും, കറുപ്പിനേയും കറുപ്പിനിറത്തേയും നിയ്കൃതം സാധ്യമാക്കിത്തീർപ്പാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു വക പ്രത്യേകമായ് ദൈവത്തിന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടു. അതിന്നു കൃപയെന്നു പേർ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതൽനിന്നു അല്പം എടുത്തു ചാലിച്ചു ചുവപ്പിനോടോ കറുപ്പിനോടോ ചേർത്താൽ ഒന്നാണ്ടരം വെള്ളനിറം കിട്ടുമെന്നു ഭാവീദിനോടൊപ്പമുണ്ടു. ശരി; എന്നാലും മഞ്ഞിൻകട്ടയേക്കാൾ അധികം വെളുപ്പു, അല്ലെങ്കിൽ വെണ്മ, എന്തിന്നാണ് ഭാവീദി ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നു ചോദ്യമുണ്ടാവാം. പുറം വെള്ളയാണെങ്കിലും ഉള്ളിൽ ശ്ലേഷ്മത നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചുമരനെ

പ്ലോലെ വെൺമയുണ്ടായാൽ ദാവീദ് തൃപ്തനാകുകയില്ല. അകവും പുറവും ഭക്തപോലെ വെൺമയുള്ളതായിത്തീരണം. തന്നിമത്തം ഉറച്ചു മഞ്ഞുപോലെയുള്ള വെൺമ ലഭിക്കപ്പെട്ടാൽ മതിയാവുകയില്ലെന്നു ദാവീദ് വിചാരിക്കുന്നതിനാൽ ഉറച്ചു മഞ്ഞിനേക്കാൾ (മേൽ ഭദ്രായ) വെൺമ വേണമെന്നു ദാവീദ് അപേക്ഷിക്കുകയും ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രാർത്ഥന.

“നിന്റെ ആനന്ദവും സന്തോഷവുംകൊണ്ടു ഏകന്ന തൃപ്തനാക്കേണമേ! കീർണതയുള്ള ഏകൻ അസ്ഥികൾ സന്തോഷിക്കും.”

രീതി

ദാവീദ് തരികു വ്യസനമുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു് ഇപ്പോൾ മാത്രമാണു്. സങ്കീർത്തനത്തിലെ ആദ്യഭാഗത്തു് പാപം നിമിത്തം ദാവീദ് കരകാണാതെ ഉഴലുന്നതായി നാം കാണുന്നു. അനന്ദം അദ്ദേഹം അതിന്റെ മോചനസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി നിലവിളിക്കുകയായി. ഇപ്പോൾ ഇതാ, ആനന്ദവും സന്തോഷവുംകൊണ്ടു തന്റെ മനസ്സിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തണമെന്നു അദ്ദേഹം അപേക്ഷിക്കുന്നു. പാപംനിമിത്തം ദാവീദിന്റെ മനസ്സു വല്ലാതെ ഭ്രമപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. ഭയം, ദുഃഖം, വഷാദം എന്നീ പശ്ചാത്തപങ്ങളാൽ അടിയപ്പെടുന്ന വ്യസനത്താൽ അതു വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സമാധാനമോ തൃപ്തിയോ അതിന്നില്ല. ജീവിക്കുവെണ്ടി എന്നപോലെ ദാവീദ് അതിനേയും വാഗ്ദാനംകൊണ്ടു നടക്കുന്നു. നിർജീവമായിപ്പോലു ആ മനസ്സിനു ഒരു ഉന്മാഷ്ടവും തൃപ്തിയും എങ്ങിനെ ലഭിക്കപ്പെടുമു്. ആത്മീയമായ ആനന്ദത്താലും സന്തോഷത്താലും

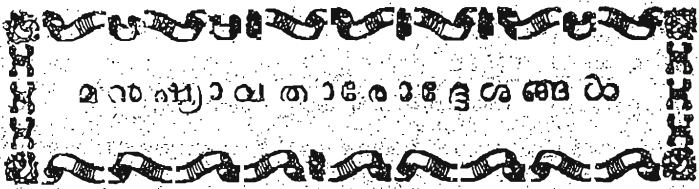
തന്നെ. സന്തോഷം രണ്ടു തരത്തിൽ ഉണ്ട്. എല്ലാസന്തോഷവൃത്താന്തങ്ങളിലും നമ്മുടെ മനസ്സു ഉന്മേഷം പ്രാപിക്കുകയോ തൃപ്തിപ്പെടുകയോ ചെയ്യണമെന്നില്ല. മനസ്സിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന സന്തോഷവും ആനന്ദവുംതന്നെയാണ് ദാവീദിന്നാവശ്യം. ഇതെന്ത്? നിന്റെ പാപങ്ങളെ ഞെല്ലാം ഞാൻ മോചിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ശബ്ദംതന്നെ. ആ അരുളപ്പാടു മാത്രം തനിക്കു ആനന്ദകരവും സന്തോഷപ്രദവും, തപോരാ മനസ്സിനു തൃപ്തികരവും ആകുന്നു. തന്റെ പാപങ്ങൾ മോചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതിനേക്കാൾ അധികം സന്തോഷകരമായിട്ടുള്ള ശബ്ദം ഒരു അനുരാധിക്കു മറ്റൊന്നാണുള്ളത്!

“ക്ഷീണതയുള്ള എന്റെ അസ്ഥികൾ സന്തോഷിക്കും.”

അത്യുന്നതത്തിൽനിന്നു പെട്ടെന്നു ഒരു പാറക്കൂട്ടത്തിന്മേൽ വീഴുകയാൽ ദാവീദിന്റെ അസ്ഥികൾ നരങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. കൈയും കാലും അനക്കവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിക്കുന്നില്ല. പാപമോചനമാകുന്ന ആ സിദ്ധൗഷധം ഒരു സ്ത്രീയിൽക്കൂടി കുത്തിക്കയറ്റിയാൽ മാത്രമേ അസ്ഥികൾക്കു പഠിപ്പോയിട്ടുള്ള പരുക്കുകൾ സുഖപ്പെടുകയുള്ളൂ. എത്ര നിമിഷത്തിൽ ആ സിദ്ധൗഷധം കുത്തിക്കയറ്റപ്പെടുന്നുവോ അപ്പോൾ, ആ നിമിഷത്തിൽ, മുറിപ്പെടുപോയ എല്ലുകൾ ആനന്ദനാമിഗ്നരായി ദൈവത്തെ ആരാദിച്ചു തുടങ്ങും; ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുതുടങ്ങും. ദാവീദ് ദുഃഖപൂരിതമായ തന്റെ മനസ്സിനു സംതൃപ്തിലഭിക്കുവാൻ ആനന്ദത്തെയും, നരങ്ങിപ്പോയ അസ്ഥികൾ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുവാൻ വേണ്ടി സന്തോഷത്തെയും യാചിക്കുന്നു. പാപമോചനം തന്റെ മനസ്സിനേയും ശരീരത്തേയും ഒരു പോലെ കൃതാർത്ഥപ്പെടുത്തും എന്നും സാമാ-

ഞാനെ ഏപ്പോഴും എന്നും നിന്റെ കൂലി:വലക്കാരു
 നായിരുന്നുകൊള്ളാമെന്നു യാതൊരു അനതാപിയും ദൈ
 വത്തോടു യാചിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നും ഖ്യാനഭാവം പൂ
 ണ്ട് ആയുശ്ശേഷം വാനിയോഗിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു ആരും
 പ്രതജ്ഞ ചെയ്യുകയും വേണ്ട. എന്ന്നു സന്തോഷിപ്പിക്ക
 ണമേപ്പിന്നു ദൈവത്തോടു ആർക്കും അപേക്ഷിക്കാവുന്നതാ
 ണ്. തദനുസരണം ദൈവം ആ അഭിമതത്തെ നിറവേ
 റിത്തരിക്കയും ചെയ്യും. മുടിയനായ പുത്രന്റെ തിരിച്ചു
 വരവിൽ അവന്റെ പാപവും അയൽപക്കക്കാരും സ്ത്രീ
 ഹിതന്മാരും സന്തോഷിച്ചപ്പോൾ ആ മകൻ കണ്ണീരൊഴു
 ക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നുവോ? ഒരിക്കലുമല്ല. ദൈ
 വത്തിങ്കലേക്കു തിരിച്ചുവരുന്ന ഒരു പാപിയെ നിത്യജ്ഞാ
 യി വാചാരിച്ചു കൂടാത്തതാണ്.

മനുഷ്യാവതാരങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ

മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളെപ്പറ്റി നമ്മുടെ രക്ഷിതാവുതന്നെ ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

“കണ്ടാലും ദൈവമേ, നിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യാനായി ഞാൻ വരുന്നു.”

“സേതുത്തെക്കുറിച്ച് സാക്ഷ്യം വഹിപ്പാനായി ഞാൻ വരുന്നു.”

“ഞാൻ ലോകത്തിലേക്കു വന്നത്, അതിനെ വിധിപ്പാനല്ല; എന്നാലോ അതിനെ രക്ഷിപ്പാനത്രേ.”

ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുക.

നമ്മുടെ രക്ഷിതാവു ലോകത്തിലേക്കു വന്നതു അതിലുള്ള എന്തെങ്കിലും സപിക്ഷരിപ്പാനല്ല, പിന്നെയോ പാതാവഴം ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യാനത്രേ. വാതുലാത്മാവ് നിരന്തരമായ ശക്തിയുടേ വസിച്ചുകൊണ്ടു മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ആ നിമിഷംകൊണ്ട് തന്റെ ഇതു ന്നുവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നമ്മുടെ ജീവനെ സംസ്ഥിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന രക്തം നമ്മുടെ ശരീരത്തിലെ എല്ലാ അവയവങ്ങളിലും എളുപ്പുകാരം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നുവാ അപ്രകാരം വിത്തുലാഭാവാം നമ്മുടെ രക്ഷിതാവ് മനുഷ്യത്വത്തെ നിറയ്ക്കുകയും അതിൽ പരിവൃണ്ണമായി വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ വാതുലാത്മാവ് ഒരിക്കലും പാപം ചെയ്യാതെ തന്റെ മനുഷികമായ സകല ശക്തികളും വർത്തിച്ചിരുന്നു. വാതുലാത്മാവു തന്റെ പ്രകൃതം

ഭൂമിയിലും കൂടെ ആപരിമ്യ ജീവന്റെ ആസ്ഥാനമാകുന്ന
 പിതാവനോടുള്ള പരിപൂർണ്ണ സംസ്കൃതത്തിൽ തന്നെ
 തിരുവനന്തപുരം. ആയതിനാൽ സർവ്വസംഗതികളിലും പിതാ
 വന്റെ ഇഷ്ടം എന്തായിരുന്നുവോ അതിനെതന്നെ തന്റെ
 മാനുഷികമായ മനസ്സു അംഗീകരിച്ചു. ഓരോ മനുഷ്യർക്കും
 പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ഒരു മനസ്സു തന്നെയായിരുന്നു തനിക്കും ഉ
 ണ്ടായിരുന്നതും. ഒരു മനസ്സിന് അടിമത്വത്തിന്റെ ആത്മാ
 വ്യാപ്തി പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ട് പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തോടു പ്ര
 തീകൂലിക്കാതെ തന്റെ മനസ്സിനെ ഞാൻ സമർപ്പിച്ചുകൊ
 ണ്ടു പോന്നു എന്നല്ലാ, പന്നയോ, തന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്നു
 കീഴ്പ്പെട്ടതുക എന്നുള്ളതു ലോകത്തിന്നു കൊടുക്കുവാൻ കഴി
 യുന്ന എല്ലാവിധ സന്തോഷങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഉല്ലാസങ്ങളെ
 കൊണ്ടും കൂടുതൽ സന്തോഷത്തെ നൽകുന്ന ഒരു സംഗതിയാ
 യി തനിക്കു തോന്നി എന്നുവത്ര. ധനു സമ്പാദിപ്പാനായി
 ദൂരദേശത്തേക്കു പോകുന്നു ഒരു മനുഷ്യൻ അവന്റെ കാശ
 ചുവട്ടിൽ ഉണങ്ങിയിട്ടു ന കാട്ടുപുഷ്പങ്ങളെ ഗണിക്കുന്ന പ
 തിയില്ലല്ലോ. ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുന്നതിനു നമ്മു
 ടെ രക്ഷിതാവു തിരുമനസ്സായതു താൻ അതു ഇഷ്ടപ്പെട്ടതു
 കൊണ്ടല്ലോ, എന്നാലോ ഓരോ തന്റെ പിതാവിന്റെ ഇട
 മാലതുകൊണ്ടേതും.

മനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ തന്റെ ഇഷ്ടം പിതാവിന്റെ
 ഇഷ്ടത്തോടു പലപ്പോഴും എത്ര തിരയിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഒരവ
 സ്ഥരത്തിൽ പേലോ തന്റെ ഇഷ്ടം പ്രബലപ്പെടുന്നതിൽ താ
 നു അനുഭവിക്കാതെ അതിനെ യാതൊരു കളങ്കവുമില്ലാതെ താ
 യി തന്റെ പിതാവിന്റെ അടുക്കൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. സന്തോഷത്തി
 ന്റെ എണ്ണയാൽ താൻ അഭിമാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. നമ്മു
 ടെ രക്ഷിതാവിന്റെ ആത്മാവിൽ പ്രാഗസമ്പന്നമായ ജീവിത
 ത്തിലെ സന്തോഷത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്ന യാതൊ

തൊരു സന്തോഷവും ഇല്ലാ. ആത്മപരിത്യാഗത്തിൽനിന്നു ഉളവാകുന്ന സന്തോഷത്തിൽ താൻ നിമഗ്നനായിരുന്നു. തന്നെ ജീവിതത്തിലെ പ്രയാസങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും താൻ വഹിച്ചതു തപജ്ഞാനപരമായ ഏതോ ബോധത്താൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാ; എന്നാലും, വിശുദ്ധാത്മാവിൻ സന്തോഷത്താലത്രേ. ആയതു കണ്ടു നമ്മുടെ അനുതാപജീവിതം സന്തോഷപ്രദമായ ഒരു ജീവിതമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ പാപത്തിന്റെ ഭാരത്തെ നാം വഹിക്കേണ്ടയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽ നാം നിരസപ്പെടരുതു. പിന്നെയും നമ്മെ സംരക്ഷിക്കുന്നവനായ പരിശുദ്ധാത്മായുടെ ശക്തിയെ നാം ഗ്രഹിച്ചു തന്റെ നിശ്ചിതപാപങ്ങളാൽ പ്രത്യേകമായ ബലവും ദൈവികമായ സന്തോഷവും നാം അനുഭവിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കർത്താവായ മശിഹായുടെയും ഉദ്ദേശം മനുഷ്യാനെ രക്ഷിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. എന്നു പലപ്പോഴും നാം ചിന്തിച്ചുപോകാറുണ്ട്. ഇതു വാസ്തവമാണെന്നു. പക്ഷേ ഇതിനപ്പുറം പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം പാപാവനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതാദേശവും ഏതു കണ്ടു നമ്മുടെ നമുക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്നുള്ളതായിരിക്കരുതു. പിന്നെയും ദൈവത്തെ ഏത്രയധികമായി നമുക്കു മഹത്വപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും എന്നുള്ളതായിരിക്കണം. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ സർവ്വപ്രധാനമായ ലക്ഷ്യം ദൈവമഹത്വമായിരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരിക്കലും ഒരു നമ്മുടെ ചെയ്യാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നതല്ല. ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും നമ്മുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളുമായിരിക്കണം. നമ്മുടെ കർത്താവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവത്തിന്റെ കീർത്തിപ്പുമെന്നു താൻ കർത്തിയിരുന്നതു പുറമേയുള്ള ഏതു കഴിയും കഴിയും എന്നുള്ളതല്ലായിരുന്നു; ലോകത്തിലെ സർവ്വശക്തികളും അഗ്നിക്കു കീഴ്പ്പട്ടുതന്നെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

പ്രാർത്ഥനകളുടെമേൽ അവൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ നന്മയ്ക്കായി നമ്മുടെ ജീവിതം ദൈവത്തിന്നു പ്രസാദകരമായിരിക്കണമെങ്കിൽ ദൈവത്തിൽനിന്നു ഏതൊരു അതിർപ്രകാരം നാം ജീവിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിൽനിന്നു നാം അനുഗ്രഹിച്ചു ജീവിക്കുന്നതു നമ്മുടെ പ്രകൃതത്തിന്നു ദുഃഖകരമോ സന്തോഷകരമോ ആയിരിക്കാം, ഏകദേശം വിശ്വസിക്കുന്നവരിൽനിന്നു ശക്തിയുണ്ടാകും. ആനന്ദിക്കുന്നതിന്നു നാം അഭ്യസിക്കേണ്ടതാകുന്നു. തന്റെ പാപത്തിൽനിന്നു തിരിച്ചുവരികയും നവീകരിക്കുന്നതിന്നു തന്റെ ഹൃദയത്തെ ഏതുപ്രകാരം നമ്മുടെ രക്ഷിതാവു കീഴടക്കിയിട്ടുണ്ടോ അപ്രകാരം നാം നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി പ്രതിഷ്ഠിക്കണം. ഈ ലോകത്തിലേക്കു തന്നെ വന്നു തന്റെ രാജ്യത്തിൽ തന്നോടുകൂടെ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ആളുകളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതു. ക്രിസ്തുരാജ്യം സ്വീകരിക്കുന്നവരിൽനിന്നു പരമമെന്നുള്ള നമ്മുടെ പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു വലിയ ഭൂമിയുണ്ടാകും. ആ മൂലപ്പെരുമാണമെന്നുള്ള നമ്മുടെ ആകാംക്ഷയാണ്. അതു ആകാശത്തിലെ നക്ഷത്രങ്ങളെ ഭൂമിമേൽ ചെയ്യുന്ന പണിമെത്തിൽ കാണണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ. തുല്യമാണ്. പാപത്തിൽനിന്നു തിരിച്ചുവരികയും പരിപൂർണ്ണമായി നവീകരിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകുന്നതു തന്നെ പ്രാപിച്ചതും നാം തന്നോടുകൂടെ ഭാഗ്യപ്പെടുകയാകുന്നു. ആഗ്രഹിക്കുന്നതും ആയ നന്മപ്രതിഫലം ഉണ്ടു്. അവൻ വീണ്ടും വരികയും അവന്റെ ആളുകളെ അവന്റെ രാജ്യത്തിൽനിന്നു അവകാശികളാക്കി സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യും.

II

“ഞാൻ സത്യത്തെക്കുറിച്ചു സാക്ഷ്യം വഹിപ്പാനായിട്ടു വരുന്നു”.

നാം ഇദ്ദേഹമായ ലോകത്തിന്നു അപ്പുറമായിരിക്കുന്ന ഒരു യഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചു സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടവരാകുന്നു; ക്രിസ്തുപിൻ ആത്മാവിനെ നമ്മോടു കൂടെ നാം വഹിച്ചുകൊണ്ടു പോകണം. നാം സത്യത്തിൽനിന്നുള്ളവരെങ്കിൽ ലോകത്തിലുള്ള നമ്മുടെ സ്ഥിതി എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും നമ്മുടെ സ്വന്തജീവിതത്തിൽ സത്യത്തെക്കുറിച്ചു നാം സാക്ഷിക്കണം. നാം പറയുന്നതിനെ മററുള്ളവർ അനുസരിക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്നു വാചാരിച്ചു നാം പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ട യാചശ്ചമില്ല. ദൈവീകസത്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തെ നമ്മിൽതന്നെ നാം പ്രകാശിപ്പിക്കണം. മററുള്ളവരെ കാണിപ്പാനായി നാം മതചൈതന്യമുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതു. നാം വിശ്വസിക്കുകയും ഏറ്റുപറയുകയും ചെയ്യുന്ന സത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ലജ്ജിക്കേണ്ട യാചശ്ചമില്ല. നമ്മുടെ ജീവിതക്രമം നാം വിശ്വസിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെ അനുസരിച്ചുവരികണം. നമ്മുടെ പുറമേയുള്ള നടപടികൾ അകമേയുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിബിംബമായിരിക്കണം. നമ്മുടെ രക്ഷിതാവു എല്ലാവരും ആളുകളോടും സമൂഹങ്ങളോടും ഇടപെടുകയും ചെയ്യാനും ചെയ്യും ചെയ്യും. താൻ എല്ലായ്പ്പോഴും സംസാരിക്കുകയും മററുള്ളവരെ ശാസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നില്ല എങ്കിലും താൻ എല്ലായ്പ്പോഴും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു സാക്ഷ്യം വഹിപ്പാനുള്ള ചുമതലയാണു നിനക്കുള്ളതു. നിന്റെ സാക്ഷ്യം സത്യമാകുന്നുവോ എന്നു നിന്നുണ്ടാക്കേണ്ടതു നിന്റെ പുറമേയുള്ള നമ്മു പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമായിരിക്കണം, എന്നാലോ നിന്നിൽ സംഭവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദൈവദൃഷ്ടി.

ആത്മീയശക്തി, ജീവിതത്തിൽ നിനക്കു നേരിടാവുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ, ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ, ദുഃഖങ്ങൾ, ദുരിതങ്ങൾ, എന്നിവയെ നന്ദി നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടുകൂടെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ നീ പ്രവേശിക്കുന്ന ശാന്തത എന്നിവകൊണ്ടത്രെ. നീ ലോകത്തിലേക്കു അയക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു നന്നെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവവിതരനാവാവാനതിനാൽ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു സാക്ഷ്യം വഹിക്കാനും ആകുന്നു. ഇവ സാധിക്കേണ്ടതു നിന്റെ സ്വന്തം ശക്തികൊണ്ടല്ല; പന്നയോ ദൈവശക്തി നിന്നിൽ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനാൽ തന്നെ. നമ്മുടെപാലേ മനുഷ്യനായിത്തീരുകയും ചിത്രലോകമായിത്തീരുകയും ചെയ്യാൻ ദൈവത്തോടു സംയോജിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുവാനായ കർത്താവേതുമാശിഹായോടു നീ സ്വീകരിക്കുകയും വേണം. ദൈവത്തോടുകൂടെ ഒളിച്ചുവെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ജീവൻ നിനക്കുള്ളതുകൊണ്ടത്രെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ട കടമ നിനക്കുള്ളതു. നിന്നിലുള്ള സാക്ഷാൽ ശക്തി ഈ ജീവനാണ്. ഈ ജീവന്റെ ശക്തിയിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ സത്യത്തെക്കുറിച്ചു സാക്ഷ്യം വഹിക്കാനു നീ പ്രാപ്തനായിത്തീരുകയുള്ളൂ. "അതുകൊണ്ടു നിനക്കു വഹിക്കാനുള്ള സാക്ഷ്യം ദൈവീകസാക്ഷ്യമാകുന്നു എന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ? നിന്റെ പ്രകൃതി ഉള്ള ആഗ്രഹങ്ങളാൽ ഇതന്നെ നീ വഹിക്കയല്ല വേണ്ടതു; എന്നാലൊരദൈവത്താവിനാൽ അഭ്യസിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പരിശുദ്ധ പരിശീലനങ്ങളാൽ അത്രേ. യേശുക്രസ്തുവാൻ പിലാത്തോസിന്റെ മുമ്പാകെ മൗനമായിരുന്നു എങ്കിലും ആ സമയമെല്ലാം സത്യത്തെക്കുറിച്ചു താൻ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയായിരുന്നു. "ഞാൻ വഴിയും സത്യവും ജീവനും ആകുന്നു" എന്നു കല്പിച്ചുവന്നായ യേശുക്രസ്തുവാന്റെ ശക്തിയാൽ ജീവിക്കുന്നതിനു നാം പരിശ്രമിക്കണം. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളു

ടെ എണ്ണം നോക്കിയല്ല ദൈവം നമ്മെ വിധിക്കുന്നത്. എന്നാലോ അവയുടെ ഉദ്ദേശത്തുപോലും മാഹാത്മ്യവും കണക്കാക്കിയത്രെ. നാം വാസ്യചരതിൽ ദൈവത്തിലും ദൈവമഹത്വത്തെ ലാക്കാക്കിയും ജീവിക്കുമെങ്കിൽ അമ്മുടെ സാക്ഷ്യത്തെ താൻ സ്വീകരിക്കും.

III

ഈ ഞാൻ ലോകത്തിലേക്കു വന്നതു അതിനെ വിധിപ്പാനല്ല എന്നാലോ അതിനെ രക്ഷിപ്പാനത്രെ.

തന്നെ രാജ്യത്തിന്നും പ്രചാരത്തിന്നുപേണ്ടി കത്താലു തന്നെ സഭയിലെ അംഗങ്ങളെ വിനയോഗിക്കുന്നു എന്നുള്ള വാസ്യവും നാം ഒത്തുകൊള്ളണം. താൻ എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി മരിച്ചതുകൊണ്ടു തന്നെ രക്ഷയിൻ ശക്തിയും ദോഷത്തരങ്ങളും ഏതെങ്കിലും ദ്രവ്യമായി പതിയുന്നതിനു വേണ്ട സൗകര്യങ്ങളും നാം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ പ്രകൃത്യാ തന്നെ ക്രിസ്തുവിനുണ്ടായിരുന്ന ശക്തികളും നൽകപ്പെട്ടവയായ കൊണ്ടു സകല ഏതെങ്കിലും തന്നിലേക്കു ആകർഷിക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തമായ എന്തൊ ചില ഗുണങ്ങൾ തന്നിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു അല്ല, മനുഷ്യാതികളെ രക്ഷയുണ്ടായതു എന്നാലോ വാസ്തവ്യം തന്നിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും താൻ ചെയ്യു സർവ്വവും മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി ദൈവമുൻപാകെ പ്രതിപാദിച്ചതുകൊണ്ടും അത്രെ. തന്നെ ആത്മപരിത്യാഗപരമായ ശുശ്രൂഷയെ ദൈവം സ്വീകരിച്ചു. നാം ഏതൊരു നിലയിൽ ഇരുന്നാലും ആത്മപരിത്യാഗസംപൂർണ്ണമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു ഏതെങ്കിലും പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു. “ഇന്നാക്കുന്നാക്കല്ലാം ചില സഹായനശക്തിയുണ്ടു എനിക്കുതൊന്നുമില്ല” എന്നു സമാധാനിച്ചിട്ടു നാം നന്ദാശപ്പെടുകയും പരിത്യാഗജീവിതത്തിന്നി

ന്നു പാൻമാർക്കയൊ ചെയ്യുന്നതു ഒന്നാളും യോഗ്യമല്ലാ. മ
 നശ്യരുടെ കണ്ണുകളിൽ ശോഭായമാനമായി, ഫലവത്തര
 മായി തോന്നിക്കുന്ന ജീവതം ദൈവതിരുസ്സന്നിധിയിൽ
 സ്വീകാതുമായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമാപ്പും നമ്മുടെ
 ജീവതം ഫലഭൂമിയിലുമോ അല്ലയോ എന്നു നിണ്ണയിക്കേ
 ണ്ടു അല്പവുകാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയും വ്യാ
 പാരവുമാണ്. നമ്മുടെ ഭാരോ പ്രവൃത്തികളും ദൈവത്തോ
 വിനാൽ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു ദൈവസ്നേഹത്തിൽനിന്നു ഉള്ള
 വായതെങ്കൽ നമ്മുടെ ജീവതം വിജയകരമൊ അല്ലയോ
 എന്നു നിണ്ണയിക്കാവുന്നതാണ്. നമ്മുടെ രക്ഷിതാവന്റെ
 ക്രൂശിലെ മരണത്തിങ്കൽ ചെറും ഖാഡ്യമായ കാഴ്ചകൊ
 ണ്ടും മാത്രം വിധിച്ചു ചർച്ച തന്റെ ജീവതം നഷ്ടപ്രായമാ
 യിതോന്നി. എങ്കിലും അതിന്റെ യഥാർത്ഥം എന്താ
 യിരുന്നു? താൻ മറുജീവരാൽ നിരസിക്കപ്പെട്ടതുപോ
 ലെ നാം നിരസിക്കപ്പെട്ടുകയോ നമ്മുടെ ജീവതം പാഴാ
 യപോയി എന്നു മറുജീവർ വിധിക്കുകയോ ചെയ്തു എന്നും
 വരാം. ഇതുകൊണ്ടു നാം നിരാശപ്പെടരുതു. ദൃശ്യമായ
 ഫലങ്ങൾ മറുജീവരുടെ രക്ഷയെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള നമ്മുടെ
 പരിശുദ്ധങ്ങളിലും അധ്വാനങ്ങളിലും ഒരുപക്ഷേ കണ്ടി
 ല്ലാ എന്നു വരുന്നതാം. എന്നാലും മുകളിൽ പ്രസ്താവി
 ച്ചതുപോലെ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ
 നിന്നു ഉള്ളവായതാണെങ്കിൽ അന്ത്യരുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി
 ദൈവത്തോടു നാം സഹകരിക്കുകയാണെന്നു എന്നുള്ളതു
 സ്സത്യംതന്നെ. പലപ്പോഴും സാക്ഷാൽ ചെടികളും കളക
 ലും തമ്മിൽ നമുക്കു തൊറ്റിപ്പോകാറുണ്ടു. നാം ശുശ്രൂഷി
 ച്ചു അപയ്ക്കുവേണ്ടി അധ്വാനിക്കുന്ന ചെടികൾ വളരുന്നു
 ണ്ടൊ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി വ്യാകുലപ്പെട്ടവർ
 നമുക്കുവശ്യമില്ല. എന്നാലെ ദൈവത്തിന്റെ തിരു
 വിഷ്ണു നാം നിറവേറുന്നുണ്ടൊ എന്നു സൂക്ഷിച്ചാൽ മാ
 ത്രം മതിയാകും. തന്റെ തിരുവിഷ്ണു നാം നിവൃത്തിക്കു

ന്നു എന്നുള്ള ഊഹായ ബോധം നമുക്കുള്ള പക്ഷം തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിന്നു അനുസരണമായി നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ കൂടെ തന്റെ തിരുവിഷ്ണു താൻ നിറവേററിക്കൊള്ളും. നമ്മുടെ പരമാത്മായായ വാങ്ങു എപ്പോഴും തന്റെ തിരുവിഷ്ണു നിവൃത്തിക്കുന്നതിനായരിക്കണം. ഇതിലേക്കു പുണ്യവിശ്വാസത്തോടും ശരണത്തോടുംകൂടെ തന്നോടു നാം പ്രാർത്ഥിക്കണം. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ യദൃച്ഛികമായി തന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറിക്കൊള്ളണമെ എന്നല്ലാ എന്നു ലൊ തന്റെ തിരുവിഷ്ണുപ്രകാരമല്ലാതെ നമുക്കു യാതൊന്നും പ്രവൃത്തിപ്പാൻ സംഗതിയാകരുതെ എന്നൊത്ര. ഇങ്ങനെ നാം ചെയ്യുമെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ രക്ഷകളേവണ്ടി അല്ലമായെങ്കിലും നാം പ്രവൃത്തിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു തീർച്ച തന്നെ. വിശുദ്ധന്മാരുടെ സമൂഹത്തിലെ അംഗമായായിരിക്കുന്ന ഓരോരുത്തരും മറ്റുള്ളവരുടെ രക്ഷകളേവണ്ടിയുള്ള പ്രവൃത്തികളെ സദാ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കൻ "ശ്രീരീ"ത്തിൽ നമ്മു മുക്കിക്കളഞ്ഞിട്ടു നമ്മുടെ പ്രതിഫലമായി തന്റെ രാജ്യത്തെ മുഴുവൻ നാം അവകാശിക്കണം. തന്റെ രാജ്യപ്രചാരാത്ഥം നമ്മുടെ ജീവനെ നാം നഷ്ടപ്പെടുത്തണം. നമ്മുടെ സകലമതങ്ങളും ഇതിലേക്കായിരിക്കണം. നമ്മുടെ രക്ഷതാവ്യ മരണത്തോളം വിശ്വസനായി കാണപ്പെടുകയാൽ നിത്യജീവന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായി താൻ ഭവിച്ചു. കത്തോലിക്കൻ ബലിബാലുണവും പ്രതിഷ്ഠാജീവിതവും ഇവയിൽ അനുഭവിച്ചുരിക്കുന്ന ആത്മപരിത്യാഗവും നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളെയും ഭരിക്കുമെങ്കിൽ നമ്മുടെ ജീവിതം ഘലപ്രദമാക്കിയിരിക്കുന്നതിന്നു നാം ശ്രമിക്കുകയാകുന്നു. പിതാവായ ദൈവത്തിന്നു നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ബലിയായി നാം അർപ്പിക്കണം. ലോകപ്രകാരമുള്ള നമ്മുടെ സ്ഥിതിയും നിലയും ഏതു തന്നെയായെന്നാലും ഇതു നമുക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതാണ്. നമ്മുടെ ഇഹലോകജീവിതം ദൈവത്തിന്റെ തിരുവിഷ്ണു

നമ്മിൽ നിറവേറുന്നതിനുള്ള ഒരഭ്യസന കാലം മാത്രമാകുന്നു. ആയതുവകണ്ടു നമ്മുടെ ശരീരങ്ങളെ നമ്മുടെ കത്താവായ മിശിഹാതമ്പുരാൻ വഴിയായി പിതാവായ ദൈവത്തിന്നു ഖലിയായി നമുക്കുല്പിക്കാം. അപ്പോൾ രക്ഷയിന്നു മാറ്റത്തിൽ നമ്മെ നാം ആർക്കുവെക്കുകയും ലോകത്തിന്റെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി കത്താവിനോടു നാം സഹകരിക്കുകയും ചെയ്യും.

നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനകൾ.

[ദിവ്യശ്രീ പനയമ്പല ജോൺബാത്യാൻ, എം. എ, എൽ. ഓ.]

പൗരസ്ത്യ സഭകളായ യവനായ, അർമേനിയ, ഇഗ്ലിപ്പാൻ, സൂറിയനി, എന്നീ ക്രിസ്തീയകുടുംബങ്ങളും രോമസഭയിലും, ചൊതുവാൾരാധനകൾക്കും, രഹസ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ളതും എഴുതപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനാക്രമങ്ങളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകളെയാണ് 'നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട' എന്ന അഭിധാനത്തിൽ മേൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പുറപ്പാടുപുസ്തകത്തിൽ മോശയും ഇസ്രായേൽ മക്കളും കൂടെ പാടിയതായ ഒരു പാട്ടു കാണുന്നുണ്ട്. (പുറപ്പാടു ൧൪: ൧-൨൦) ആവർത്തനപ്പുസ്തകത്തിൽ ഒരു അനിശ്ചിതഘാതകന്റെ കുറുപ്പരിഹാരത്തിനായി പ്രത്യേകം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രാർത്ഥന ചെയ്യണമെന്നു കല്പിക്കുന്നതായി

൧൪൪ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനകൾ

കാണുന്നു (ആവർത്തനം ൨൧: ൧-൧൦). അപേക്ഷകളും സ്രോത്രങ്ങളുമാകുന്ന നങ്കീർത്തങ്ങൾ ഇസ്രായേൽസംഘം കൂട്ടമായി ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന പ്രാർത്ഥനാക്രമങ്ങളാകുന്നു. ദൈവത്താൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട യഹൂദന്മാരിൽ, ദൈവീകമായി ഏറ്റെടുത്തുവന്നിരുന്ന ഈ വിധമുള്ള നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനകൾ നമ്മുടെ പരമ്പരയിലായിരുന്നു. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനകളെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന യഹൂദന്മാരുടെ സംഘടനയായിരുന്ന നമ്മുടെ കത്തോലിക്കാസഭയും, ആ വക പ്രാർത്ഥനകളെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നവരും. ഒരു 'സൂത്രം' പാടി കത്തോലിക്കാസഭയുടെ തുടങ്ങിയതായി വിശുദ്ധമായി എഴുതുന്നു (മത്തായി ൨൩: ൩൦). ഒരു മതപ്രാർത്ഥനയെ നമ്മുടെ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ സഭാസഭാപരിഷ്കാരം (പ്രൊട്ടെസ്റ്റന്റ് ൧൧- ൧൪). യഹൂദന്മാരിലെ യഹൂദന്മാർ, പത്രോസിനെയും യോഹന്നാനെയും, പീഡിപ്പിച്ച ശേഷം വട്ടയച്ചപ്പോൾ ആദ്യക്രിസ്തുവർദ്ധനവിലായിച്ചേർന്നു എങ്കിലും സഭയുടെ പ്രാർത്ഥനയായി നടപ്പുകളുടെ പുസ്തകത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു (നടപ്പു ൧: ൨൩).

ആദ്യക്രിസ്തുവർദ്ധനവിലെ, വിശുദ്ധ മക്കേസ്യോ, യോഹന്നാ, നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനാക്രമങ്ങൾ എഴുതിയതായി ക്രിസ്തുവചാരവർദ്ധനവ്. വിശുദ്ധ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ എഴുത്തുകളിൽ നാം ഒരു പ്രാർത്ഥനയെ പലർ കൂടി വായിച്ചതായി വെളിയാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങൾക്കുമുള്ള ആരാധനാക്രമങ്ങളെയാണ് "തെക്സ്റ്റ്"യെന്നു പറയുന്നത്. ഈ തെക്സുകളുടെ ഒരു വ്യാഖ്യാനം ൧൪-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യഹൂദന്മാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വിശുദ്ധ ക്രിസ്തുവർദ്ധനവ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

പുണ്യവാന്മാരും, രക്തസാക്ഷികളുമായ സകല ചിരാ

കുന്മാരും പ്രാർത്ഥനാക്രമങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയും, ചിലർ ക്രമങ്ങൾ രചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പുരാതന ക്രിസ്തീയ സഭകൾക്കു എല്ലാറ്റിനും, ജ്യോതിഷസഭാശാഖകളിൽ പലതിനും, നിശ്ചിതപ്രാർത്ഥനാക്രമങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ഓരോ സഭകൾക്കുമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ ഏഴുതൊട്ടുതൊട്ടുണ്ടു് കിലും, നർബുന്ധമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന കടുത്ത യാമ പ്രാർത്ഥനകളുടെ ശേഷം, അവനവന്റെ സ്വന്തം പശ്ചാത്താപങ്ങളെപ്പറ്റിയും, മറുപടികൾ വേണ്ടിയും, ദൈവത്തോടു രഹസ്യമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യവും കടമയുമുണ്ടെന്നുള്ളതു വിശേഷിച്ചു പറയാണ്ടുതീർപ്പു്.

നിശ്ചിത പ്രാർത്ഥനകൾ മാത്രമേ സഭയിൽ പൊതുവായി ഉപയോഗിക്കാവൂ. എന്തുവകാണെന്നാൽ പൊതുവായ പ്രാർത്ഥനാക്രമങ്ങൾ പട്ടുകാരനേയും ജനങ്ങളേയും ഒന്നായി സംഘടിപ്പിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ചു, മനുഷ്യപ്രാർത്ഥനയിൽ ഒരൾ മറുപടികൾ വേണ്ടിട്ടുണ്ടു്, നല്ലതന്നെ തോന്നുന്നതു ചെയ്യുന്നതിനാൽ ചിലപ്പോൾ ഐക്യത്തു ക്ഷീണം വേക്കയും സമയക്രമത്തില്ലാതെ വന്നു കൂടുകയും ചെയ്യാറുണ്ടു്.

നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനകൾ ശ്രദ്ധയെ കേന്ദ്രീകരിക്കണമെന്നു്. ക്രിസ്തുവും നിശ്ചിതവുമായ പ്രാർത്ഥനാക്രമങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധയെ നിലനിത്തുന്നതിനു ശക്തിയുണ്ടല്ലോ. നിശ്ചിതപ്രാർത്ഥനകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാൽ ആലോചനകൂടാതെ അപേക്ഷകളെയും, അനാവശ്യചർച്ചകളെയും ദോഷത്തെയും പരിഹരിക്കാവുന്നതാണു്.

നിശ്ചിതപ്രാർത്ഥനകളിൽ ഉപദേശസംബന്ധമായ വാക്യങ്ങൾ വർഷം കർത്താകുന്നതാണു്. സംഭാരണങ്ങൾ, വിദ്യാവാഹിനന്മാർക്കും, ഹൃദിസ്സുമാക്കി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും, മനസ്സുനേയും നാവാനയും വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടതു

൨൬ ന്ന നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനകൾ

ന്നതിനും, നിശ്ചയിതപ്രാർത്ഥനകൾ സഹായിക്കുന്നു.

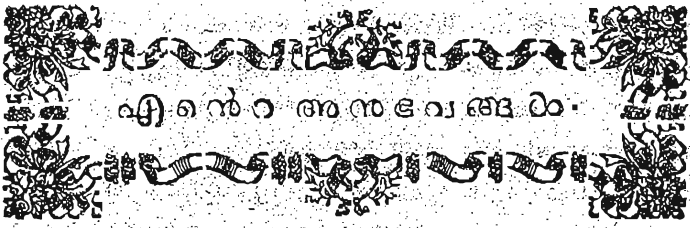
ഇങ്ങനെ ധൈര്യം കൈയാണെങ്കിലും ലോകജീവിതത്തിൽ സുലഭങ്ങളായി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന നവനവങ്ങളായ സന്ദർഭങ്ങൾക്കു ഉചിതമായ പ്രാർത്ഥനകൾ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുക എന്നുള്ളതു ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല. അഥവാ അങ്ങിനെ ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും സ്വലകാലസന്ദർഭങ്ങൾക്കനുസരണമായി, പ്രാർത്ഥനക്രമങ്ങൾ കൂടിയും കുറഞ്ഞും വേണ്ടിവരും; അതും സുസാദ്ധ്യമല്ല. ഈ വക കാരണങ്ങളാലാണ് നമ്മുടെ സഭയിൽ നവീനസന്ദർഭങ്ങളിൽ 'ഭക്ത കൈമാ' നമസ്കരിച്ചു പരിശ്രമങ്ങളായി വന്നുകൂട്ടുന്നത്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽപ്പോലും, 'കൈമാ'യുടെ മാഹാത്മ്യവും സ്ഥാനവും ഒട്ടും കുറവല്ലെന്നും, അതിന്റെ ആഴവും വിലയും കാര്യമായി മനസ്സിലാക്കുന്നവർക്കു അതു വളരെ ഉചിതവും ഫലപ്രദവുമാണെന്നുള്ളതിന്നു രണ്ടുപക്ഷമില്ല. കൂടാതെയും സന്ദർഭാചിതമായ സ്വയംപ്രാർത്ഥനകളെ യുക്തരൂപംപോലെയുള്ള സമയങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി കൂടെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു സഭയിലെ പട്ടുകാക്കു അനുവാദമുണ്ടെന്നും കൂടെ മനസ്സിലാക്കണം. അഥവാ പട്ടുകാരില്ലാത്ത സന്ദർഭങ്ങളായികുന്നുൽ സമയോചിതരൂപംപോലെ കൂട്ടത്തിൽ പഠിപ്പും ഭക്തിയുമുള്ള ഏതു സഭാംഗത്തിനും, വിഷയനിശ്ചയംചെയ്തു നേമുക്കു ഇന്നു സംഗതക്കു വേണ്ടി, അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നു ആചര്യത്തിന്നു വേണ്ടി, അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നു ആളിനാവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാം' എന്നുപറഞ്ഞു സഭാംഗങ്ങളുടെ ആലോചനകളേയും, വിചാരങ്ങളേയും കേന്ദ്രീകരിച്ചു രഹസ്യമായി പ്രാർത്ഥനപ്പാൻ സമയംകൊടുത്തു സഹായിക്കുന്നതിന്നു കഴിവുള്ളതാണല്ലോ.

൨൩൬ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനകൾ

ന്നതന്നും, നിശ്ചിതപ്രാർത്ഥനകൾ സഹായിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെയാണുണ്ടാകുന്നതും ലോകജീവിതത്തിൽ സുഖഭങ്ങളായി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന നവനവങ്ങളായ സന്ദർശനങ്ങൾക്കു ഉചിതമായ പ്രാർത്ഥനകൾ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുക എന്നുള്ളതു ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല. അഥവാ അങ്ങിനെ ഉണ്ടാകാത്തതെന്നെയും സ്വപ്രകാശസന്ദർശനസരണമായി, പ്രാർത്ഥന ക്രമങ്ങൾ കൂടിയും കുറഞ്ഞും വേണ്ടിവരും; അതും സുസാദ്ധ്യമല്ല. ഈ വക കാരണങ്ങളാലാണ് നമ്മുടെ സഭയിൽ നവീനസന്ദർശനങ്ങളിൽ 'ഒരു കൈമാ' നമസ്കരിച്ചു പാരിയേണ്ടതായി വന്നുകൂട്ടുന്നത്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർശനങ്ങളിൽപ്പോലും, 'ഒരു കൈമാ'യുടെ മാഹാത്മ്യം സ്ഥാനവും ഒട്ടും കുറവല്ലെന്നും, അതിന്റെ ആഴവും വലിയും കാര്യമായി മനസ്സിലാക്കുന്നവർക്കു അതു വളരെ ഉചിതവും ഫലപ്രദവുമാണെന്നുള്ളതിന്നു രണ്ടുപക്ഷമില്ല. കൂടാതെയും സന്ദർശനമായി സ്വയംപ്രാർത്ഥനകളെ യുക്തരൂപംപോലെയുള്ള സമയങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി കൂടെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു സഭയിലെ പട്ടുകാക്കു അനുവാദമുണ്ടെന്നും കൂടെ മനസ്സിലാക്കണം. അഥവാ പട്ടുകാക്കുവഴിയായി സന്ദർശനമായിത്തന്നെ സമയോചിതരൂപംപോലെ കൂട്ടത്തിൽ പഠിപ്പും ഭക്തിയുമുള്ള ഏതു സഭാംഗത്തിനും, വിഷയനിശ്ചയംചെയ്തു നേമുക്കു ഇന്നു സംഗതർക്കം വേണ്ടി, അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നു ആചര്യത്തിന്നു വേണ്ടി, അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നു ആളിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥനക്കാം' എന്നുപറഞ്ഞു സഭാംഗങ്ങളുടെ ആലോചനകളേയും, വിചാരങ്ങളേയും കേന്ദ്രീകരിച്ചു രഹസ്യമായി പ്രാർത്ഥനാപ്രാർത്ഥനകളെ സഹായിക്കുന്നതിന്നു കഴിവുള്ളതാണല്ലോ.

എന്റെ അനുഭവങ്ങൾ

(തുടർച്ച)

ഇന്ത്യക്കാരൻ ഒരു ആൾം ഉണ്ട്. അതു മാറ്റിത്തരമാണു താനും. പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യസമുദായപ്രകൃതികൾക്കു എന്നപോലെതന്നെ അതിനും നമ്മുടെതുമായി അജഗജാന്തമുണ്ട്. ശ്രേഷ്ഠതരവും മാറ്റിത്തരവുമായ ആൾം ഉണ്ടെങ്കിലും, തദനുസരണം ജീവിക്കുന്നവരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടു മാത്രമേ ഇന്ത്യയിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. അതു സാധിക്കാൻ വിഷമമല്ലെന്നുള്ള അവരുടെ മിഥ്യബോധം തന്നെയാണിതിനു കാരണം. അവർക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നവയ്ക്കും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തവയ്ക്കും ചുവട്ടിൽ അവർ പ്രത്യേക വരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം ഇന്ത്യയിൽ ഒരു ആൾം കാട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടെന്നായിരിക്കുക. പ്രത്യേക, അവരുടെ സ്വഭാവം ആൾംതന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി സാധിച്ചാൽ വിഷമമില്ലെന്നുവേണം അവരെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ. അതിന്നു പ്രധാനമാറ്റം ക്രിസ്തുവർക്കുവെന്നും ധരിപ്പിക്കണം. പ്രാപഞ്ചികത്തിനേക്കാൾ അധികം ആത്മീയത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരും, അതിൽ വിശ്വാസമുള്ളവരുമായ ജനങ്ങളെ ഇന്ത്യയിലെഴിച്ചു മരറാമേടത്തും കാണുകയില്ല. ആ ഒരുബോധ്യം ഇന്ത്യയ്ക്കു ഉണ്ടായിവന്നാൽ, അല്ലെങ്കിൽ ആത്മീയവൃത്തി മനുഷ്യർക്കു സുസംധ്യം തന്നെ എന്നു അവർക്കു മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞാൽ, ഇന്ത്യ ലോകത്തെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തും. പൗരസ്ത്യരുടെ ആൾവും, ക്രിസ്തു മനുഷ്യർക്കു

മുഖൽ പ്രയാഗിച്ചു കാണിച്ച ആഭംഗവും കായ്ത്തിൽ ഒന്നുതന്നെയാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഒരു ക്രിസ്തീയസന്യാസ ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടു്, ആത്മീയവൃണ്ണയെ പ്രാപിച്ചാൽ യാതൊരു വിഷമവുമല്ലെന്നു കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതിന്നു് വാഗ്ദത്തം ജീവിതം നയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മറ്റൊന്നു് അതു സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് അതിനൊട്ടും തന്നെ പ്രയാസമില്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തണം. ഈ സത്യാവസ്ഥ അവരെ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ പഠിക്കുന്ന അവരുടെ പറ്റുകാൽ നട്ടന്നു ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു വരുവാൻ അവരോടു യാചിക്കേണ്ടതില്ല.

ഞാൻ ആ കുടിലിൽ മൂന്നുപ്രായോഗമേ താമസിച്ചുള്ളു. എങ്കിലും അക്കലത്തു ഹിന്തുക്കൾ, സ്വിക്കാർ, മുഹമ്മദീയർ, ഹിന്തുസന്യാസികൾ, മുതലായവർ മാത്രമല്ല, ആയുസമാജത്തിൽപ്പെട്ട പല അംഗങ്ങളും എന്നെ വന്നു ദർശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ അവരുടെ പരിചിതനായതുകൊണ്ടു്, എന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ അവർക്കു താല്പര്യം ജനിച്ചതുകൊണ്ടു് മന്ത്രമാണു് അവർ എന്നു തേടിപറികയുണ്ടായതു്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ബഹുഭാവരികളായ ആയുസമാജാംഗങ്ങൾപോലും എന്നു അവരുടെ ചങ്ങാതിയായി ഗണിക്കുകയും, എന്റെ പ്രവൃത്തികളെ അവർ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. അടുത്ത ഒന്നരണ്ടു വർഷങ്ങളായി ഇന്ത്യൻവകയല്ലാത്ത ഏല്യാററനെയും ആലോചനകളാതെ വെറുക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി അറിയുമ്പോൾ ഈ സംഗതി അത്യാത്മീയകരമായി തോന്നാവുന്നതാണു്.

മേൽപറഞ്ഞ വിധം ഞാൻ ഇന്ത്യക്കാരെ ക്രിസ്തുവിങ്കലുകയറിയപ്പോൾ മാത്രമേ ഏകദേശം അമ്പതു സ്ത്രീകളും മറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നു ധരിച്ചുപോകരുതു്. ഞാൻ എവിടെയൊക്കെ പോയാ അവരുടെയെല്ലാം എനിക്കു സ്നേഹം

ഹിതമാരെ കിട്ടി. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഏതാനും മാസങ്ങളിൽ ഞാൻ സ്വരാജ്യത്തായിരുന്നപ്പോൾ ഇന്ത്യയിലെ തീവണ്ടിയാത്രയിലും മാരാ വെച്ചു പരാമയപ്പെട്ടിരുന്ന എത്രയോ പേരുടെ ക്ഷണക്കത്തുകൾ എനിക്കു കിട്ടുകയുണ്ടായി! പ്രഥമമനുഷ്യകർമ്മത്തെത്തന്നെ വന്നു തങ്ങളാണിച്ചു താമസിക്കണമെന്നു ഏഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആ കത്തുകൾ ഇന്നാരുടെയെല്ലാമാണെന്നു ഞാൻ നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽ കുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. പലേ അധസരങ്ങളിലും അവരുടെ ക്ഷണനത്തെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുകയും, അവർ എന്നെ യഥോചിതം മാനിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ സന്യാസവൃത്തിയെ അവലംബിച്ചുതന്ന ശേഷം, യാതൊരു വെള്ളക്കാരനും കാലെടുത്തു കുത്തിയിട്ടില്ലാത്തതും, അതന്നു സാധ്യമല്ലാത്തതുമായ അന്യരും ഭവനങ്ങളിൽ എനിക്കു പ്രവേശനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാളവെച്ചു ഹന്തുക്കൾ, രജപുത്രർ, കാണയിറാർ ആദിയായ പല മിത്രങ്ങളും ഏറുന്നൊടൊന്നിച്ചു അന്യരും താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാപകവേലക്കായി അവർ അപ്പോൾ ഒരു ഹിന്തുവിനെ നിയമിച്ചിരുന്നവെങ്കിലും, ഏറുന്നൊടൊന്നിച്ചുള്ള അവരുടെ താമസം സന്യാസരവസ്ഥയിന്റെ മാനദണ്ഡമായി പരാഗണിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. പ്രാരംഭത്തിൽ എന്റെ മിഷനറിവേലയിൽ എന്നെ ഇച്ഛാഭംഗപ്പെടുത്തിയതും, ഇപ്പോഴും ഇന്ത്യയിലേക്കു വന്നെത്തുന്ന മിഷനറിമാർക്കു തടസ്സകാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതുമായ ആ മതിലിനെ സന്യാസിയായതിൽ പാണെ എന്നൊക്കിലും ചവിട്ടിക്കടക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പലപ്പോഴും എനിക്കു പ്രതിബന്ധവും നിരാശയും ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. ഇതൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ ശൂന്യത്തിനു വകയുണ്ടായിരുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല, സ

ഹിനശക്തിയും സഹിഷ്ണുതയും പ്രദർശിപ്പിക്കാനുള്ള ആ അപസരങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുപോകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ദീർഘക്ഷായം ദയാശീലവും ഒരു ബുദ്ധിമാനായ ഇന്ത്യൻ പ്രത്യേകം പ്രശംസാർഹങ്ങളാണ്. എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും വഫലങ്ങളായിക്കൊള്ളട്ടെ, ധിക്കാരപൂർവ്വമായ പ്രതിരോധനങ്ങളെ സഖനയം സഹിക്കുക എന്നതിൽ ആർദ്രമനസ്സായ ഇന്ത്യ ചെയ്യാവുന്നതൊന്നുമില്ല. അതിനാൽ വഫലത്തായി ജീവം അധ്യായം നൂറ് മുതൽ ൪൪ വരെ വാക്യങ്ങളിൽ നമ്മുടെ നമ്മനായ യേശുക്രിസ്തു കല്പിച്ചുരളിയ നിർദ്ദേശങ്ങളെ അക്ഷരംപ്രതി അനുവർത്തിച്ച് പ്രതികൂലങ്ങളെയെല്ലാം ദൈവനാമകരപത്നിനായിത്തീർക്കുകയാണ് ഒരു സന്യാസി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്.

ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സന്യാസിക സസന്തോഷം ചെയ്യാവുന്ന ദൈവവേലുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നോ മുക്തിയിൽ യഥാശക്തി പറ്റത്തുകഴിഞ്ഞു. അതൊന്നും എൻറെ ഭാവനാഭിപ്രായങ്ങളല്ല; എൻറെ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള സംശ്രമകളാണ് അവ മുഴുവനും. ശുശ്രൂഷകൊണ്ടും സ്വയംപരിത്യാഗംകൊണ്ടും വേണം നമ്മുടെ ഇന്ത്യൻസമോദരരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ നാം സ്വാധീനപ്പെടുത്തുവാൻ. പ്ലേഗ് രോഗം ഇതിനൊരു ഉത്തമമാർഗ്ഗമാണെന്നറിയുക. ഇതൊരു നാം ന്യായമായ വിധം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം രോഗവാവശരായി കിടക്കുന്ന പലരെയും സഹായിച്ചുകൊണ്ടു നമ്മുടെ സ്നേഹത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. രോഗം ചെറുക്കപ്പെടുകയും നമുക്കു ഇതിന്നു സൗകര്യത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തരും. നാം ഇന്ത്യക്കാരെ സ്വാധീനിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം അവരുടെ വിശ്വാസത്തേയും സ്നേഹത്തേയും ഇത്തരത്തിൽ

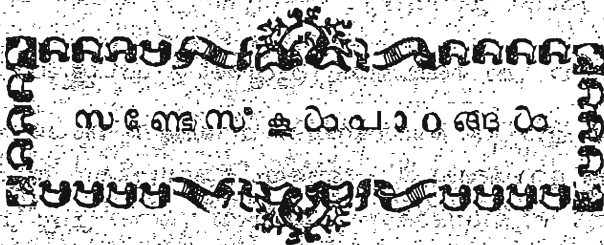
വിലമതിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ക്ഷാമം, മന്യൂരി, പ്ലേഗ്, വാഷുചിക, കുഷ്മരോഗം എന്നിവ നമുക്കു ഉത്തമശുശ്രൂഷയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളെ നൽകിത്തരുന്നു. കുഷ്മരോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതു നിമിത്തം ക്രിസ്തുവനെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിപ്പാൻ നമുക്കു സംഗതിയാകും. ഞാൻതന്നെ ഒരു കുഷ്മരോഗശുചിത്രിയിൽ എന്താനും മാസങ്ങളോളം താമസിച്ചു കുഷ്മരോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും, അവരുടെ പ്രണങ്ങളെ കെട്ടുകയും ചെയ്തു മാൽ ഇതെന്നിങ്ങ അനുഭവമായിട്ടുള്ളതാണ്. നാം ഇങ്ങിനെയാകെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം നമുക്കു പ്രസംഗമേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല; നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾതന്നെ പ്രസംഗങ്ങളായിരിക്കും. എന്താണ് നമ്മുടെ ഇങ്ങിനെയാകെ ചെയ്യുന്നത് എന്നു ചോദിച്ചാൽ “ക്രിസ്തുവനെറ സ്നേഹം ഞങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുന്നു” എന്നു മാത്രമേ മറുപടി പറയേണ്ടതുളളൂ.

ഈ ലേഖനത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നതെന്നു മുമ്പായി പലതിന്നേപ്പറ്റിയും എനിക്കു പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമതായി ആരോഗ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചതന്നെ. ഞാൻ ഇങ്ങിനെ ഒരു സുവിശേഷകനായി ഇറങ്ങിയതിൽപിന്നെ വീണ്ടുംവീണ്ടും ഈ വക പ്രയാസങ്ങളൊന്നും സഹിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധ്യമാല്ലെന്നു പലരും എന്നോടു ഗുണഭോഷിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു. ജനങ്ങളൊക്കെയും പലേ അവസരങ്ങളിലും ഞാനൊരു കൊല്ലം തികച്ചു ജീവനോടിരിക്കയില്ലെന്നു തീർത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതൊന്നും എനിക്കു ഇന്നേവരെ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമേ ഞാനു മറുപടി പറയുന്നുള്ളൂ. ഇന്ത്യയിലെ പലകുന്നതിനു മുമ്പ് ഞാൻ അരോഗമുഖനാകുന്നതായിരുന്നില്ല. ആ നിലയിൽ ഇന്ത്യയിലെ കാലാവസ്ഥ എനിക്കു ആപൽക്കരമായിത്തന്നെക്കാണാ എന്നു എനിക്കു ശങ്കയുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ

ൽ ചെന്നു, വേലയാരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി എനിക്കു സന്നിദ്ധതജപരം പിടിച്ചെടുത്തു. അതു കൂടക്കൂടെ ആചരിച്ചു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നെ പരിചരിച്ചിരുന്ന രണ്ടു ഡാക്ടർമാർ പുനോടു ഉടന നാട്ടിൽ പോകണമെന്നും, അല്ലാത്തപക്ഷം ൧൪ മാസത്തിനുള്ളിൽ മരിച്ചുപോകുമെന്നും ധൈര്യമായി പറയുകയുണ്ടായി. വേലയെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നതിൽ തീരെ മനസ്സില്ലാത്തവനായി ഞാൻ അവിടത്തെ താമസിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഞാൻ പണ്ടത്തേതിൽ ഏത്രയൊ ആരോഗ്യമുള്ളവനായി തിന്നിരിക്കുന്നു. നാം പലതും പരീക്ഷിച്ചുറയുന്നതിനുമുമ്പായി അതൊന്നും സുസാധ്യമല്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കുന്ന ഒരു പതിവു നമുക്കുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. അവനവന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയെ ഭംഗിപ്പിക്കുന്നവൻ ക്ഷണത്തിൽ ആരോഗ്യഹീനനായിത്തീരും. നേരെ മരിച്ചു അവനവന്റെ ഇച്ഛപോലെ, അവനവന്റെ ആഭർമ്മനസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നവർക്കും ഒരുവന്നു എത്ര ശ്ലേഷ്മയും സഹിപ്പാൻ കഴിവുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഈ ഒരു തത്വം സഹോദരനായ സാധുസുന്ദരസിംഗലും ഹിന്ദു സന്യാസികളിലും എന്റെ അനുഭവത്തിലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. സ്വരാജ്യത്തുവെച്ചു എന്റെ ഡാക്ടർ ഞാൻ ഇന്നു തരത്തുൽ മന്ത്രമേ ആഹാരം കഴിക്കാവൂ എന്നു നിജപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. പക്ഷേ ഒരു സന്യാസിയായിത്തീർന്ന ഞാൻ സംധാരണ ഒരു ഇന്ത്യക്കാരൻ തൊട്ടുവാൻപോലും അറങ്ങുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വയറിലാക്കിട്ടുണ്ട്. പ്രഭുത്വചിതമായവിധം ചെറുപ്പത്തിൽ വളർത്തപ്പെട്ട ഹിന്ദുസീസിക്കാർ സമൃദ്ധത്തിൽപ്പെട്ട പലേ പ്രഭുക്കുമാരന്മാരും മഹാനാഥം വീടുകളുടെ മുമ്പിൽചെന്നു ആഹാരം തെണ്ടി ഉപജീച്ചിക്കുന്നു. അവർക്കു ആ വിധത്തിലുള്ള ശ്ലേഷ്മങ്ങൾ അനുഭവിപ്പാൻ

കഴിയുമെങ്കിൽ നമുക്കുതൃപ്തരായും അതു സാധിക്കുകയില്ലേ
നാം ചെയ്യുന്നവേല ദൈവത്തിനു തൃപ്തികരമല്ലെങ്കിൽ ന
മുക്കൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയുകയില്ല, നിശ്ചയം. എന്നാ
ൽ ആ വേല ചെയ്യപ്പെടണമെന്നാണ് ദൈവത്തിന്റെ
ഇച്ഛമെങ്കിൽ അതു സാധിക്കുന്നതാണോ അല്ലയോ എ
ന്നു നാം എന്തിനു സംശയിക്കുന്നു?

(തുടരും) X

സഭാസംഗമം

പഠനം

സർവ്വകലാശാലയിൽ പഠിക്കുന്നവർക്കും സർവ്വതരം
വർഷങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്നവർക്കും

പരിശുദ്ധമാർഗ്ഗം

ഉദ്ദേശ്യം പരിശുദ്ധമാർഗ്ഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നതി
നു കട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുക.

പരിശുദ്ധമാർഗ്ഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു കണക്കിട്ടുന്ന

വയും കണക്കിട്ടുന്നവയുമായ സകലവർഷങ്ങളിലും സൂചി
പ്പായ ഏക ദൈവത്തിൽ നാം വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നു
വിശ്വസ്യപ്രമാണത്തിൽ നാം ചെയ്യുന്നു. പരിശുദ്ധമാ
ർഗ്ഗമാർഗ്ഗം ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹത്തോടു സൂചിപ്പിക്കു
ന്നു പ്രധാന കാര്യമാണ്. പ്രമാണ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു
സൂചിപ്പിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

൨. മാലാഖമാരുടെ പ്രകൃതി. നമ്മിൽ മൂന്നു പ്രകൃതികൾ ഉണ്ടു്. നമുക്കു ശരീരമുണ്ടു്, മനസ്സുണ്ടു്, ആത്മാവുണ്ടു്. നാം ആ മനസ്സുകൊണ്ടും ആത്മാവുകൊണ്ടും വിചാരിക്കുകയും, പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാലാഖമാർക്കു് ശരീരമില്ല. എന്നാൽ അവർക്കു് ആത്മാവും മനസ്സുമുണ്ടു്. അവർക്കൊണ്ടു് അവർ ദൈവത്തെ അറിയുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (സങ്കി. ൧൦൪: ൪)

൩. മാലാഖമാരുടെ പ്രവൃത്തി. പരിശുദ്ധമാലാഖമാർ എപ്പോഴും ദൈവമുമ്പാകെ വസിക്കുന്നു. അവർ ദൈവത്തെ മുഖാമുഖമായി കണ്ടുകയും ഇടവിടാതെ സ്നേഹിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (മത്താ. ൧൮: ൧൦) ദൈവം അവരെ ചിലപ്പോൾ നമ്മെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനായും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനായും ഭൂമിയിലെക്കു കല്പിച്ചയക്കുന്നു (ഘിബ്രാ. ൧: ൧൪) നമ്മുടെ കർത്താവന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ചു അറിയിപ്പായായി ഒരു ദൈവദൂതൻ കന്യകമറിയാമിന്റെ അടുക്കൽവന്നു (ലൂക്കോ. ൧: ൨൬) നമ്മുടെ കർത്താവന്റെ ഭൗമികജീവിതത്തിൽ മാലാഖമാർ തന്നെ പലപ്പോഴും ശുശ്രൂഷിച്ചു (മത്താ. ൪: ൧൧. ലൂക്കോ. ൨൨: ൪൩) നാമോരോരുത്തർക്കും ദാദരാ പ്രത്യേകകരവൽദൂതന്മാരുണ്ടു്. നമ്മുടെ ജനനം മുതൽ നമ്മുടെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അവർ നമ്മെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുകയും നാം മരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ആത്മാക്കളെ ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു കൊണ്ടു പോകുകയും ചെയ്യുന്നു (ലൂക്കോ. ൧൬: ൨൨ മത്താ. ൧൮: ൧൦) നമ്മുടെ ആരാധനയിൽ നമ്മോടുകൂടി അവർ പങ്കുകൊള്ളുന്നു. വിശുദ്ധകർമ്മാനുസ്മരണയ്ക്കു പ്രത്യേകമായി അവർ നമ്മുടെ അടുത്തുണ്ടു്.

൪. മാലാഖമാരുടെ ദിവ്യസ്വഭാവം.

പരിശുദ്ധാത്മാർ എപ്പോഴും ദൈവത്തോടു കൂടി വസിക്കുകയും ദൈവത്തെ അഭിമുഖമായിക്കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു അവർ ദൈവസമുദായമാണെന്നും അവർ വിശുദ്ധന്മാരും സ്നേഹമുള്ളവരും, സ്വയംപരിശുദ്ധരും കൂടും അനുകമ്പാശീലമുള്ളവരും സന്തോഷസ്വഭാവമുള്ളവരും. നാം അവരെപ്പറ്റി വിചാരിക്കാതെയും അവരോടു കൃതജ്ഞയില്ലാതെയും ഇരുന്നാലും അവർ നമ്മെ ശക്തിയോടും വിശ്വാസ്യതയോടുംകൂടി സ്നേഹിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിൽ അവർ നമ്മോടു കൂടി പങ്കുകൊള്ളുന്നു. നാം എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്നു കാണുന്നതിനായി അവർ ആകാംക്ഷയോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മെ രക്ഷിക്കാനായി നമ്മുടെ കർത്താവു മനുഷ്യനായി ജനിച്ചപ്പോൾ അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു (ലൂക്ക: ൨: ൧൦൨-൧൪) ഒരു പാപി അവന്റെ പാപത്തെവിട്ടു ദൈവത്തിങ്കലേക്കു തിരിയുമ്പോൾ അവർ ആഹ്ലാദഭരതരായിത്തീരുന്നു. (ലൂക്ക: ൧൫: ൧൭) നമ്മുടെ കമ്പസാരത്തിങ്കൽ അവർ സാക്ഷികളായി നില്ക്കുന്നു. (കമ്പസാരക്രമം നോക്കുക) നമുക്കു പാപമോചനം ലഭിക്കുമ്പോൾ അവർ സന്തോഷിക്കുകയും ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

൫. നാം മാലാഖമാരെക്കാൾ വലിയവരായി തീരേണ്ടവരാണ്.

മാലാഖമാർ വിശുദ്ധന്മാരും വലിയവരും ദൈവത്തോടു അടുത്തു വസിക്കുന്നവരും ആണെങ്കിലും നാം അവരെക്കാൾ വലിയവരായിത്തീരേണ്ടവരാണെന്നു ദൈവം നമുക്കു പെരിച്ചൊഴുത്തുതരികണമിരിക്കുന്നു. വിശുദ്ധ വേദത്തിൽ അപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതന്നെ എങ്കിൽ ദൈവത്തിന്നു നമ്മെക്കുറിച്ചു അത്ര ഉന്നതമായ ഒരു ദ്രേശമുണ്ടെന്നു

വിചാരപ്രാർത്ഥനയും നമുക്കു നിവൃത്തിമില്ലായിരുന്നു. (൧ കോ. ൩:൩). ദൈവത്തിന്റെ ജീവനു നാം അംശികളായിത്തീരണമെന്നുള്ളതാണു ദൈവത്തിനു നമ്മെക്കൊടുത്ത ആഗ്രഹം. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിനു മാലാഖമാർ താൻ ഭരിക്കലും പ്രാപ്തി നല്കിയില്ല (എബ്രാ. ൨: ൧൩). പിന്നാലെയുള്ള പാഠങ്ങളിൽ ദൈവത്തിനു നമ്മെക്കൊടുത്ത ഉദ്ദേശങ്ങളെക്കൊടുത്തു നമുക്കു പഠിക്കാം. നമ്മെക്കൊടുത്ത ദൈവോദ്ദേശത്തിന്റെ മഹിമയെ നാം വിചാരിക്കുമ്പോൾ നാം നന്ദിനാദത്തെപ്പോലെത്തീരുകയും, ഇത്ര മഹോന്നതമായ ഒരു സ്ഥിതിയിലേക്കു നമ്മെ ഉയർത്തണമെന്നു ദൈവത്തിനുള്ള ഇഷ്ടയെക്കൊടുത്തു നമുക്കു വിസ്മയമുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവോദ്ദേശം നിറവേറുന്നതിനു പ്രത്യേകമായ നീക്കങ്ങൾ നമ്മുടെ എല്ലാ പാപങ്ങളെയും നാം ജയിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൩. വിശുദ്ധ മാലാഖമാരെ നാം ഭാഷിക്കാം.

നമ്മെ സ്നേഹിക്കുകയും എപ്പോഴും നമുക്കു നന്മ വരണമെന്നുപ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അനേകായിരം സ്വർഗ്ഗീയ സൈന്യങ്ങൾ നമ്മെ എപ്പോഴും ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു എന്നു നാം ഭാഷിക്കണമെന്നും അറിയണമെന്നും ദൈവം നമ്മെക്കൊടുത്ത ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നാം അവരെ സ്തുതിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവർക്കു നമ്മോടുള്ള സ്നേഹത്തിനും കരുതലിനും പകരം നാം അവരോടും അവരുടെ നന്മയും വിശുദ്ധിയും അവർക്കു കൊടുക്കുന്നവനായ ദൈവത്തോടും കൃതഘ്നത കാണിക്കുകയാകുന്നു ചെയ്യുന്നതു. നമ്മുടെ കാവൽമാലാഖ നമ്മെ എന്തുമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു നാം അറിയുകയും നന്ദിനാദത്തെ ഏറ്റുത്തോടുകൂടി അതു നാം ഭാഷിക്കുകയും വേണം.

൭. ഒരു മാലാഖാ സഹായിച്ച കഥ.

കുറെ മുഖമ്പാരികൾ പരാശുദ്ധനായ ഒരു മേല്പട്ടക്കാരൻ തടവൽപേരായി തടവുപള്ളികളെ സന്ദർശിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന തടവുകാരിൽ ഒരുവൻ ഇദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടപ്പോൾ താഴെ ചരുന്നപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “അങ്ങു തനിയെ ഒരു വിജനപ്രദേശത്തുകൂടി യാത്രചെയ്യാൻ പോകുന്നു എന്നു ഞാനറിഞ്ഞു. അവിടെ വെച്ചു അങ്ങെ അക്രമികളോ കൈയടയ്ക്കപ്പെട്ട മുതൽ അപഹരിക്കയും ചെയ്യണമെന്നു കരുതി ഞാൻ ആ സ്ഥലത്തു പോയി പതിയിരുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങു ചെന്നപ്പോൾ ഞാൻ വാചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ തനിയെ അല്ലായിരുന്നു. ഒരു കൂട്ടുകാരൻ കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടുപേരോടു എതിരിടാൻ എനിക്കു ശക്തിയില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ അങ്ങെ ഉപദ്രവിക്കാതെയിരുന്നു എന്നേയുള്ളു”. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ആ സ്ഥലവും സന്ദർശ്യം മാർച്ചനും. അദ്ദേഹം ആ വിജനപ്രദേശത്തുകൂടി യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയ്യിൽ ഒരു കുറുത്തൊന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതും അദ്ദേഹത്തിനു മാർച്ചനും. ആ തടവുകാരിൻ വേദവാദങ്ങളുടെ കണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞതാൽ അദ്ദേഹം വിസ്മയിച്ചു. നമ്മുടെ കർത്താവു തന്നെ തന്റെ വശപ്രസംഗം സഭയെ കേൾക്കുന്നതിനായി വന്നതോ അല്ലെങ്കിൽ അതിനായി ഒരു മാലാഖയെ അയച്ചതോ ആയിരിക്കണമെന്നും അറിയാതെ മാലാഖമാർ വല ആപത്തിൽനിന്നും നമ്മെ രക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. (സങ്കീർത്തം ൩൧: ൧൪)

ഗ്രഹപാഠം. ൧. മേല്പട്ടക്കാരനേയും മാലാഖയെയും കുറിച്ചുള്ള കഥ വീട്ടിൽ വെച്ചു പറയുക.

൨. മാലാഖമാരെക്കുറിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഉള്ള ഭാഗങ്ങൾ നിങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ കണ്ടുപിടിക്കുക.

൩. വെളിച്ചം ഉ: ൧൧ - ൧൩. മറുപടിയൊക്കുക.

വഞ്ചിംഗം

ശബോതം: കുരും: ഫെബ്രുവരി—൧൯൧൧.

സു	മ	ഇ	വിശേഷദിവസങ്ങൾ
൧	൧	൧	മറയകത്തോ (കാഴ്ചവെച്ച) മാരാനത ഞായർ. ശുദ്ധ്വരകരണേശുശൃഷ്ഠി (വഹിയനോമ്പാഠം.)
൨	൨	൨	
൩	൩	൩	
൪	൪	൪	
൫	൫	൫	
൬	൬	൬	
൭	൭	൭	
൮	൮	൮	
൯	൯	൯	
൧൦	൧൦	൧൦	
൧൧	൧൧	൧൧	ഞായർ. ഞായർ. ഞായർ.
൧൨	൧൨	൧൨	
൧൩	൧൩	൧൩	
൧൪	൧൪	൧൪	
൧൫	൧൫	൧൫	
൧൬	൧൬	൧൬	
൧൭	൧൭	൧൭	
൧൮	൧൮	൧൮	
൧൯	൧൯	൧൯	
൨൦	൨൦	൨൦	
൨൧	൨൧	൨൧	ഞായർ. ഞായർ. ഞായർ.
൨൨	൨൨	൨൨	
൨൩	൨൩	൨൩	
൨൪	൨൪	൨൪	
൨൫	൨൫	൨൫	
൨൬	൨൬	൨൬	
൨൭	൨൭	൨൭	
൨൮	൨൮	൨൮	
൨൯	൨൯	൨൯	
൩൦	൩൦	൩൦	

ബഹുനിയോഗം

പുസ്തകം: ൨

പഠനവൃദ്ധി മന്ദിരം.

ലക്കം: ൮

ഞെരുക്കങ്ങൾ ജഡത്തെ എത്ര കീഴ്പ്പെടുത്തുമോ അത്രത്തോളം ഉള്ളിലുള്ള ദൈവവരത്താൽ അത്രവെ ശക്തിപ്പെടുന്നു.

ചിലപ്പോൾ സങ്കടങ്ങളും ഞെരുക്കങ്ങളും കൂടാതെ മനസ്സാകാതെ ഇരിക്കാവുന്ന, അവയോടുള്ള വെറുപ്പും ക്രിസ്തുവിനോടു കരിശിനോടു അനുകൂലപ്പെടാതെയുള്ള താല്പര്യവും നമ്മുടെ അത്രവെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ളവർ, ദൈവത്തെ പ്രതി എത്ര വളരെ വിഷമമുള്ളവരെ സഹിക്കുവാൻ പ്രാപ്തനാകുമോ അത്രയധികം താൻ ദൈവത്തിന്നു പ്രിയപ്പെട്ടവനായി കഴിയുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

(മശിഹാദിനോടുകൂടി.)

ത്രയും ലഭിക്കുന്നതു (മത്തായി: ൧൧൨൨൯.) നമ്മുടെ ഇശ്രായീലിലും ഇശ്രായീലിലും പരിപൂർണ്ണമായി യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവമക്കളുടെ മഹത്വപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു എന്നു പൌലോസ് ശ്ലോഹാ പറയുന്നു. (രോമർ ൮ ൨൧) ദൈവത്തെ അറിയുന്നതാണ് സർവ്വകൃത്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നു ഒരു പ്രാർത്ഥനയിൽ കാണുന്നു.

൨. ദൈവത്തിന്റെ ഇശ്രായീലിലും പരിപൂർണ്ണമാകുന്നു.

ദൈവത്തോടു കീഴ്പ്പെട്ടുകഴിയുന്നതു പരിപൂർണ്ണ സ്നേഹത്തോടു കീഴ്പ്പെട്ടുകഴിയുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് സർവ്വസമഗ്രങ്ങളും അതിൽ അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയ സർഗ്ഗങ്ങളായി സ്നേഹം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു കോരന്തിയക്കു അതുതകർത്തുപോയ പല ആത്മാവുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്നേഹം ഇല്ലാത്തപക്ഷം അവ എല്ലാം തീരെ നിസ്സാരം എന്നു പൌലോസ് ശ്ലോഹാ അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. (൧ കോറന്തി ൧൩: ൧-൩) ആത്മാവിടയങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നതു "സ്നേഹമില്ലാതെ സത്യം ഉണ്ടായേക്കാം; എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല." വിങ്ങൾ സത്യം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കാം. കാര്യലിഖിതപ്രമാണം മുഴുവനായി നിങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ജീവിതംകൊണ്ടു യാതൊരു നന്മയുമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ഇശ്രായീലിലും പരിപൂർണ്ണമാകുന്നു. ഇശ്രായീലിലും പരിപൂർണ്ണമാകുന്നു. ദൈവമക്കളുടെ ജീവിതം സ്വാതന്ത്ര്യമായിരിക്കാൻ കഴിയുകയും സ്നേഹത്തോടു പ്രകൃതി എന്നതാണ്? സർവ്വതരം അനുഭവിക്കുന്നില്ലാ. പരാതരം അനുഭവിക്കുന്നില്ലാതെ. പുത്രസ്വഭാവത്തിലുള്ള ജീവിതം ദൈവം കേന്ദ്രസ്വഭാവമായിരിക്കുന്ന ജീവിതമാണ്. അതായതു ദൈവത്തെയും ദൈവം സ്നേഹിക്കുന്ന എല്ലാവരും

യും സ്നേഹിക്കയും സഹോദരനെ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതു, യഥാർത്ഥസ്നേഹത്തിനു അസംഭവമാണെന്നും ശരിയായി ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ അയല്പാർക്കെ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നും വാ: യോഹന്നാന്റെ ൧൨:൦൦ ലേഖനത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശത്തെ നല്ലാലും അദ്ധ്യായം ൨൧-ാം വാക്യത്തിൽ സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ സഹോദരന്മാരെയും സ്നേഹിക്കണം. എന്നീ കല്പന നമുക്കു അവയിൽനിന്നു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം സ്വർഗ്ഗസ്ഥാപിതാവന്റെ മക്കളാകകൊണ്ടു സൗഖ്യലോകത്തെയും തന്റെ ഇഷ്ടക്കു അനുസരണമാക്കിയിരിക്കുന്നതിന്നു ആഗ്രഹിക്കയും ശ്രമിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

൩. തന്ത്രപത്രനായ കത്താവിനോടുള്ള ഐക്യത്തിൽ മാത്രമേ നമുക്കു പുത്രത്വജീവിതം നയിക്കാവൻ സാധിക്കയുള്ളൂ.

നമ്മുടെ കത്താവു ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു പൂർണ്ണമായും അഭ്യേന്ദ്രമായും കീഴ്പ്പെട്ടു ജീവിച്ചിരുന്നു. ഏതെന്നു അയച്ചുവന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുന്നത് എന്റെ ആഹാരമാകുന്നു (യോഹന്നാൻ ൪:൩൪). എന്റെ ഇഷ്ടമല്ലാ ഏതെന്നു അയച്ചുവന്റെ ഇഷ്ടം അത്രെ ചെയ്യുവൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുവ്. (യോഹന്നാൻ ൪:൩൦; ൩:൩൫). ശതസംഭവനിലെ അതിപേദനയിങ്കൽപ്പോലും ഏതെന്നു ഇഷ്ടം അല്ലാ നിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യാപ്പെട്ടെട്ടെ" എന്നായിരുന്നു താനു പ്രാർത്ഥിച്ചത്. (മത്തായി ൨൩: ൩൯). എന്റെ-ശങ്ക തിങ്ങൽ വഹിപ്പിനു, എന്നിൽനിന്നു തിങ്ങൽ പരിപ്പിൻ എന്നു നമ്മുടെ കത്താവു നമ്മോടു കല്പിക്കുന്നു. തന്നിൽനിന്നു നാം പഠിക്കേണ്ടതു

എങ്ങനെയാണ്? പത്രങ്ങളുൾപ്പെടെയെല്ലാം തിരഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾ തന്നെത്തന്നെ ആയിരിക്കുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു (മക്കോസ് ൩: ൧൪). തന്നെത്തന്നെ ആയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ കർത്താവിൽ നിന്നു പഠിക്കുന്നതിനു നമുക്കു കഴിയൂള്ളൂ. പ്രാർത്ഥനാജീവിതവും ദൈവസംസൃതജീവിതവും കൊണ്ടു ഞാൻ സാധിക്കണം. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രാർത്ഥനാജീവിതം കൊണ്ടാണ് നമ്മൾ ദിവ്യസുഹൃത്തുമാകുന്ന ലഭ്യതയായ ഫലങ്ങൾ കായിക്കേണ്ടത്. ചിന്തവൃക്ഷത്തിനു നല്ല ഫലങ്ങൾ കായിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഏല്പാശ്രിതനായ ജീവിതത്തിന്റെയും വിശേഷിച്ചു ആശ്രയിതത്തിന്റെയും സുപ്രധാനമായ ഭാഗം ദൈവപ്രിയമായിരിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനാജീവിതമാണ്. ക്രിസ്തീയവേലകൾ ശുശ്രൂഷയായ സകലവും രണ്ടാമത്തേതാണ്. ഇവ ഒന്നാമത്തേതായ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിൽ നിന്നു ഉരുളുന്നവയായിരിക്കണം. പ്രാർത്ഥനാജീവിതമാകുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടല്ലാതെയുണ്ടാകുന്ന ക്രിസ്തീയവേലകളും ശുശ്രൂഷകളും വലിയുള്ളവയല്ല.

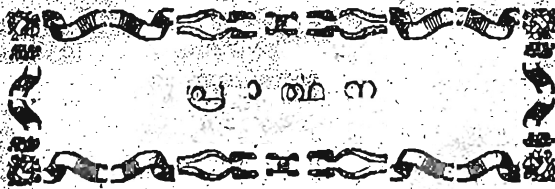
൪. പത്രതജീവിതം അകമെയുള്ള സമാധാന ജീവിതമാകുന്നു.

നമ്മുടെ ഇഷ്ടയോടു ഏകമായി തീരുവോഴാണ് സകല ബുദ്ധിയേയും ക്ഷയിക്കുന്ന സമാധാനം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്. അകമെയുള്ള ഈ ആത്മസമാധാനമാണ് യഥാർത്ഥ പരിശുദ്ധാവസ്ഥയുടെ ലക്ഷ്യം. പരിശുദ്ധൻ സമാധാനമുള്ളവനാണ്. എന്തെന്നാൽ അവൻ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. അനേകം ക്രിസ്തുവാന്മാർക്കു സമാധാനമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. അല്ലയില്ലാത്തവർ!

നീക്കം എന്തുകൊണ്ടു വ്യാകുലപ്പെടുന്നു എന്നു കത്തായ്യ
ചോദിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും
അറിയുന്നപ്രകാരം നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു ചിത്തവ്യസ്ത
കൃത്യമുണ്ട്. അതിനാൽ വ്യാകുലപ്പെട്ടിട്ടു ആവശ്യമില്ലാ

ജെസ്യൂട്ടസംഘത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ വി. ഇഗ്നാ
ത്യോസ്. ഫയോളാ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ പുറമെയുള്ള എ
ല്ലാ സംഗതികളിലും ഒന്നിനു പകരം മറ്റൊന്നു തെരഞ്ഞെ
ടുക്കാത്ത മനസ്സോടുകൂടി ഇരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു
ന്നു. അതായതു രോഗത്തിനുപകരം ധനത്തോടോ, അ
ല്ലായ്മയ്ക്കു പകരം ദീർഘായുസ്സിനോടോ തെരഞ്ഞെടുക്കാ
തെ വെദവേദാന്തരം പരിപൂർണ്ണമായി കീഴ്പ്പെട്ടിരിപ്പാ
ൻ പറഞ്ഞിട്ടു നമ്മെക്കുറിച്ചും ലോകത്തെക്കുറിച്ചും ദൈ
വത്തിനു ഉള്ളതായ, സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണമായ പരമോമദ്യശ്യാ
ത്തേ നിറവേറുന്നതിനു, മേൽപറഞ്ഞവയിൽ ഓരോന്നും
എത്രമാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുമോ അത്രമാത്രം അതിനെ നാം
ഉപയോഗിക്കണം. നീന്റെ ഇഷ്ടം നടക്കണമെ എന്നു
ള്ള പ്രാർത്ഥന നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനു ശക്തിയേ കൊടു
ത്തു മുമ്പാകെ നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥനയായിരിക്കണം. ലോ
കത്തിനു നമ്മിൽനിന്നു എടുപ്പാൻ കഴിയാത്തതായ ദിവ്യ
സമാധാനം അപ്രകാരമാണ് നാം പ്രാപിക്കുന്നത്.

“ഞാൻ വിശുദ്ധനാകുന്നു; നിങ്ങളും വിശുദ്ധരാകുവിൻ” എന്നു അഴലിച്ചെയ്യുന്നതായ ദൈവമേ, ഞാൻ നിന്റെ വകയാകുന്നു; എന്തെങ്കിലും രക്ഷിക്കണമേ, ഞാൻ മുഴുവനാകട്ടെ നിന്റെതായിത്തീരട്ടെ. തക്കവണ്ണം എന്നെ വെട്ടിപ്പാക്കുകയും ചെയ്യണമേ.

എന്റെ പാപങ്ങൾ, എല്ലാ സത്യ അനുതാപികളേയും കാരുണ്യപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്നവനാകുന്നു നീ എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നിങ്കലേക്കു ഞാനിത്ര, അടുത്തുവരുന്നു എന്നു നീ തള്ളിക്കളയരുതേ. ഞാൻ നിന്നോടു ഏറ്റവും അടുത്തു മോചനം പ്രാപിച്ചാൽ തക്കവണ്ണം എന്റെ അകൃത്യങ്ങളെയെല്ലാം ഞാൻ ഇന്നു കഴിക്കും. എന്റെ തെറ്റുകളെ ഞാൻ നിന്നെ അറിയിക്കും; എന്റെ കുറ്റങ്ങളെ ഞാൻ മറച്ചുവെക്കുകയുമില്ല. ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ ഏറ്റവും പരയുന്നപക്ഷം അവയെയെല്ലാം മോചിച്ച് ഞങ്ങളെ വിശുദ്ധരാക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം നീ വിശ്വസിക്കും ഉത്തമനും തന്നെ ആകുന്നു.

എന്റെ പാപങ്ങൾ, എല്ലാ സത്യപ്രവൃത്തകളേയും കാണുന്നവനും, മനുഷ്യമക്കളുടെ ഹൃദയങ്ങളെയെല്ലാം അറിയുന്നവനും, അവരുടെ പ്രവൃത്തകളേയും വിചാരിച്ചേയും ആലോചനകളേയും നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ നീ ആവൻ മാത്രമേയുള്ളൂ. യാതൊരു സൃഷ്ടിയും തിരുമുഖം

മറഞ്ഞിരിക്കുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും കണക്കപറയ
പ്പെടേണ്ടവനായ നിന്റെ മുമ്പിൽ എല്ലാം ഒന്നായ പ
രസ്യമായും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. എന്റെ പാപങ്ങളെയും
വീഴ്ചകളെയും ഞാൻ കാരണങ്ങളെന്നായി വെവ്വേറേ, നീ
എന്റെ കണ്ണുകളെ തുറക്കണമ.

വൈകല്യവും ശക്തയും ഇരമനയുള്ള വാഗ്ദാനപാലെ
മുഖ്യമായിരുന്നതിനാൽ നിന്റെ വചനം എന്റെ ഹൃദയാന്ത
ർഭാഗത്തിലേക്കു ഇറങ്ങി എന്റെ വിചാരങ്ങളുടെ ഗുരുല
ഘൃതം എന്നിങ്ങനെ വേദപ്രസാദം തരുന്നതിന്നു നീ കൃ
പയരുളണമ. നീ എന്നിൽ എന്തൊക്കെക്കൊണ്ടെന്നു എ
ന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ ആ വിധത്തിൽ എന്നിങ്ങനെ കഴിവുണ്ടാക
ട്ടെ.

ഞാൻ എന്റെ അപഥത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു നിങ്ങളു
ടെ തിരിച്ചുവരവാനായി നിന്നെ പരാജയപ്പെടുത്താതെ നീ
അയച്ചുതരണമ. നിന്നെ വാശത്തങ്ങളിൽ ശരണപ്പെ
ട്ടുകൊണ്ടു ആത്മശരീരസംബന്ധമായ സമ്പാധന ലിപ്യങ്ങളു
ളിൽനിന്നും ഞാൻ വേർപെടുത്താനായി നിന്നെ യേശു
കൊണ്ടു ജീവപ്പാൻ അർപ്പാൻ ഞാൻ ശക്തനായിത്തീരും.

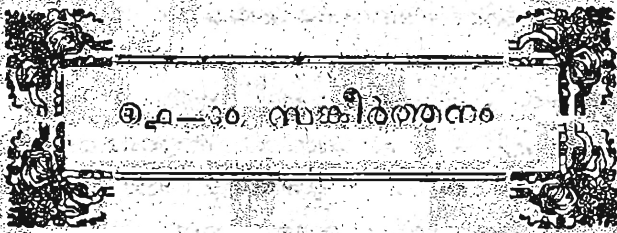
ലോകപുനഃപ്രതിഷ്ഠയിൽപ്പെടുത്തുന്ന കരളുകളെപ്പോലു
ന്നായ പുണ്യമഹാപുരുഷാദിതനായുള്ളോവേ, നിന്റെ വാഗ്ദ
നം ശരണം മുഖേന ഞങ്ങളെല്ലാവരും പാപമോചനം സിദ്ധി
ച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ കൃപയുടെ ബഹുനന്ദനപോ
ലെ ഞങ്ങളുടെ അകൃത്യങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടുചരിക്കുന്നു. എ
ന്റെ മനസ്സിനെ പുതുതാക്കി എന്നു ദേവപ്പെടുത്തണമേ.
ജീവനുള്ള ദൈവത്തെ ആരാധിപ്പാൻ തരുന്നതിന്നു എന്റെ
ഹൃദയത്തെ നീ നിമ്മലീകരിക്കണമേ.

തന്റെ അടുക്കലേക്കുവന്നു. വിശ്വാസപൂർവ്വം തന്നെ
തൊട്ടു സ്രീയെ സുഖപ്പെടുത്തിയ യേശുവേ, എന്റെ രക്ഷ

കൂ, ഉത്തമവൈദ്യനേ, അവളേപ്പോലെ ഞാനും നിന്റെ സമീപമണഞ്ഞു നിന്റെ പാപപന്ഥങ്ങളെ മുത്തിക്കൊണ്ടു എന്റെ സമസ്യ അപരദങ്ങളും നിന്നാടു ഏറ്റുപറയട്ടെ. ആ സ്രിയേടെന്നപ്പോലെ എന്നോടും "എന്റെ കുട്ടി, നിന്റെ പാപങ്ങളെല്ലാം മോചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; നി സന്തുഷ്ടനായി പെടിയ്ക്കട്ടെ" എന്നു നി കൃപയരളുകയില്ലയോ?

ആകാശത്തിലുള്ള ഞങ്ങളുടെ ബാവാ,.....

X

മിഥാംസകീർത്തനം

വ്യാഖ്യാനം.

പ്രാർത്ഥന.

"എന്റെ പാപങ്ങളിൽനിന്നു നിന്റെ മുഖം തിരിച്ചു എന്റെ അരികൂരങ്ങളെ ഭക്ഷയും മായിച്ചുകളയേണമേ."

രംഗം

ദൈവമേ, എന്റെ പാപങ്ങളിലേക്കു നി നോക്കരുതേ. നോക്കിയാൽ നിനക്കു വേദനയുണ്ടാകും. പാപത്തെ കാണാതെ എന്നെ നോക്കുവാൻ നിനക്കു സാധ്യമല്ലാതെ യിരിക്കുന്നു. നി പാപത്തെ കാണുന്നുവെങ്കിലും, അവയെ മറക്കുന്നുവെങ്കിലും നിന്റെ കോപം ഉപലിച്ചു ഞാൻ

മരിച്ചുപോകും. എന്റെ അതിക്രമങ്ങളെയെല്ലാം മറച്ചു കളയണമേ. നിന്റെ മുമ്പാകെ മറച്ചു വെച്ചുകൊണ്ടു എന്റെ അതിക്രമങ്ങളെ എല്ലാം നീ മറച്ചുകളയണം. ഇടയ്ക്കു നീ ഒന്നു നോക്കിയാൽ ഞാൻ ചത്തുപോകുമേ!

പാപങ്ങളെ മറച്ചുകളയണമേ, പാപങ്ങളിൽനിന്നു വെടിപ്പാക്കണമേ, അന്ത്യത്തിൽനിന്നു കഴുകണമേ എന്നിങ്ങനെ ഇതിനുമുമ്പു പലതും പറഞ്ഞു നിലവുളിച്ച ദാവീദ് ഇപ്പോഴും അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ അക്രമങ്ങളെ മറച്ചുകളയണമേ എന്നു യാചിക്കുന്നു. അതിവേഗപ്പെട്ടു സങ്കടപ്പെടുന്ന ഒരാൾ ഒരേ കാജ്ഞാനം പല തരത്തിൽ പറഞ്ഞു നിലവുളിക്കുക പതിവാണു്. ആ പത്തിച്ചു പറയുന്നതിന്റെ അംഗീകാരംവന്ന ഗൌരവിക്കാരുടെ ഇടയിലെ പ്രലപിക്കുന്നതു ദൃശ്യമായ വേദനകൊണ്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാഭാവമുണ്ടാകാൻ ഇടയില്ല. ദാവീദിനു നോക്കുമ്പോഴും വാചരിക്കുമ്പോഴും ആലോചിക്കുമ്പോഴും എല്ലാം പാപം പാപം എന്നുതന്നെ ഓർമ്മവരുന്നു. അപ്പോഴൊക്കെയും പാപങ്ങളാണു് അദ്ദേഹം ഒരേ സഹോദര്യം വിട്ടുതന്നു നിലവുളിക്കുകയാണു്. ദൈവം എന്റെ പാപത്തെ നോക്കിക്കാണുന്ന പക്ഷം ജീവന്റെ പുസ്കത്തിൽനിന്നു എന്റെ പേർ എന്നെന്നേക്കുമായി നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടു മരണമേ എന്നു അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നു.

പ്രാർത്ഥന

“ദൈവമേ, ഒരു വെടിപ്പുള്ള ഹൃദയത്തെ എന്നിൽ സൃഷ്ടിക്കണമേ.”

അങ്ങനെയൊരു സ്രഷ്ടാവിനെ വാളിത്തക്കവണ്ണം ദാവീദിന്റെ ഹൃദയം കേവലം നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നോ! കഷ്ടം! പാപം അദ്ദേഹത്തിനു വരുത്തിക്കൂട്ടിയ വീഴ്ചത്തിനെ നോക്ക

കി! ഹൃദയം സൃഷ്ടിക്കണമേ എന്നു അദ്ദേഹം അപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം മലിനമായിപ്പോയി; ആകയാൽ അറിഞ്ഞ ഒന്നു പുതുക്കണമെന്നല്ല; എന്നുപോ ഉണ്ടായിരുന്ന ഹൃദയം നാമാവശേഷമായപ്പോയി, പാപം നിമിത്തം അതു ഒന്നിന്നും കൊള്ളുതതാത്തതായിപ്പോയി, എന്നു അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചുപറയുന്നു. പുറമെയുള്ള കഴുയിൽ എന്നിങ്ങനെയൊരു തകരാറും പഠിയ്ക്കുകയായി തോന്നുകയില്ല. എങ്കിലും വാസ്തുവസ്ഥിതി നോക്കിയാൽ എന്റെ ഉള്ളിൽ ഹൃദയം എന്ന വസ്തുവെന്ന കാണുകയില്ല. അത് പാപം നിമിത്തം അളഞ്ഞുപോയിരിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ ദൈവമേ, നീ ഇറങ്ങിവന്ന് ഒരു പുതിയ (വെടിപ്പുള്ള) ഹൃദയത്തെ എന്നിൽ സൃഷ്ടിക്കണമേ. ലോകാരംഭത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്ന സൃഷ്ടിച്ചുവല്ലോ. ഇപ്പോൾ നീ എന്നെ പുതുതായി ഒന്നു സൃഷ്ടിക്കണമേ! എന്റെ പഴയ ഹൃദയത്തെ വെടിപ്പാക്കണമെന്നു ഞാനു അപേക്ഷിക്കുകയില്ല. അതു മുഴുവനോടെ നശിച്ചുപോയെന്നു എന്നിങ്ങനെയും. (പാഴായിപ്പോയ പ്രകൃതിയെ ശമിപ്പിച്ചുത്തുക എന്നത് അസാധ്യമെന്നു ഭാവിദ് വിശ്വസിക്കുന്നു.) ദൈവത്തിന്നല്ലാതെ ഒരു പുതിയ ലോകത്തേയോ ഹൃദയത്തേയോ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല, നിശ്ചയം. മെമ്പുപായ സമസ്തപാപങ്ങളെയും മോചിക്കാൻ ഒരു പുതിയ ഹൃദയം സൃഷ്ടിക്കുക എന്നുള്ളതു സർവ്വകരനായ ദൈവത്തിന്റെ അതുതപ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നായി ഗണിക്കേണ്ടതാണ്. ആത്മാവിന്റെ ചുക്കാനാണ് ഹൃദയം എന്നു പറയാം. ദൈവം ചുക്കാനിന്മേൽ ഉള്ള പാടുത്തം വാട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ മനസ്സിലൊന്നും അപഥത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയായി.

പ്രശ്നം

“സ്ഥിരതയുള്ള നിന്റെ ആത്മാവിനെ എന്റെ ഉള്ളിൽ പുതുക്കണമേ!”

രംഗം.

ദൈവമേ, എന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു ആത്മാവു ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനെത്തന്നെ ഒന്നു പുതുക്കി. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കണമേ. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ എഴുപ്പെട്ടിരുന്നതെല്ലാം ഇപ്പോൾ വഴിപ്പാത പ്രയാസമെന്ന വാധം മങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ആത്മാവു, അതിൽ ഇറങ്ങിയിരുന്നു ആ പ്രമാണങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി തെളിച്ചത്തിൽ എന്റെ ഹൃദയമിത്തമിൽ എഴുതുമായിക്കട്ടെ.

പ്രാർത്ഥന.

“നീന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു എന്നെ തള്ളിക്കളയരുതേ!”

രംഗം.

എന്നെ കേവലം ഉപയോഗത്തു ന്യായിക്കരുതേ! വലിച്ചെറിയരുതേ! കായനെ എന്നപോലെ തിരുമുമ്പിൽനിന്നു എന്നെ ബഹിഷ്കരണമരുതേ! നിന്റെ സ്നേഹത്തിന്നു അവകാശപ്പെട്ടവരൊന്നിച്ചു ഇരിപ്പാൻ എന്നെ നിയോഗിക്കണമേ! നിന്റെ ന്യായാധിപമണ്ഡപത്തിലേക്കു കാലെടുത്തു കുത്തുവാൻപോലും എന്നിങ്ങ അർഹതയോ യോഗ്യതയോ ഇല്ലെങ്കിലും എന്റെ ജീവനെപോലെ ഞാൻ കരുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആ അവകാശത്തെ നീ നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതേ!

പാപംവെച്ചു ചോദയാൽ താൻ മരിച്ചുപോയെന്നും, ഹൃദയം ഇല്ലാത്തവനായിത്തീന്നുവെന്നും, തന്റെ ശരീരം ഒരു പിണ്ടിക്കു സമമായി കലാശിച്ചുവെന്നും ഇതേവരെ വിലപിച്ച ദാവിദിനു ഒരു സംഗതിയിൽ ഇപ്പോൾ പരിഭ്രമം ഉണ്ടാകുന്നു. ജീവനോടിരിക്കുന്നവർ എന്തൊരു ശവസ്തറീത്തേയും സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുമാറില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഹൃദയം

മില്ലാത്തവനായി, ചത്തുപോയ തന്നെ തിരുമുഖൽനിന്നു വലിച്ചെടുത്താൻ കല്പിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലോ എന്നു ദാവീദു ഭയപ്പെടുന്നു.

ദാവീദു "തിരുമുഖൽനിന്നു എന്നു തള്ളിക്കളയരുതേ" എന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നതു കൂടെ അപ്രകൃതമായി തോന്നിയേക്കാം. ദൈവം സ്വപ്നപാശാണെന്നു അറിയുന്ന സ്ഥിതിക്കു ദാവീദു ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു വാസ്തവതവ്യമല്ല എന്നും നാം തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. "നേരൻ സന്നിധിയിൽനിന്നു ഞാൻ എങ്ങോട്ടാണ് കാടിപ്പോകേണ്ടതു" എന്നു ഒരിക്കൽ നിലവിലിച്ച ആ ദാവീദു അല്ലയോ ഈ ദാവീദു എന്നുപോലും നമുക്കു സംശയം ജനിച്ചേക്കാം. അയാവേകുമായി ദാവീദിനെപ്പറ്റി അങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനം ചെയ്യരുതെന്നാണ് എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷയുള്ളതു ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം രണ്ടുഭക്തരിൽ ഉണ്ടു. ഒന്നു കരുണയിലും മറെറൊന്നു കോപത്തിലുമാണെന്നു കരുണയിലുള്ള തന്റെ സാന്നിധ്യത്തെക്കുറിച്ചു തന്റെ തന്നെ സാക്ഷരക്കാരെ വിശ്രമപ്പിക്കുകയും സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്വപ്നാനുഭൂതിയാണ് ഇതിന്റെ അനുഭവം. കോപത്തിലുള്ള തന്റെ സാന്നിധ്യത്തിലാവട്ടെ, പാപാകർ എമിതീയിൽ കിടന്നു സങ്കടം അനുഭവിക്കുന്നു. രണ്ടുനിലയിലും ദൈവസാന്നിധ്യം ഉണ്ടെങ്കിലും ഒന്നാമതു പറഞ്ഞ സാന്നിധ്യത്തിൽനിന്നു തന്നെ തള്ളരുതേ എന്നാണ് ദാവീദു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു.

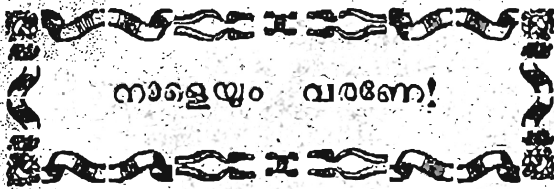
പ്രാർത്ഥന.

"നേരൻ പരിശുദ്ധാഹാര്യെ എന്നിൽനിന്നു ഏകിക്കുകയും അരുതേ!"

രംഗം.

ദാവീദിന്റെ ഈ പ്രാർത്ഥന വലിയൊരു തത്വം

സൂചനകളാൽ പ്രകാശമാക്കുന്നു. മനുഷ്യർ പാപം ചെയ്യാൽ അവനിൽനിന്നു ദൈവം പരിശുദ്ധരൂപമായെ തിരിയെ എടുക്കുമോ എന്നു ഭാവിക്കുന്നതും ഈ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്കു സംശയം ജനിച്ചുവെന്നതാണ്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച എതിരഭിപ്രായങ്ങൾ ചിലർ ഉണ്ടു. അവരുടെ പക്ഷത്തിൽ മനുഷ്യർ 'മരണകരമായ' പാപത്തിൽ വീണുകഴിഞ്ഞാൽ പരിശുദ്ധരൂപം അവന്നു എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടുപോകുന്നു എന്നാണ്. ദൈവവുമായുള്ള അവന്റെ ബന്ധം മൂലമേപ്പെടുത്തുന്നു എന്നും അവർ ധരിക്കുന്നു. ഈ യുക്തി കേവലം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു 'കത്തോലിക്കൻ വചനമോ ഏതെന്നു നിലനില്ക്കുന്നു?' എന്നുള്ള വാക്കുകളാൽ പത്രോസിന്റെ സാക്ഷ്യത്തെ നിഷേധിക്കുവതല്ലാത്ത തെളിയാണ്. പോൾക്കൽ 'ദൈവത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചവൻ കരുത്തനും പാപം ചെയ്യുന്നില്ല; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവന്റെ വാക്കു അവനിൽ വസിക്കുന്നു' എന്നു വാക്കുകളാൽ യേശുവിന്റെ പ്രഘോഷിക്കുന്നതുണ്ടു. പാപത്തിന്റെ ഭയകരമായ സ്വഭാവം വേണ്ടപോലെ ബോധ്യം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ പരിശുദ്ധരൂപം എന്നെന്നേക്കുമായി തന്നിൽനിന്നു പൊയ്ക്കൊഴിയും എന്നു ഒരു സത്യമായ അനുഭവം തോന്നപ്പെടാവുന്നതുതന്നെ. എങ്കിലും അല്ല കഴിഞ്ഞാൽ പരിശുദ്ധരൂപം തന്നിൽനിന്നു എടുക്കപ്പെട്ടു എന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അവസരങ്ങളിലും കരുണ, അഥവാ വാക്കുകളാൽ, തന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു മാറ്റപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. ഇതൊക്കെ വാക്കുകളാൽ അനുഭവത്തിൽനിന്നു തെളിയും. ദൈവത്തിന്റെ മഹാകരുണയെപ്പറ്റി വേണ്ടപോലെ ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാണ് അവർ.

(ഒരു ചെറുകഥ)

ഞാൻ അന്നത്തെ സൂത്താറാനമസ്താരവും അതിനു ശേഷം ധ്യാനവും കഴിച്ചു എങ്കിലും രാത്രി ൧൦-മണി യോടുകൂടി കിടക്കിയ അമ്പലംബിച്ചു. തൽക്ഷണം ക്ലേശമോണിന്റെ മണിയടിശ്ശിപ്പും മുറിയ്ക്കൽ മുഴങ്ങി. ഞാൻ പാടത്തെണിററ ക്ലേശമോണിന്റെ സമീപം ചെന്നുനിന്നു. ആ കഴലെടുത്തു “ആരും? എന്ത്?” എന്നു ചോദിച്ചുചെയ്തു.

“നീങ്ങി മത്സ്യം കത്തനാരാണോ?”

“അതേ; ഞാൻതന്നെ.”

“ഇതു രോഗപേട്ട ഡിണ്ണമോട്ടലാണ്?”

“ഉം.”

“എന്റെ ഭക്താവു അത്യാസന്നനായിരിക്കുന്നു. നീങ്ങി കഴിഞ്ഞോളം ഉടനെ ഒന്നു വരാൻ ഒരു തേങ്ങുമോ?”

“ഒരേയോ! ഞാനിതര, പുറപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു.”

* * * * *

എന്നോട്ടു ക്ലേശമോണുവഴി സംസാരിച്ചതു ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു എന്നു ഗ്രഹിച്ചാൻ എനിക്കു ലേശം പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നോട്ടു സംസാരിച്ചുവന്നപ്പോൾ

കുറേ അധികം ദുസ്സഹമായ ദുഃഖം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നു ആ സ്വപ്നത്തിൽ കാണുകയും ഞാൻ അന്നുമാനിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞ ആ വേദം ഞാൻ അറിയും. സുഖപ്രസത്തിന്നു പറ്റിയതായി ഇതൊഴിച്ചു മറ്റൊന്നും റോയലപ്പട്ടിയെഴുതില്ല.

ഞാൻ വടിയും കൂടയും പുസ്തകവും എല്ലാം എടുത്തു യാത്രപുറപ്പെട്ടു. റോയലപ്പട്ടിയെഴുതിയ ഡീൺമാട്ടിലാൽ ചെന്നു ആ സ്രീയെ കണ്ടു. കാലോചിതമായ വാദ്യോസവും മനോഹരവും തികഞ്ഞ ആ യുവതി എസ്. ഐ. ആർ. തി.വണ്ടിക്കമ്പനിയുടെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ഭാര്യയാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. അവളുടെ ഭർത്താവനു യാതൊരു മതവുമില്ലാത്തതല്ല. എങ്കിലും ആൾ ഒരു പരോപകാരതല്പരനും ഭീനയോദ്ധ്യയും മയ്യാദക്കാരനാണ്. അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും ജോലിയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുമ്പോഴുണ്ടെങ്കിലും എവിടെനിന്നെങ്കിലും ഒരു പിച്ചുകാരൻ വന്നാൽ ഉടനെ കഴിയുംപോലെയുള്ള ധർമ്മംകൊടുത്തു "എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു യാത്രയാക്കുക സാധാരണയാണത്രേ. സാധു മനുഷ്യൻ! ഇപ്പോൾ ഇതാ അശരണനായി നന്നല്ലായെന്നായി മരണക്കിടക്കയെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. കഷ്ടം!

“അയ്യോ! എന്റെ അച്ഛം, എന്തൊരു ശുദ്ധഹൃദയനാണ് എന്റെ ഭർത്താവെന്നു നിങ്ങൾ അറിയുമോ? എനിക്കു അദ്ദേഹം മരിക്കുന്നതു കാണുവാൻ കഴിയുകയില്ല. മരിച്ചുപോയോട്ടെ; ദൈവകല്പനയെ നമുക്കു തടുക്കാവതല്ലല്ലോ. പക്ഷേ, (അവർ തേങ്ങി തേങ്ങി പറഞ്ഞു:) അദ്ദേഹം സത്യസന്ധ്യതയെ ഒരു അംഗമായി ഇതുവരെ വെട്ടിച്ചില്ലല്ലോ എന്നാണ് എനിക്കുള്ള വ്യസനം.”

൫*

“തേനിക്ക മതവും വിശ്വാസവും ഒന്നും ഇല്ലെങ്കിലും നീന്റെ മതത്തെയോ വിശ്വാസത്തെയോ മറ്റോ അദ്ദേഹം പുച്ഛിക്കാറുണ്ടോ?” എന്നു ഞാൻ അവളോടു ചോദിച്ചു.

“അയ്യോ! ഒരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല, എന്റെ അച്ഛാ! പാവം! പരമസാധു!! ഇവിടെ അടുത്തുള്ള അനാഥശാലയിലെ ആവശ്യത്തിന്നു ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ ഒന്നു രണ്ടു സഹോദരസ്ത്രീകൾ പണപ്പിരിവന്നായി വരാറുണ്ടു. അവർ ഇന്നലെയും കൂടി ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. എട്ടോ പത്തോ ഉറപ്പുക അദ്ദേഹം അവരുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്ത് അവരെ യാത്രയാക്കിയശേഷം “ഈ സ്ത്രീകൾ ഇങ്ങനെ മററുള്ളവരെ പ്രതികൂലപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങിപ്പോകൂ എന്തു വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടാവോ!” എന്നു ഏതോടു അതുതരപ്പെട്ടു പറയുകയുണ്ടായി. ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നതിലും, കമ്പിട്ടുന്നതിലും, പള്ളിയിൽ പോകുന്നതിലും ഒന്നും അദ്ദേഹം എന്നെ അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുകയോ വിലക്കുകയോ ചെയ്യാതില്ല. എന്റെ അച്ഛാ, അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ എത്രയോ കൊല്ലമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു! എന്റെ അരുമരക്ഷകനേ, അദ്ദേഹത്തിനു നന്നിൽ വിശ്വാസം ജനപ്പിക്കണമേ എന്നു ഞാൻ എത്ര കണ്ണിടൊഴുകിയിരിക്കുന്നു!! ഇതര, അദ്ദേഹം മരിക്കാതെയും, എന്നെന്നേക്കുമായി അദ്ദേഹം എന്നെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു പോകുന്നു. ഈ അവസരത്തിലെങ്കിലും വൈചിത്ര്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ, എന്നെ വിചാരിച്ചെങ്കിലും, കൃപതോന്നുകയല്ലേ?”

ഇപ്രകാരം ആ സ്ത്രീകാരോന്നു എണ്ണിയെണ്ണിപ്പറയുന്നതുകേട്ടു എന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നീന്തുന്നു. “അയാൾ ഇപ്പോൾ മരിച്ചുപോകുമെന്നു തന്നെയാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതും? ഭീനം അത്രമേൽ ദുർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ?” എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“എന്നിങ്ങൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. എന്റെ അച്ഛൻ അദ്ദേഹം മരിക്കുകയാണെന്നു തന്നെയാണ് എന്റെ വാഗ്ദാനം. ദൈവം അദ്ദേഹത്തെ എന്നിങ്ങനെയായി വാട്ടു തരികയില്ലേ?”

“അദ്ദേഹം എവിടെ കിടക്കുന്നു? ആ മുറയിലേക്കു എന്നെ ഒന്നു കൊണ്ടുപോവുക. ചെന്നു ഉടനെതന്നെ ഞാനുണ്ടാകുമെന്നു നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നു സുഖിച്ചാക്കണം.”

“അദ്ദേഹത്തിനു അല്പമെങ്കിലും സുഖമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനീ പറഞ്ഞതൊക്കെ ചെയ്യാം” എന്നു പറഞ്ഞ് അവർ എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ഞാനു ആ മുറയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ ഒരു കട്ടിലിന്മേൽ മദ്ധ്യവയസ്കനായ ഒരു വൃദ്ധൻ കിടന്നിരുന്നു. ദേഹം വളരെ മെലിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും ആർക്കും അസഹനീയമായൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കരത്തിരണ്ടു പുരുഷന്മാർ കിടന്നിരുന്നതും കരഞ്ഞിരുന്നതും ഇടയിൽ കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രസ്രിയങ്ങൾ പ്രകാശിച്ചു. എന്ന് കണ്ടു നാമിടത്തിൽ അദ്ദേഹം പണിപ്പെട്ടു പുഞ്ചിരിയടിച്ചുകൊണ്ടു ആദർശവർത്തമാനെ എന്റെ വലത്തുകൈ പിടിച്ചു ചുംബിച്ചു.

രോഗി നേരിയസ്വരത്തിൽ സാവധാനത്തിൽ പറഞ്ഞു; “ഓരോ കാര്യം പരമം നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള വേഷങ്ങളിൽ പലരേയും ഞാനു പോയി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ നിങ്ങളാണ് എന്നു ആദ്യമായി ഖബർ കാണുന്നത്. അത് ഈ ദുർഘട സന്ധിയല്ലേ!”

“നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ഒരാളെ ഈ നിലയിൽ കാണാൻ ഇടയായതിൽ എനിക്കു വ്യസനം ഇല്ലാതില്ല. പക്ഷേ ആർക്കു ഖബർ കാണത്തക്ക ഒരു ഹൃദയമാണ് നി

ങ്ങടിക്കുള്ളതെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.”

“ഇത് എന്റെ ഭർത്തൃ പലപ്പോഴും പറയാറുള്ളതാണ്. പക്ഷേ എന്റെ പരിചാരകന്മാരിൽ അങ്ങനെ ആരും ഇതുപറെ ഞാൻ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടില്ല. എന്നെ പുകഴ്ക്കുകയല്ലേല്ലോ?”

“ഹെയ്! നിങ്ങൾ അങ്ങനെ ഒട്ടും തെറ്റിലേറിക്കരുത്. ഏന്റെ തൊഴിൽ അതല്ലെന്നു നിങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഗ്രഹിക്കണമെന്നാണ് ഒന്നാമതായി എനിക്കു നിങ്ങളോടു പറയാനുള്ളത്. ഞാനിവിടെ വരുവാനു കാരണം, നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടേയോ എന്റെയോ പ്രേരണയിലാണെന്നല്ലെന്നും, ഒരു മാധ്യമകതയാണ് ഇതിനിടവരുത്തലെന്നും നിങ്ങൾ അറിയുക. ഒരു സ്നേഹിതൻ ഒരു സ്നേഹിതനോടെന്നപോലെ നിങ്ങളുമായി അല്പനമം സംസാരിക്കണമെന്നു എനിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ട്.”

ഉടനെ അടുത്തറ്റയിൽനിന്നു ടെലിഫോണിന്റെ മണിയടിശ്ശിപ്പും മുഴങ്ങി. ഭാര്യയും പരിചാരകയും അങ്ങോട്ടു കാടിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ മോശിയുടെ സമീപത്തിൽ ഞാൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ടെലിഫോണിൽ കിട്ടിയ ആ അവസരത്തെ ഞാൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയില്ല. അവന്റെ ആത്മാവന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയും, മതത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെ സംബന്ധിച്ചും, ലോകാവസാനത്തിനുള്ള ന്യായവിശ്വാസാരത്തെക്കുറിച്ചും ഞാൻ ഓരോന്നു പറയാൻ തുടങ്ങി. അതൊക്കെയും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. “ഇതിനേപ്പറ്റി ഞാൻ കുറെനാളായി വിചാരിക്കുന്നു” എന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി, എന്റെ സംസാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എങ്ങോ അതുളരും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു എന്നെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. മത

തിന്റെ നിയമങ്ങളിലും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തു
 നു വാശ്വാസം ഉണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, കത്തോലിക്കാസ
 ഭയം സാക്ഷാൽ സത്യസഭ എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നറി
 യാം. തന്റെ ഭായ്യയുടെ ഭക്തജീവിതത്തെ താൻ ശ്രദ്ധ
 യോടുകൂടി നോക്കുവരികയായിരുന്നുവെന്നും, ആ അനാഥ
 ശാലക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്ന സ്ത്രീകളുടെ ധർമ്മബുദ്ധിയിൽ
 തനിക്കു അപാരമായ അതുതം ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇവ
 യെല്ലാം സാക്ഷാത്തായ സത്യവേദം കേന്ദ്രിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും
 അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

“അച്ചാ, അനാഥശാലയിലെ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി
 കന്യാസ്ത്രീകൾ ഇവിടെ ധർമ്മത്തിന്നു വരുമ്പോൾ ഞാൻ
 ഒരിക്കലും അവരെ വെറുതെ അയച്ചിട്ടില്ല. അഞ്ചോ പ
 ത്തോ ഉറപ്പിക അമ്പതോ കയ്യിൽ കൊടുക്കുമ്പോഴൊക്കെയും,
 കൃതജ്ഞതയാൽ അവരുടെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞുകൊ
 ണ്ടു ഞങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കും എന്നു പറ
 ഞ്ഞുപോകും. ഞാൻ ഇക്കാലം വരെ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടു വ
 ന്നത് അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തിയാലാണെന്നാണ്
 എന്റെ വാശ്വാസം. ഞാൻ ഒരു സഭയിലും ഇങ്ങനെയ
 വെ ചോയി മാമോദീസാ കൈക്കൊണ്ടിട്ടില്ല. ആ ദൈവം
 അഗ്രഹത്തിന്നു അവിടുത്തെക്കു എന്നു യോഗ്യനാക്കിത്തീ
 രുവാമോ?”

“വെളരെ വളരെ സന്തോഷം. നാളെകാലത്തേക്കു
 നീട്ടരുതോ? അതിനിടക്കു പരിശുദ്ധസഭയെപ്പറ്റി. ഞാൻ
 പലതും നിങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാത്തരാം?”

“അതൊന്നും എന്നോടു പറയേണ്ട. എല്ലാം ഒരു
 വാധമാക്കെ ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. മാമോദീസ
 ഇപ്പോൾ തന്നെയാവട്ടെ. യെവുണ്ടായി എന്നെ ഭായ്യ
 യെ ഒന്നു വാളിക്കണേ! ഞാനൊരു സത്യക്രിസ്തു ഗ്രാഹിയായി

അതീതന്നു കാണുന്നതിൽ പരം സന്തോഷം അവർക്കു കിട്ടിയാൽ ഉണ്ടാവുകയില്ല."

അപ്പോഴും ഒരുതരം വളിക്കാതെതന്നെ ഭായ്ക്കു അധികാരികളുടെ കീഴടക്കം.

"മോശ! ഇപ്പോൾ എന്റെ മാതാമൂലിസായാണ്. നിനക്കു തൃപ്തിയാണല്ലോ?"

സന്തോഷാധികൃതരായ അവരുടെ കവാളുകളിൽ കൂടി അശ്രുധാര പ്രവഹിച്ചു. ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ ഞാൻ വാതു മുട്ടിപ്പോയി എടുത്തുകൊണ്ടു വന്ന ആ വാതുപാസിയെ മാതാമൂലിസാ മുട്ടി. അദ്ദേഹത്തെ എന്തോ മഹാശക്തിയാലെന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം പൂർണ്ണമായി പ്രസന്നമായിത്തീർന്നു. ഞാൻ യാത്രയൊഴുത്തുപോയി.

"അപ്പോ, നാളെയും വരണം! ഇതിനെ തുടർന്ന് ഇനിയും അപ്പോന്റെ സഹായം എനിക്കു ആവശ്യമാണ്."

ഞാൻ മടക്കത്തിൽ വൈകുന്നേരം അലിയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയ ഭായ്ക്കുടേയും ആ കന്യാസ്ത്രീകളുടേയും പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം സത്യസന്ധമായിത്തീർന്നു എന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

പിറ്റേന്ന് അതികാലത്തു ഞാൻ കിടക്കയിൽ നിന്നു എഴുന്നേൽക്കുവാൻ അദ്ദേഹം കർത്താവിൽ നിശ്ചയിച്ചു എന്ന് കേട്ടുകൊണ്ടാണ്. എനിക്കു അപ്പോൾ ഉണ്ടായത് കൃതമന്ദിതയോ സന്തോഷമോ എന്നു വിവരമില്ല. സംഗ്രഹിച്ചു നോക്കിയും വരണം എന്നു അദ്ദേഹം എന്നോടു മടങ്ങുമ്പോൾ പുറത്തു ശവസംസ്കാരശുശ്രൂഷയെ ഉന്നയിക്കുവാൻ യാതൊരുവിധമേ! ഹേ! വൈകുന്നേരം വെളിച്ചം വന്നപ്പോൾ അതിശയനീയംതന്നെ.

X

സഭാസംഗ്രഹം

പാഠം. ൨.

സഭാസംഗ്രഹം പഠിച്ചാൽ.....സഭാസംഗ്രഹം എഴുതുന്നവർക്ക് ഞങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചത്.

ഉദ്ദേശം (൧) അവനെ സൃഷ്ടിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തെന്നു കുട്ടികളെ മനസ്സിലാക്കുക.

(൨) ദൈവോദ്ദേശനിവൃത്തിക്കു തടസ്സമായി നില്ക്കുന്ന പാപത്തോടു പോരാടുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം കുട്ടികളിൽ ജനിപ്പിക്കുക.

൧. മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചത്. ലോകത്തെയും ഭൂഗണ്ഡെയും സൃഷ്ടിച്ചതിന്റെ ശേഷം ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു. (ആദ്യം ൨: ൭) ഭൂഗണ്ഡെയെ സൃഷ്ടിച്ചതുപോലെ ഒരേ മികമായ ശരീരത്തോടുകൂടി ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നാൽ ഭൂഗണ്ഡെയെക്കാൾ അമർത്യമായ ആത്മാവുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ദൈവം മനുഷ്യനു നല്കി. ആത്മാവുകൾക്കു നമുക്കു ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, ദൈവത്തെ അറിയുകയും, ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും, നമ്മുടെ ശരീരങ്ങൾ ലോകത്തിൽ ആയിരിക്കുമ്പോൾ (ആത്മാവ്) നമുക്കു ദൈവത്തോടു കൂടി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഇവയൊന്നും ഭൂഗണ്ഡെയെ കഴിയുന്നില്ല. ദൈവം മനുഷ്യനു ഒരു ആത്മാവ് കൊടുത്തു. ദൈവം തന്റെ സ്വന്തം സാദൃശ്യത്തിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു വേദപുസ്തകത്തിൽ

ൽ പറയുന്നു (ആദ്യം ൧:൨൭.) ദൈവം ആത്മാവാകുന്നു.

൧. മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. ദൈവം പരിപൂർണ്ണവസ്തുലഭനം സ്പെഹവുമുള്ളവനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നാനും ആയാത്മീയമേന്മയും സ്വസ്ഥതയിൽ തന്നോടുകൂടി നിത്യമായി വസിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ പൂർണ്ണസന്തോഷത്തിൽ ഭാഗഭാജകളാകുന്നതിനുമായിട്ടാണ് ദൈവം നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചതു. നമ്മെകുറിച്ചുള്ള ഈ ഉദ്ദേശം ദൈവത്തിന് നിത്യമായി ഉണ്ടായിരുന്നു (എഫെ: ൧:൫) ഇതേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവരെ ഈപ്പാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെ, ഇനി ഉണ്ടാകുവാനുള്ളവരെ ആയ എല്ലാ ആളുകളും ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സിൽ സ്ഥിതിചെയ്യാത്ത ഒരു കാലം ഒരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല. ലോകസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു മുമ്പെ ദൈവം നമുക്കു ഓരോരുത്തർക്കും സ്വസ്ഥതയിൽ ഓരോ പ്രത്യേകസ്ഥലം ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. ദൈവം നാം ഓരോരുത്തർക്കും ശ്രേഷ്ഠമായ ഓരോ ജോലിയേയും നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ജോലി ശരിയായി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്കു പരിപൂർണ്ണസന്തോഷം ലഭ്യമാകയും ചെയ്യുന്നു. സ്വസ്ഥതയിലെ നിത്യഗാനത്തിൽ ദൈവം നാം ഓരോരുത്തർക്കും ഓരോ പ്രത്യേകഭാഗം നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ഓരോരുത്തരുടേയും ശബ്ദകൂടാതെ സ്വസ്ഥതയോടെ പൂർണ്ണമാകുന്നില്ല. ദൈവം നമുക്കായി ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന സന്തോഷം ഏതുമാത്രമെന്നു ധരിക്കുന്നതിനു ഈപ്പാൾ നമുക്കു ശക്തിപോരാ. (൧ കോ ൦: ൨: ൯)

൨. ദൈവം നമ്മുടെ പിതാവു. നമ്മുടെ സൃഷ്ടാവായ സർവ്വശക്തിയുള്ള ദൈവം നമ്മുടെ പിതാവാണെന്നു വിശ്വാസപ്രമാണം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. തന്റെ പാത്രസേവനം ഏതു തരത്തിലെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ദൈവം നമുക്കു ഭൂമിയിൽ പിതാക്കന്മാരെ നല്കിയിരിക്കുന്നു (എഫെ: ൩: ൬)

മൗ, ൧൫) തങ്ങൾക്കു കൂട്ടികൾ ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു മനുഷ്യർ ആഗ്രഹിക്കയും ഒരു കുട്ടി ജനിക്കുമ്പോൾ സന്തോഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എത്ര അധികം കുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും പിതാക്കന്മാർ അവരെ ഭാരോരുത്തരേയും സ്നേഹിക്കയും അവർ എല്ലാവരും അടുത്തുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എല്ലാവർക്കും ജീവനെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന സസ്യപ്പുണ്ണായ പിതാവു ദൈവമാകുന്നു. നാം ഭാരോരുത്തരേയും സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ താൻ അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു. ദൈവം നാമൊരുത്തരേയും സ്നേഹിക്കുകയും, തന്നോടു കൂടി തന്റെ ഭവനമായ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിത്യമായി വസിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മിൽ ഒരാൾ ഒഴിച്ചു ശേഷമെല്ലാവരും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാലും ആരോൾ തന്നോടുകൂടെയില്ലാത്ത തുകൊണ്ടു ദൈവം തൃപ്തപ്പെടുന്നില്ല.

പിതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ പരിപാലിക്കുകയും, അവർക്കു കൊടുക്കാൻ കഴിയുന്ന എല്ലാ വ്യധ നല്ല വസ്തുക്കളേയും കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നു. പരിപൂർണ്ണ പിതാവായ ദൈവത്തിന്നു നമ്മോടുള്ള സ്നേഹം എത്ര വലിയതു! ആ സ്നേഹം യഹോവയുടെ സ്നേഹംഗ്രന്ഥം ആയിട്ടുണ്ടാകട്ടെ. ദൈവം നാമോരുത്തരേയും കുറിച്ചു എപ്പോഴും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സവശകതനായ താൻ നമ്മെ എപ്പോഴും തന്റെ ഉള്ളംകൈയിൽ വഹിച്ചിരിക്കുന്നു. സർവ്വജ്ഞനായ താൻ നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ലുണ്ടാകുന്ന നിസ്സാരസംഗതകളെപ്പോലും ക്രമപ്പെടുത്തുകയും നമ്മുടെ നിയോഗങ്ങളെ സാധിച്ചുതരികയും (മത്താ. ൩: ൨൫, ൩൨) എല്ലാം നമ്മുടെ നന്മക്കായും (രോമ. ൮: ൨൮) നാം വിശുദ്ധായിക്കു പൂണ്ണ

൧. പ്രാർത്ഥനാസമയം ആക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏല്പാ നല്ലഭാഗങ്ങളും ദൈവത്തിൽനിന്നു വരുന്നവയാണു്. (യാക്കോബു ൧: ൧൭). മറ്റുള്ള ആളുകൾ തങ്ങളുടെ മക്കൾ നിസ്സാരമാരെനും അയോഗ്യന്മാരെനും വിചാരിച്ചാലും അവരുടെ പിതാക്കന്മാർ അവർ ഉത്തമന്മാരെനും നമ്മു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിന്നു പ്രാർത്ഥിയുള്ളവരെനും വിശ്വസിക്കുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ നാം ഏതുതന്നെ നീചമായ വാധം തന്നെക്കു വിരോധമായി പാപം ചെയ്യാലും നമ്മുടെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥപിതാവു നമ്മെക്കുറിച്ച് വിചാരിക്കുകയും നമ്മെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻ ഒരിക്കലും നമ്മെ തള്ളിക്കളയുന്നില്ല; എന്നാലോ നമ്മുടെ പാപത്തെ വെട്ടുതരിഞ്ഞു, അതിനെ ജയിച്ചു വാതുഭാിയും സ്നേഹിയുമുള്ളവരായി തന്നോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വസിക്കുന്നതിന്നു യോഗ്യരായുള്ളവരായിത്തീർക്കുമെന്നു ആശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

൨. ഈ ലോകം നമ്മുടെ യഥാർത്ഥഭവനമല്ല. സ്വർഗ്ഗീയജീവിതത്തിലും ആരാധനയിലും ഭാഗഭാഷകളാകുന്ന നമുക്കു ദൈവത്തിനായി ദൈവം ഈ ലോകത്തിലേക്കു നമ്മെ അയയ്ക്കുന്നു. ഈ ലോകം ഒരു പാഠശാലയ്ക്കു തുല്യമാണു്. നമ്മുടെ യഥാർത്ഥഭവനം സ്വർഗ്ഗമാണു. ഈ ലോകത്തിൽ നാം ചരിക്കാനുള്ള പാഠങ്ങൾ ദൈവത്തെയും മറ്റുള്ളവരേയും സ്നേഹിക്കുകയും നമ്മുടെ പാപങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതാകുന്നു.

൩. നമ്മുടെ വരണസ്വപരമ്പരയും ദൈവത്തോടു കൂടി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വസിക്കുന്നതായി നാം സ്രഷ്ടുക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും നാം സ്നേഹമുള്ളവരും വാതുഭാിയുള്ളവരും ആയിരിപ്പാൻ പഠിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു സാധിക്കുന്നില്ല.

ഒരു കലാശാലാപഠനാലോത്തരം വാങ്ങാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരായ ഒരു

പുത്രൻ ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. ആ പുത്രനെ ഉന്നതവാദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുകയും, അതിൽ ഖരദം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും അതിന്റെ ശേഷം തന്നെപ്പോലെ ഒരു പണ്ഡിതനായിത്തീരുകയും ചെയ്യണമെന്നും ആ പണ്ഡിതൻ ആശ്രയിച്ചു. ആയതിനു ആവശ്യപ്പെട്ട ചെലവുകൾ എല്ലാം ചെയ്യുന്നതിനു ആ പിതാവു രജാരാണ്. എന്നാൽ ഞ്ചകുട്ടി മടിയനും, പഠിക്കുന്നതിനു തീരെ ഉത്സാഹമില്ലാത്തവനുമായിരുന്നു. നിവൃത്തയുള്ളടത്തോളം പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകാതെതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പോയാൽതന്നെയും ക്ലാസിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചുവന്നില്ല. ഒരു തരത്തിൽ നാലാംക്ലാസ്സു ജയിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം ആ കുട്ടി പള്ളിക്കൂടത്തിൽ തീരെ പോകാതെയായി. വർഷങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. ആ കുട്ടിയെ വനക്കാരനായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ അവന്റെ പിതാവനുജ്ഞാപോലെയുള്ള ഒരു യന്മുദ്യോഗം അവനും കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു മോഹമുണ്ടായി. അതിനു സാധിക്കണമെങ്കിൽ അവൻ വിദ്യാഭ്യാസഖരദം സമ്പാദിച്ചുവന്നായിരിക്കണമെന്നു മനസ്സിലായി. അതിനായി കലാശാലയിൽ പ്രവേശനം കിട്ടുന്നതിനു അവൻ അപേക്ഷ കൊടുത്തു ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്തതു കൊണ്ട് അവനു പ്രവേശനം കിട്ടുന്നതു അസാധ്യമെന്നായിത്തു. അഥവാ അവനു പ്രവേശനം കിട്ടിയാലും അവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു അവനു മനസ്സിലാകയുമില്ലല്ലോ. ആ പിതാവു അവനെപ്പോലെ അവന്റെ പുത്രനും ആയിത്തീരണമെന്നു എത്ര ശക്തിയായി ആശ്രയിച്ചിട്ടും അതു സാധിക്കുന്നതിനു കഴിഞ്ഞില്ല.

സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ദൈവത്തോടു കൂടി നിത്യമായി വസിക്കുകയും, തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഭാഗഭാഷകളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതിനു ഇപ്പോൾ തനിക്ക് വെച്ചു ഒരുങ്ങുകയോ

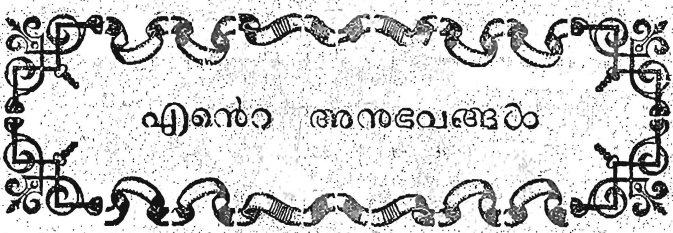
മനസ്സു സഭയ്ക്കു സഹായം

ജനങ്ങളെ ഒരുങ്ങിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സഹായം നമുക്കു തന്നെ ഉണ്ടു. നാം വിശുദ്ധിയുള്ള പരമ സുഹൃത്തുക്കളായിത്തീരുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ദൈവം അതിനായി നമ്മെ ഒഴുതുകയും ചെയ്യുന്നതല്ല. നമ്മെക്കുറിച്ചു ദൈവത്തിനുള്ള വലിയതും വിസ്മയകരമായ ഉദ്ദേശ്യം ഫലപ്രാപ്തി അടയാതെ പോകുന്നു.

നമ്മുടെ പിതാവായ ദൈവത്തിനു നമ്മോടുള്ള സുഹൃത്തുക്കളെക്കുറിച്ചും നമ്മെക്കുറിച്ചു തനിക്കുള്ള ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും നാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ദൈവഉദ്ദേശ്യനിവൃത്തിക്കു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്ന പാപങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ഗ്രഹപാഠം.

- ൧. മയോഹന്നാനു ന. ൧-൩ മനഃപാഠം.
  - ൨. ഈ പാഠത്തിലെ കഥ എഴുതുക.
- അതിന്നു താല്പര്യമെന്തു?

എന്റെ അനുഭവങ്ങൾ

(മുദ്ര)

ഭോമതായി, ഇത് ഇന്ത്യയിൽ ഇപ്പോഴുള്ള മാഷ്യൻ വേലായുട്ടു എങ്ങനെ സംബന്ധപ്പെടുന്നു എന്നുണ്ട് പ

യാലോചിക്കേണ്ടത്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ സന്ന്യാ
 സവേല ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള പേലയ്ക്കു സഹായമായിരി
 ക്കുന്നതല്ലാതെ ഒട്ടുംതന്നെ പ്രതിബന്ധമല്ല. ഇപ്പോൾ പ
 ലതം പൊതുവാൽ ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ ഉത്സാഹക്കർവ്വാനം
 ആദ്യകാലാനിഷ്ഠം ആത്മീയമന്ദഗതയ്ക്കും കാരണം മിഷ്യന
 റിമാരാണെന്നു അധിക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു നീതികര
 ക്കാവുന്നതാണോ എന്നു എന്നിങ്ങ തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്പോ
 ട് കാരണമെന്തെങ്കിലും ആദികാലത്തു മിഷ്യനറിമാർ ഇന്ത്യയി
 ൽ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനേറും അഭിവൃദ്ധിമാത്രമാ
 ണ്. അവയെ നാം ഉപേക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം പൊതുവാൽ ഇ
 ന്ത്യൻ മിഷ്യനറിവേലയെ നാം തടഞ്ഞുനിത്തുകയായിരി
 ക്കും. 'ഇന്ത്യയിൽ മിഷ്യൻവേല അത്യാവശ്യംതന്നെ എ
 ന്നാണ്' എന്നും അഭിപ്രായം. പക്ഷേ അതുമാത്രം മതി
 എന്നു എന്നിങ്ങ പക്ഷമില്ല. ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യൻ ക്രിസ്തീയസ
 ഭ്യയിൽ വല്ല ആത്മീയമന്ദഗതയും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു മി
 ഷ്യൻവേല ശരിയല്ലാതെ നടത്തുകയാലല്ലെന്നു തീർച്ചയാ
 ണ്. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനെ അപൂർണ്ണമായ തരത്തിൽ
 കാണിച്ചുകൊടുത്തതിനേറും ഫലമാണെന്നാണ് ഞാൻ പ
 റയുന്നത്. ആടുകൾക്കുവേണ്ടി സ്വന്തം ജീവനെ വെടി
 ണ്തെ യേശുവിനെ— വീടും നാടും ഇല്ലാതെ കയ്യൊപ്പിട്ടു
 തുശ്രൂഷിച്ചിരുന്ന യേശുവിനെ— ഇവിടെ കാണുന്നില്ലെ
 ന്നുള്ള ഒരു ദുഷ്ടമുണ്ട്. ആരംഭകാലത്ത് ഇവിടെ യേശു
 വിന്റെ ശരിയായ പ്രതിരൂപംതന്നെ കാണാൻ കഴി
 ണ്തിരുന്നു. അന്ന് അവർക്കു ഗവണ്മണ്ടിന്റേയും ഇപ്പോ
 ട് നമുക്കു അറിയപ്പെടാത്ത ശതകങ്ങളുടെയും പ്രതികൂലങ്ങളെ
 സഹിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നു. അക്കാലമൊക്കെ പൊയ്ക്കോ
 യതോടുകൂടി ആ നിലയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവതത്തെ
 പ്രതിഫലിച്ചു കാണിപ്പാൻ സൗകര്യം ഇല്ലാതെയായി. ഇ

ന്യൂയോർക്ക് അനുഭവം ഉണ്ടാവത്തക്കവിധത്തിൽ കഴുപ്പാടനേയും ഞെരുക്കത്തേയും സ്വയം വരിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു ഉത്തമമാതൃകാജീവിതത്തെ കാണിച്ചുകൊടുപ്പാൻ മിഷ്യനറിമാർക്കു ഇപ്പോൾ സാധ്യമല്ലാതെ വന്നിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം മറ്റൊരു വേഷത്തിലും തരത്തിലും പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള വേലയും ആവശ്യംതന്നെ. ഇതില്ലെങ്കിൽ സന്യാസവേലകൊണ്ടു ലോകത്തിനുള്ള പ്രയോജനം വളരെ കുറവു ചെയ്യും. മിഷ്യനറിമാർക്കു അക്ഷരംപ്രതി മശിഹായെ അനുസ്മരിപ്പാൻ സാധ്യമല്ല. ദൈവം അവർക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള വേലയെ സംബന്ധിച്ച് നോക്കുമ്പോൾ അതു പ്രയാസവുമാണെന്നു കാണാം. അവർക്കുള്ള ചുമതല സഭയിലെ അംഗങ്ങളെ പരിശുദ്ധരൂപവഴിയായി ഐശ്വര്യപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതാണ്. ഇതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു ഓരോ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടേയും ഉത്തരവാദിത്വഭരണം അവർക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ചു സന്യാസവേല പ്രബോധിപ്പിക്കപ്പെടുവാനല്ലാതെ, ഐശ്വര്യപ്പെടുത്താനല്ല. ക്രിസ്തുവിനെ തങ്ങൾക്കു നേരിട്ടു കാണത്തക്കവിധത്തിൽ സഭക്കും ലോകത്തിനും മുമ്പിൽ തന്നെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു അക്ഷരംപ്രതി ജീവിക്കു എന്നുള്ളതാണ് ഒരു സന്യാസിയുടെ ധർമ്മം. ആശ്രമത്തിലും ഭക്തിവിഷയത്തിലും സഭ പിറകോട്ടു പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ശൗയ്യാർ പുണ്യവാന്മാരെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചങ്ങാതികളുടേയും കാലത്ത് ആത്മീയവിഷയത്തിൽ മുതിർപ്പെട്ടുകിടന്നിരുന്ന യൂറോപ്പിൽ അവർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ എന്തൊരു അപകടത്തെയും ഭക്തിയോടും ധീരതയോടുംകൂടി ചാടിക്കടന്നു സഭക്കു ഒരു ഉത്തമമാതൃകയെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയാണ് സന്യാസിമാർ ചെയ്യേണ്ടത്. ക്രിസ്തുാനുകൂടെ സന്തോഷം ലോകസംബന്ധമായ എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ലെ

നും, ഭാഗ്യവൃത്തിക്കു അത്യാവശ്യമെന്നു സാധാരണന്മാർക്കു തോന്നപ്പെടുന്നതൊന്നും ഒരു ക്രിസ്തുഗാനി വില വെള്ളുന്നില്ലെന്നും, എന്നിട്ടും അവൻ ലോകത്തിൽ ഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്നു എന്നും അത്രൈക്രിസുചലോകത്തെ വിശദപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കൂട്ടത്തെയാണ് നമുക്കാവശ്യം. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്പേഷൽതാൽ പ്രേരിതരായി സാധാരണന്മാർ പോകുവാൻ ഭയപ്പെടുമ്പോൾത്തക്ക പോകുകയും, മറ്റുള്ളവർ അടുത്തു ചെല്ലുവാൻ മടക്കുന്നവരെ ചെന്നുകൊണ്ടുകയും, അന്ത്യരാൽ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ അവരുടെ അത്തുതാ ശതഗുണിഭവിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ ഒരുങ്ങി ഇറങ്ങുന്നപക്ഷം എത്രയാ ക്ഷണത്തിൽ ഇന്ത്യക്കാർ ഒന്നടക്കം നമ്മുടെ രക്ഷക്കുറവു കാൽക്കീഴിൽ വന്നുണയുന്നതാണ്. ഉയന്നജാതിക്കാരായിരിക്കും മുന്നിൽ ഇറങ്ങുക. സന്യാസികളുടെ ദൃഷ്ടാന്തത്താൽ പ്രേരിതരായി ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കപ്പെടുമ്പോൾ വേണം, മിഷ്യനറിമാർ ജോലി തുടങ്ങേണ്ടത്. തങ്ങളുടെ സഹോദരന്മാർ തുടങ്ങിവെച്ചു വേലയെ മിഷ്യനറിമാർ പൂർത്തിയാക്കട്ടെ. ഇങ്ങനെ ഒന്നു മറ്റൊന്നിന്നു സഹായമുണ്ടാകാതെ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു നിരാകരിക്കുന്ന പക്ഷം ഫലം പൂർത്തിയാകുകയില്ല.

മുൻറെ നവമ്പർമാസംവരെ ഞാനും സാധുസുന്ദര സംഗ്രഹം ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. രണ്ടുപേർക്കു ചുവക്കാവുന്നതിലപ്പുറമുള്ള വേലയായിരുന്നു അതെങ്കിലും വേണ്ടത്തക്ക ആളുകളോടുകൂടി നന്നായി നിപുണിക്കപ്പെടുന്ന പക്ഷം വിചാരിക്കുന്നതിൽ അധികം ഫലമുണ്ടാവുമെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചു. അതിനാൽ കുറെപേരെ കട്ടേണ്ടതിനുവേണ്ടി സ്വരാജ്യത്തുവന്നു ഏതാനും മാസം ചിലവീടണമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചയാക്കി. അ

താനിപ്പോൾ ഞാൻ അമേരിക്കയിൽ വരുവാനും, ഈ ലേഖനം The East and the West എന്ന മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിപ്പാനും കാരണം. ഈ വേലയിലേക്കു സ്വന്തം ജീവനെക്കൂടി പണയപ്പെടുത്തുവാൻ തയ്യാറുള്ള ചിലരെ കിട്ടണം. ഉറപ്പാക്കി അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല, എന്റെ അനുഭവത്തെ ആധാരമാക്കിത്തന്നെയാണ് ഞാനതു പറയുന്നത്. അക്രൈസ്തവരായ പല ഇന്ത്യക്കാരും മാഷ്യനറിമാരുടെ സഹായത്തോടെയും വാശിപാസമില്ലാതെ അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഒരു വക നയമാണെന്നു ശങ്കിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഈ തെറ്റിദ്ധാരണയെ നീക്കിക്കൊണ്ടു വിധിയിൽ സഹായപരിശോധനയോടുകൂടി പ്രവൃത്തിയെടുപ്പാൻ സന്നദ്ധരായ കുറെപേരെ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. തങ്ങളെത്തന്നെ സ്വയം ഉപേക്ഷിച്ചു, ക്രിസ്തുവനുവേണ്ടി എന്തു നിത്യപ്പണിയിലും ജീവിക്കാൻ അവർ സന്നദ്ധരായിരിക്കണമെന്നാണ്.

എത്രതരത്തിലാണ് ഈ വേല ആരംഭിക്കേണ്ടതു എന്നു ഇവിടെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു അപ്രകൃതമായൊരിക്കലുമില്ല. ശൌയ്യാർ പുണ്യവാന്റെ Frateres Minores എന്ന സംഘത്തിന്റെ ഘടനയെ അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു സംഘംതന്നെ ഉണ്ടാവണം. അതിന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ യേശുവിനെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു രോഗികൾ ഉള്ളടത്തും വാഷ്യചികിത്സയ്ക്ക് ആഭയായ സഹായകരരോഗങ്ങൾ പിടിപെട്ടിട്ടുള്ള സ്വലങ്ങളിലും, ചെറുക്കുട്ടികളിലും, കുഷ്ഠരോഗാതുപത്രകളിലും പോയി തുശ്രൂഷ് കഴിയും ചെയ്യുന്ന മെനേജ്മെന്റാക്കിയും വേണം. പക്ഷേ കേവലം ഭിക്ഷുക്കി എന്ന നിലയിൽ നടക്കണമെന്ന വ്യവസ്ഥ അരുതു. മറ്റ് സ്റ്റാഫ്കൂടി ആരെങ്കിലും ആഹാരം തരുന്നപക്ഷം സ്വീകരിക്കുന്നതനു വിരോധമില്ലെന്നു ചെയ്തണം. ഈ പ്രമാണം

അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു സംഘമാണ് ഞങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തു വാനു വിചാരിക്കുന്നത്.

അവസാനമായി, ഇപ്രകാരമുള്ള വേലയുടെ നന്ദിയെ യത്തൊപ്പിപ്പി പറയാം:—

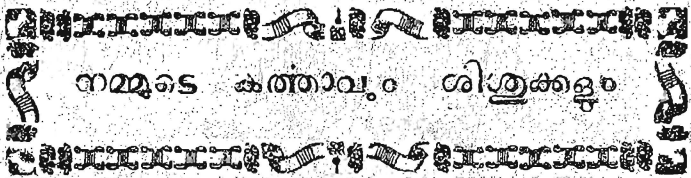
൧. ഭൂമിയിൽനിന്നും വെച്ചുതന്നെ പുതുസന്യാസികളെ ആരംഭിക്കാൻ മുതൽ തുടങ്ങി ജനങ്ങളുമായി സമ്പർക്കം നിറുത്തുന്നതിൽ പരിശ്രമിച്ചിരിക്കണം.

൨. പണച്ചിലവ് ഗണ്യമാക്കേണ്ടതില്ല.

ഈ ലേഖനം ഇന്നത്തെ കല്ലിലിൽ യോക്കേണ്ട താകയാൽ ഗൂഢയിൽ ഞാനിങ്ങനെ ഏഴുതി വിശദീകരിക്കുന്നു.

X

തുടരും.

നമ്മുടെ കർത്താവും ശിശുക്കളും

[പൈലോപോൾ, ബി. എ.]

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വരവുവരെ മനുഷ്യർ ശൈശവത്തിന്റെ മാധാബ്ധ്യവും വിലയും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ശിശുക്കളോടു ആദരവു വേണമെന്നു പഠിച്ചതു ശിശുവായി ജനിച്ചവളുന്ന് ദൈവപുത്രനാണ്. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാലത്തിനുമുമ്പു നിഷ്കളങ്കം, സത്യം, താഴ്മ മുതലായ ശൈശവഗുണങ്ങളെ മനുഷ്യർ വേണ്ടപോലെ അഭിനന്ദിച്ചിരുന്നില്ല. നിഷ്ഠാപട്രം, ആശ്രയശീലം ഇവ അവർക്കു ജ്ഞാപ്താവശ്യം ആയിരുന്നു. ഭാവിയിൽ അവർക്കൊണ്ടു ഖൃസ്തുപകാരം ഉണ്ടാകും എന്നുമാത്രമേ സാധ്യം

നവം നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ശിശുക്കളും

രണ്ടായി ആലോചിച്ചുവന്നിരുന്നില്ല. ഇക്കാരണത്താലാണ് നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അടുക്കൽ ശിശുക്കൾ വന്നു കിരുന്നപ്പോൾ ശിശുക്കൾ അവരെ തട്ടത്തും, ശിശുക്കൾ കർത്താവിന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയാജനമെന്നു മില്ല; അവർ വൻകാര്യങ്ങളിൽ നിലനിന്നായിരിക്കുന്ന കർത്താവിനെ അടുത്തടുത്തുപോകുന്നതും യഥാഭാവം ബഹുമാനിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു അവർ വിചാരിച്ചത്. കള്ളിച്ചനടക്കാനുള്ള കണ്ണങ്ങൾ അവരുടെ സ്നേഹത്തോടു മാറാൻ പ്രശ്നപ്പെടാൻ വന്നതുകൊണ്ടു മലിനമായ കണ്ണുകൾ തടസ്സമുണ്ടാകുന്നതല്ലാതെ ഗുണമെന്നും വരാൻ ഇടയില്ലെന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ ലോകശക്തിയനുസരിച്ചുള്ള അവരുടെ അഭിപ്രായം. അതിനാൽ ശിശുക്കളെ കൊണ്ടുവന്നവരെ അവർ ശാസിച്ചു (മക്കോ, ൧൦: ൧൩). അപ്പോൾ യേശു അതു കണ്ടിട്ടു, അവരെ അഭിനന്ദിക്കാതെ, മുഖത്തു, ശിശുക്കളെ ഏതെങ്കിലും അടുക്കൽ വരുവാൻ വിട്ടുപിടിച്ചു. അവരെ തടുക്കരുതു; ദൈവരാജ്യം ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടേതല്ല" എന്നു അരുളിച്ചെയ്തു. ഗുരുവിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു അവന്റെ ഉത്തമശിഷ്യന്മാരെ കാട്ടിച്ചകളയാതിരിപ്പാൻ. ദൈവരാജ്യം ശിശുക്കൾക്കും ശിശുക്കളെപ്പോലെ യുള്ളവർക്കും ആകുന്നു. ആത്മാവരാജ്യത്തിന്റെ അവകാശികൾ നഷ്ടമാകയും വിശ്വാസവും സന്തുഷ്ടിയും തങ്ങളുടെ ബലഹീനതയെ പറ്റിയും അജ്ഞതയെ പറ്റിയും ബോധവും ഉള്ളവരാകുന്നു. സൗമ്യതയും തപസ്സും ഉള്ള രാജാവിന്റെ പ്രജകൾ അവനെപ്പോലെ സപ്രഭുവുമാകാൻ ഉള്ളവരായിരിക്കണം. ശിശുക്കളുടെ സർഗ്ഗമാർഗ്ഗങ്ങൾ ശിഷ്യന്മാർക്കുണ്ടാകുന്നതിനു നമ്മുടെ കർത്താവു അവരെ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം പഠിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു.

തന്റെ ഉപദേശത്താലും തന്നോടുള്ള സംസർഗ്ഗത്താലും

ലും ശിഷ്യന്മാരുടെ ഹൃദയം അല്പമൊക്കെ വകസിച്ച്തിന്നെൻ ശേഷം നമ്മുടെ കത്താവു ശിശുക്കളെപറ്റി— അവരുടെ അനുകരണയോഗ്യമായ സ്വഭാവത്തെപറ്റി— വീണ്ടും അവരെ പഠിപ്പിക്കുകയുണ്ടായത്. മൂപ്പസ്ഥാനത്തെപറ്റിയും കത്താവിന്റെ രാജ്യത്തിൽ മുമ്പുപിമ്പന്മാർ ആരെല്ലാമായിരിക്കുമെന്നതിനേപ്പറ്റിയും ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരു വാദം ഉണ്ടായി. ഈ വാദം മൂത്തപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയവൻ ആരായിരിക്കുമെന്നു അവർ യേശുവിനോടു ചോദിച്ചു. യേശു ഉടനെ ഒരു ശിശുവിനെ വിളിച്ചു, അവരുടെ മുമ്പാകെ നിറുത്തി ആ ശിശുവിനെ ഒരു സാധനപാഠമാക്കി, “നീങ്ങൾ (മനം) തിരിഞ്ഞു ശിശുക്കളെപ്പോലെ ആയാവരുണിപ്പെടുകിൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ കടക്കുകയില്ല. (കടന്നിട്ടു വേണമല്ലോ വലിപ്പമെടുപ്പും ആലോചിപ്പാൻ!) ഈ ശിശുവിനെപ്പോലെ തന്നെത്താൻ താഴ്ന്നവൻ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയവനാകുന്നു.” എന്നു പറഞ്ഞു (മത്താ: ൧൮: ൩, ൪).

സൈബറിയയിൽ മാഹാത്മ്യത്തെയും ഗുണാതിശയത്തെയുംപറ്റി ശിഷ്യന്മാർക്കു അക്കാലത്തെ പരിചയംകൊണ്ടുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം മാറി സൂക്ഷ്മബോധം ഉണ്ടാവേണ്ടതിന്നായി പഠനവും നമ്മുടെ കത്താവു പല പ്രാവശ്യവും അവരെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു. “ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുത്തനെ തുല്യീകരിക്കാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവാൻ. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അവരുടെ ദൂതന്മാർ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവിന്റെ മുമ്പാകെ എപ്പോഴും കാണുന്നു എന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. (മത്താ: ൧൮: ൧൦, ൧൧).

എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുത്തന്നു ആരെങ്കിലും ഇടച്ചുപരുത്തയാലോ അവന്റെ കഴുത്തിൽ വലിയൊരു തിരികല്ലു കെട്ടിത്തൂങ്ങി അവനെ അഗാ

൧൨൪൪ നമ്മുടെ കർത്താവു ശാന്തു ക്ഷേമം

ധനുമാസത്തിൽ താഴെ കാണുന്നതു അവനു നന്നു. (മത്ത: ൧൮: ൩)

ശിഷ്യൻ എന്നു ചെയ്ത റോ ചെറിയവരിൽ ഒരത്തനു ഒരു പാനപാത്രം തണ്ണീർമാത്രം കുടിപ്പാൻ കൊടുക്കുന്നവനു പ്രതിഫലം കൂട്ടാതെ പോകയില്ല, എന്നു ഞാൻ സത്യമായിട്ടു നിങ്ങളോടു പറയുന്നു (മത്ത: ൧൦: ൪൨)

റോ ശാന്തു പിനെ എന്റെ നാമത്തിൽ ആരെങ്കിലും കൈക്കൊണ്ടാൽ എന്നു കൈക്കൊള്ളുന്നു; എന്നു കൈക്കൊള്ളുന്നവന്നോ എന്നു അയച്ചുവനെ കൈക്കൊള്ളുന്നു. (ലൂക്ക: ൯: ൪൮)

യേശുവേദമെല ചന്തസ്ഥലങ്ങളിൽ കുഞ്ഞുങ്ങൾ കളിക്കുന്നതു കാണുന്നവരായ നമ്മുടെ കർത്താവു പലപ്പോഴും നോക്കിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. അവർ കല്യാണം ലോഭിച്ചും ശവസംസ്കാരംചെയ്തും കളിക്കുന്നതു കണ്ടു രസിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം (മത്ത: ൧൧: ൧൭ ലൂക്ക: ൧൩: ൩) കളികളിൽപോലും തങ്ങളോടു സഹകരിച്ചു കർത്താവിനെ അവർ സ്നേഹിക്കയും അനുഗമിക്കയും ചെയ്യുതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാതില്ല. യേശു ഒരു നർമ്മസ്ഥലത്തേക്കു പോകാതെപോയി അവനെ അനുഗമിച്ച അയ്യായിരം പുരുഷന്മാരുടെ കൂടെ കുഞ്ഞുങ്ങളും പോയി. എണ്ണംപറഞ്ഞു കൂട്ടത്തിൽ ഏ ചന്തസ്ഥലങ്ങൾ കുഞ്ഞുകളെ ഗണ്യമാക്കാതെ കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ, അവരുടെ എണ്ണം പറഞ്ഞിട്ടില്ല (മത്ത: ൧൪: ൧൧) എങ്കിലും കർത്താവു അവരെ ഗണ്യമാക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുത്തൻ നശിച്ചുപോകുന്നതു സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നിങ്ങളുടെ പാപമായിട്ടു ഇഷ്ടമല്ല. (മത്ത: ൧൮: ൧൪)

മറ്റൊരു കാര്യത്തെ ശാന്തു എന്ന നിലയിൽ കൈക്കൊ

ഉദാത്തവൻ ആരും ഭക്തനാളും അതിൽ കടക്കയാല്ല. (മക്കോ: ൧൦: ൧൫)

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഗുണലക്ഷണംതികഞ്ഞ ശിഷ്യന്മാർ കുഞ്ഞുങ്ങളായിരുന്നു. താൻ അതുപ്രകാരം ചെയ്ത പട്ടണങ്ങളായ കോരസീന്റെയും ബെത്സയ്ക്കയുടെയും അവിശ്വാസംനിമിത്തം വിലപിച്ചശേഷം യേശു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു നോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "പിതാവേ, സ്വർഗ്ഗത്തന്നും ഭൂമിക്കും കർത്താധാര്യങ്ങളായവേ, നീ ഇതു ജ്ഞാനികൾക്കും. വിവേകികൾക്കും. മറച്ചു ശിശുക്കൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടു ഞാൻ നിന്നെ വാഴ്ത്തുന്നു. അതേ, പിതാവേ, ഇങ്ങനെയല്ലെ നിനക്കു പ്രസാദം തോന്നിയതു." (മത: ൨൫, ൨൬).

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ അവസാനംവരെ അവന്റെ ഉപദേശത്തെ ആദരിച്ചു അവനെ ബഹുമാനിച്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളായിരുന്നു. ഭാഗ്യനായൊരാൾ വൃദ്ധന്മാരായ പുരോഹിതന്മാരും ശത്രുമാരും "ദേവീദൂഷകനാമോശനാ" എന്നു ആപ്സിച്ചിച്ചിരുന്ന ബാലന്മാരെക്കണ്ടു നീരസപ്പെട്ടു, ഇവർ പറയുന്നതു കേൾക്കുന്നില്ലയോ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, "ഉവ്വ്; ശിശുക്കളുടേയും മുഖകുടിയണവരുടേയും വായിൽനിന്നു നീ പുകയു കെട്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും വായിച്ചിട്ടില്ലയോ?" (മത്താ: ൨൧: ൧൬) എന്നായിരുന്നു കർത്താവിന്റെ മറുപടി.

കുഞ്ഞുങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഭക്തജനവർക്കു ശിശുക്കളെപ്പോലെയോ യേശു പഠിപ്പിച്ചതു ആദ്യമുപാസിക്കാതെ ശിശുക്കളെ എന്റെ അടുക്കൽ വരയാൻ വാടുവിൻ, അവരെ തടുക്കരുത്." എന്നുള്ള ദിവ്യകല്പന അന്ത്യം

രിപ്പാൻ കഴികയില്ല. അവരുടെ ഉപദേശിക്കുമാരെ അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഉപദേശിക്കുമാർ അവരെയും വിശ്വസിക്കണം. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഗുണലക്ഷണപൂർത്തിയുള്ള ആത്മാക്കളെക്കൊണ്ടു എന്തെല്ലാം വൻകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാക്കാമെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ നമുക്കൊന്നും സാധിക്കുകയില്ല.

വായനക്കുറിപ്പ്

കുംഭമാസം.

൨. മായൽത്തൊട്ടി.

സന്ധ്യ. ലൂക്കോ ൨. ൨൨-൩൫. പ്രഭാ. സന്ധ്യ. ജൂദത്തന്നെ. കുർ. മു. ലേഖി. ൧൨. ൧. ൧൧. ലേഖി. ൨൨. ൧൧-൧൨. ൨൪൫. ൫. ൧. ൩൬, ൧൫-൧൯. എഴുത. ൧൫. ൧൨-൧൯. ൧൦. കുർ. നടുപ്പ ൨൪. ൧൦-൨൩. എഴുപ്പേസി. ൩. ൧൩-൨൯. ലൂക്കോ. ൨. ൩൬-൪൦.

൩. ഞായർ

സന്ധ്യ. യോഹ. ൨. ൧-൧൧. പ്രഭാ. ലൂക്കോ. ൧൬. ൧-൧൧. കുർ. മു. ആദ്യ. ൩. ൧൨-൨൧. പുറപ്പാ. ൨൦. ൭-൨൨. ൧ രാജാ. ൧൧. ൨൩. ൪൬. യൂദേൽ. ൨. ൧൨-൨൦. എഴുത. ൫൧. ൩-൧൪. കുർ. നടുപ്പ. ൧൧. ൧൩-൨൬. എഴുപ്പേ. ൪. ൧൫-൩൨. യോഹ. ൨. ൧൧-൧൧.

൬. ശ്രേഷ്ഠക്കോമൊ.

൧ യോഹ. ൪. ൧൧-൨൧. ൧ കോമൊ ൧൩. ൪. ൧൦. മത്തായ്. ൧൧. ൧൨-൩൫.

വായനക്കുറിപ്പ്

മീനം

മ. ഞായർ.

നസ്യ. ലൂക്കോ. ൧൦. ൨൫. ൩൨. പ്രഭോ. ലൂക്കോ. ൧. ൧൧. ൧൨. കുർ. ൧൨. യറമി. ൫൧. ൧൩. ബിരസീദോ. ൫൧. ൧൧. ൩൩. ബിരസീദോ. ൪൨. ൧൩. ൪൩. ൧൧. ഏശായ. ൪൩. ൨൫. ൫൦. ൫. കുർ. ൧൧. ൧൨. ൧൩. ൧൪. ൧൫. ൧൬. ൧൭. ൧൮. ൧൯. ൨൦. ൨൧. ൨൨. ൨൩. ൨൪. ൨൫. ൨൬. ൨൭. ൨൮. ൨൯. ൩൦. ൩൧. ൩൨. ൩൩. ൩൪. ൩൫. ൩൬. ൩൭. ൩൮. ൩൯. ൪൦. ൪൧. ൪൨. ൪൩. ൪൪. ൪൫. ൪൬. ൪൭. ൪൮. ൪൯. ൫൦. ൫൧. ൫൨. ൫൩. ൫൪. ൫൫. ൫൬. ൫൭. ൫൮. ൫൯. ൬൦. ൬൧. ൬൨. ൬൩. ൬൪. ൬൫. ൬൬. ൬൭. ൬൮. ൬൯. ൭൦. ൭൧. ൭൨. ൭൩. ൭൪. ൭൫. ൭൬. ൭൭. ൭൮. ൭൯. ൮൦. ൮൧. ൮൨. ൮൩. ൮൪. ൮൫. ൮൬. ൮൭. ൮൮. ൮൯. ൯൦. ൯൧. ൯൨. ൯൩. ൯൪. ൯൫. ൯൬. ൯൭. ൯൮. ൯൯. ൧൦൦.

നസ്യ. മത്തോ. ൩. ൩൫. ൩൬. ൩൭. ൩൮. ൩൯. ൪൦. ൪൧. ൪൨. ൪൩. ൪൪. ൪൫. ൪൬. ൪൭. ൪൮. ൪൯. ൫൦. ൫൧. ൫൨. ൫൩. ൫൪. ൫൫. ൫൬. ൫൭. ൫൮. ൫൯. ൬൦. ൬൧. ൬൨. ൬൩. ൬൪. ൬൫. ൬൬. ൬൭. ൬൮. ൬൯. ൭൦. ൭൧. ൭൨. ൭൩. ൭൪. ൭൫. ൭൬. ൭൭. ൭൮. ൭൯. ൮൦. ൮൧. ൮൨. ൮൩. ൮൪. ൮൫. ൮൬. ൮൭. ൮൮. ൮൯. ൯൦. ൯൧. ൯൨. ൯൩. ൯൪. ൯൫. ൯൬. ൯൭. ൯൮. ൯൯. ൧൦൦.

൧൧. നല്ലതരം വെള്ളിയാഴ്ച

നസ്യ. മത്തോ. ൨. ൧൧. ൧൨. ൧൩. ൧൪. ൧൫. ൧൬. ൧൭. ൧൮. ൧൯. ൨൦. ൨൧. ൨൨. ൨൩. ൨൪. ൨൫. ൨൬. ൨൭. ൨൮. ൨൯. ൩൦. ൩൧. ൩൨. ൩൩. ൩൪. ൩൫. ൩൬. ൩൭. ൩൮. ൩൯. ൪൦. ൪൧. ൪൨. ൪൩. ൪൪. ൪൫. ൪൬. ൪൭. ൪൮. ൪൯. ൫൦. ൫൧. ൫൨. ൫൩. ൫൪. ൫൫. ൫൬. ൫൭. ൫൮. ൫൯. ൬൦. ൬൧. ൬൨. ൬൩. ൬൪. ൬൫. ൬൬. ൬൭. ൬൮. ൬൯. ൭൦. ൭൧. ൭൨. ൭൩. ൭൪. ൭൫. ൭൬. ൭൭. ൭൮. ൭൯. ൮൦. ൮൧. ൮൨. ൮൩. ൮൪. ൮൫. ൮൬. ൮൭. ൮൮. ൮൯. ൯൦. ൯൧. ൯൨. ൯൩. ൯൪. ൯൫. ൯൬. ൯൭. ൯൮. ൯൯. ൧൦൦.

മലങ്കരസുറിയാനിസഭ

കഷ്ടം! സുറിയാനിസഭാമാതാവനെ രണ്ടായി പിളർത്തിയുകൊണ്ടു ഇതര, ഒരു വെടിയുണ്ടു അതിന്റെ നെഞ്ചിന്റെ മുതൽ നട്ടുചാൽക്കൂടി, ആരും സ്വപ്നേച്ഛി ന്നത്ര പിടിക്കാത്തവധത്തിൽ, തുളഞ്ഞു മറിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. നന്നിമിത്തം പരിപാവൻവൃദ്ധമായ ആ മാതാവന്റെ കണ്ണനാളത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ആത്മനാദം, കേൾവികാരുടെ മനസ്സിനെ ഉരക്കത്തക്കവധത്തിൽ, മലങ്കരയെപ്പോലെയും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മുൻപറ മിനമാസം ൧൦-ാംനം സുറിയാനിസഭയുടെ ദുഃഖാവള്ളിയായുതന്നെ. സഭാപരിത്രത്തിൽ രക്തമഷികൊണ്ടു നരേഖപ്പെട്ടുത്തേണ്ടുന്ന ദിംസവും അതുതന്നെ. ഇതിനെ അക്രമിയിക്കുന്ന നാതൊരു ദുഃഖസംഭവവും മുൻകാലത്തുണ്ടായതായി ലക്ഷ്യമില്ല. സുറിയാനിസഭയുടെ ഐശ്വര്യവും അഭിവൃദ്ധിയും, എന്നല്ല ജീവൻപോലും, ഈ തൊണ്ണൂറ്റിയെട്ടോളം അധഃപതിച്ചുകഴിഞ്ഞു! സുറിയാനിസഭയേ, നീ ഇനി എന്നെന്നും കണ്ണനീർ വാർത്തുകൊണ്ടുതന്നെക്കൂടി ആ ബാഷ്പപ്രവാഹം നിന്റെ ശൃംഗങ്ങളെ തണുപ്പിക്കുമാറുകട്ടെ.

വട്ടിപ്പണക്കേസിന്റെ പരിണാമം ഇതരത്തിലായിരിക്കുമെന്നു ആർ വാചാരിച്ചിരുന്നു! അതു സുറിയാനിസഭയ്ക്കുള്ള ഒരു വൻകോടാലിയാണെന്നു ആർ ഊഹിക്കുവാലും ചെയ്യുന്നു!! ഇക്കഴിഞ്ഞ വെള്ളിയാഴ്ച ധർമ്മജ്ഞിന്റെ തലസ്ഥാനനഗരയിൽനിന്നുണ്ടായ ആ മമ്മാദേവകഥയെ വൃത്താന്തം എത്രയോ സമദായസ്മാദികളുടെ ഇട

നെഞ്ചിനെ തകർത്തുകളഞ്ഞിരിക്കണം! എത്രയോ പേർ കരയും നിലയും കാണാതെ അനന്യശരണരായി വാവട്ടലരി നാലായിട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം! സുറിയാനിസഭാതലം ഒരു ശ്മശാനഭൂമിക്കു സമമായി പരിണമിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവടെനിന്നു ഇതാ, കണ്ണുകുടാരമായ ഭീനസ്വപരം മാറോലിരിക്കാളുണ്ട്. ദൈവമേ, നീ തിരുസഭയെ എണ്ണുന്നേക്കുമായി കൈവെടിഞ്ഞുവെന്നു വരുമോ? നിന്റെ പാവനപരിതയായ പ്രാണപ്രേയസ്സിനെ നീ നിഷ്കരണം പരിത്യജിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുമോ? അതോ, നിന്റെ പ്രത്യാഗമനത്തിങ്കൽ കണ്ണുനീർ വാർത്തുകൊണ്ടു ചേണം അതു നിനക്കു സഹായം പരയേൻ എന്നായിരിക്കുമോ അതിന്റെ തലയിലെഴുത്തു? മരിക്കാത്തുടെ സഹായമുപാരിണി ഇതാ, നെഞ്ചു തകന്നു രക്തസഞ്ചയത്തിൽ കിടന്നു ഓളംവെട്ടി പ്രാണവേദനയനുഭവിക്കുന്നു. “ഇതിന്നു പരിഹാരമാർഗ്ഗമില്ലേ?”, “നിവാരണമില്ലേ?” എന്നിങ്ങനെ തേങ്ങിക്കരയുന്ന നിന്റെ മണവാട്ടിയുടെ പ്രിയ സന്താനങ്ങളെയെല്ലാം മരോഹതവൃശാനേ, നീ തന്നെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തിയേക്കുക.

വട്ടില്ലാണക്കേസിന്റെ ഈ വധി സുറിയാനിസഭയെ മരിക്കാനിടയാക്കിക്കളഞ്ഞു എന്നു ഞാനിതാ, ഒരിക്കൽക്കൂടി തീർത്തുപറയുന്നു. നിശ്ചയമായും അതിപ്പോൾ ജീവമുള്ളവരായി തീർന്നുപോയി. സഭയിലെ ഗണനീയമായ ഒരു പകിനെ — വിദ്യാഭ്യാസം, ധനം എന്നിവയിൽ മികച്ചതിൽക്കുന്ന ഭൂരിപക്ഷം ജനസഞ്ചയത്തെ — അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ വധി — അതേ, സുറിയാനിസഭയുടെ ഭാവൈശ്വര്യത്തേ ആദേശമേക്കിയ മൂയ്ക്കു ധമ്മയുദ്ധത്തിലെ ഈ പരാജയം — എന്തെല്ലാം അനന്തമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുമെന്നു സമ്പത്തനായ ദൈവത്തിന്നു മാത്രം അറിയും. എല്ലാവർക്കും നൈരാര്യവും ഇഹലോകവും കൈവന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമോ — അതിഭയകരമെ

കിഴക്കൻ മലബാർ

നേ അന്നിപ്പോൾ പറയുന്നള്ള.

പരാജയം അനുഭവിക്കാത്ത യാതൊരു സമുദായനേ
താവും നേതാവല്ല; ഇന്നത്തെ വിജയികൾ നാളത്തെ പ
രാജിതർ.

കുന്നംകുളം,
13 മീനം 98

} പുലിക്കുട്ടിൽ യേശുസേവം ശൈമാറ്റൂർ

അദ്ധ്യക്ഷൻമാരുടെ

പ്രാർത്ഥനകൾ

അദ്ധ്യക്ഷൻമാരുടെ

പ്രാർത്ഥനകൾ

E. J. Keshy

ബഥനിമാസിക

വരിസംഖ്യ ഒരു വർഷത്തേക്കു (ഒന്നരരൂപ മാത്രം)

പത്രാധിപർ:

മാദർ പി. റി. ഗീവർഗീസ്. ക്. ഐ. സി.

സഹപത്രാധിപർ:

മാദർ മാത്യൂസ് പാറട്ട്, പുതുപ്പള്ളി (കോട്ടയം.)
മാസികയിൽ ചേർക്കാനുള്ള ലേഖനങ്ങൾ ആദ്യമായ
വ സഹപത്രാധിപരുടെ പേർക്കു അയക്കേണ്ടതാണ്. വ

രിസംഖ്യ സംബന്ധമായ സകലതും എന്റെ പേർക്കും

എന്നു, ചുലക്കോട്ടിൽ യൗസേഫ് ശെമ്മാജൻ,

ബഥനിമാസികാ മാനേജർ, കുന്നംകുളം.

ക്രൈസ്തവമഹിളാമണി

ക്രൈസ്തവസ്ത്രീകൾ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട
പ്രൗഢലേഖനങ്ങളിലും, പദ്യകൃതികളിലും, നദ്രപദേശ
ങ്ങളിലും പരിലസിക്കുന്ന ഉത്തമമായ

ഏകസ്ത്രീമാസിക

ഒന്നരരൂപം, ഒരു സ്ത്രീമാസികയെന്നു, ഹെംഗുവേ സ
മ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും. ഓരോ വീടുകളിലും അവശ്യം
ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും. സമാധാനപരമായ കുടുംബജീവിത
ത്തന്നെ സഹായിക്കുന്നതും. പല മഹതീമഹാനാരുഷ്യേ
യോടുകൂടി ചേർത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു. ഉടനെ ഒന്നു
വരുത്തി പരീക്ഷിച്ചാൽ. വരിസംഖ്യയും, പ്രതിവർഷം മുൻ
കൂർ രണ്ടു (൨) രൂപമാത്രം.

മാനേജിംഗ് ഉടമസ്ഥൻ. ക്രൈസ്തവമഹിളാമണി തിരുവല്ല

MALANKARA
LIBRARY